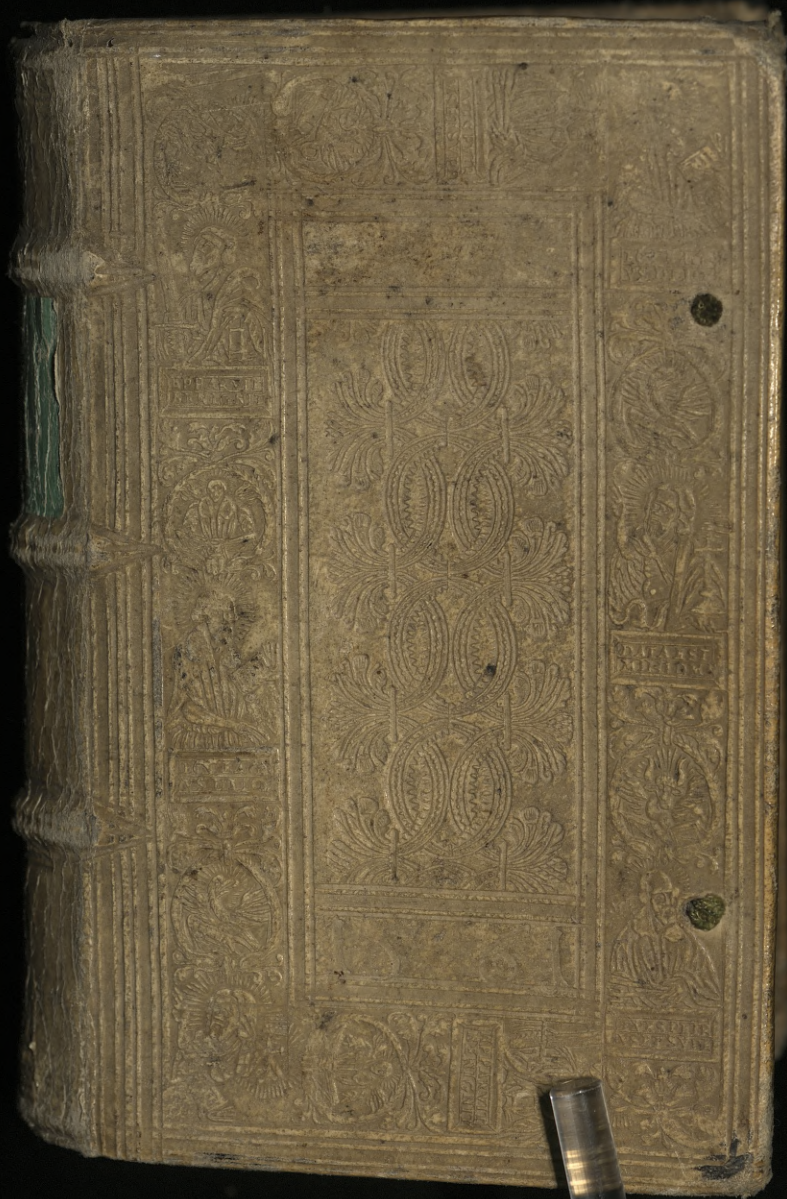

hkm

INSIGNIA·DAVIDIS, BYRGLII
VTRIVSQUE, IVRIS, DOCTORIS

Terling Læding Epistolæ H. Eodem Hessi
et aliorum, editæ a Jacobo Camerario Lips.
1568.
Commemoratio Theobaldi de Wam
Melanck. p. 368. Not. x x x.

269

Litter parvulus v. Buer. Bibl. lib. rar. 12. 17. 5.

C VII 56.

(C IV 338)

106
NARRATIO
DE H. EOBANO
HESSO, COMPREHEN-
dens mentionem de compluribus
illius ætatis doctis & eruditis ui-
ris, composita à Ioachimo
Camerario Pabebergensi.

EPISTOLÆ EO-
BANI HESSI AD CAME-
rarium & alios quosdam, familiari in genere,
cum lepida ac faceta, tum erudita & lite-
rata: Cum quibusdam Camerarij &
aliorum scriptis.
QVORVM NIHIL ANTE
hunc diem ad hunc modum editum fuit.

Exprimebantur hæc Norimbergæ à Ioanne Monta-
tano & Vlrico Neubero, Anno salutiferi
Christi Iesu partus M. D. LIII.

SIGNVM EOBA-
NICVM CVM ELO-
GIO IPSIVS.

Nubila scandentem Lauri de stipite cygnus
Hesso stemma suum libera Musa dedit.

13944

A
DE H. EOBA-
NO HESSO NAR-

RATIO IOACHIMI CAME-
rarij Pabebergensis, ad CL. V. Adamum Crato-
nem Fuldensem, amicum summum.

RECORDANTI MIHI,
Adame, studia iuuentutis nostræ, quæ
nos singulari usu coniunctos tenuerunt, multæ suaues cogitationes exci-
tantur animo meo, in quibus tristissimis rebus & durissimis his temporibus, interdum so-
leo acquiescere. Vt autem qui in febre frigidam bibe-
runt, se nonnihil in presentia subleuari sentiunt, mox
uero grauius affliguntur: ita mihi quoq; sæpenumero
usu uenit, ut iucunditatem illam maiores molestiæ exci-
piant. Non modo cum hanc aetatem & superiorem nos-
tram confero, & egre sero tantam contentionem tam
celeriter repressam, & ardorem istum extinctum esse:
Sed cum, ut necesse est, de ijs, quæ ante oculos, interq;
manus sunt, ut Poëta ait, coniecturam facio, quæ de in-
ceps consecutura esse uideantur. Atq; sunt priora illa
quidem eiusmodi, ut morsus habeant sane acerbos, hoc
uero posterius non solum maximos dolores, sed ingen-
tem etiam metum commouet, de quo quidem neq; pos-
sum

A ij

NARRATIO DE

sum in acerrima agritudine, neq; in tanta hominum improbitate plura scribere debeo.

De alio si tecum disputem, & offensione ad plerosq; hoc cariturum esse spero, & ita aberrauerit aliquantulum mens à curis & anxietatibus, quibus cum conflictatur quoties uel in præsentis miserie quasi tempestatem intuetur, uel futura calamitatis naufragia prospicit. Quæ quidem sola uia est declinandi impetum perturbationis: Cui si ueluti directa fronte, & ut Græci aiunt, ἀντιπρόσωπος occurrere uelis, celeriter percussus & euersus prosternaris. Iam de studijs nostris differere, ut nobis dulce, ita ad alios neutiquam inuidiosum esse potest. Quis enim illa uel colit, uel admiratur, uel iam omnino respicit atq; curat? Nugæ hæc esse ducuntur, et in uita communi ἀβύρροτα tanquam lusum pueriliū. Habent enim iam homines quod expectauerunt, summam statuendi & agendi licentiam. Nihil tam absurdum est, quin animus concipere, & lingua proferre: Nihil tam audax, quin aggredi cupiditas & manus conari audent. Non ratio, non modus, non lex, non mos, non officium ualet, non iudicium, non existimatio ciuium, non posteritatis uerecundia, ut ait Cicero. Aperuerunt autem studia nostra iter cruditiæ & liberalis uitæ, errorum quasi uepribus excisis, & bonis artibus atq; literis consuetudine humana perculsa. In hos, tanquam amoenissimos hortos, temeritas & petulantia uastatrix subito irruit. Et sunt Musarum
secun

EOBANO HESSO.

secundum Poëtam, floribus austri sane procellosi, & liquidis immisi fontibus apri. Sed nescio quo pacto etiam dum fugit tristitia animus, nihilominus ad horum conspectum refertur. Sit igitur hic istorum finis. Ac aspiciamus iam ad illa, in quibus & læticiæ aliquid & quietis me reperire dixi, id quod & te facere mihi persuadeo, ut libenter memineris tam assiduitatis atq; diligentie discipulorum, quam Magistrorum attentioris atq; sedulitatis, quam nos sumus experti, & cuius participes quoq; sumus, uel potius, quo tempore ac loco, nos etiam aliquam laudemq; decusq; gessimus. Sunt enim anni ferme XXXIII. cum ego me Erphordiam contuli, ibiq; te florentem ætate & ingenio & fama eruditionis atq; doctrinæ reperi, quasiq; natura alter alteri conciliaretur, ita factum tum est, ut celeriter inter ignotos prius incredibilis animorum beneuolentia existeret, nosq; in studiorum similitudine amicitia coniungeremur, & ex usu mutue familiaritatis uterq; alii quid fructus perciperet. Colebamus eas literas, sine quibus persuasum nobis erat nullam doctrinam sapientie professionem suam tueri posse, & autores Græcæ & Latine linguæ legere studebamus. In qua parte ego quanquam admodum adolescens, tamen ferebar in oculis, quia audiueram Ricardum Crocum Britannum, qui primus putabatur ita docuisse Græcam linguam in Germania, ut plane perdisci illam posse, & quid momenti ad omnē doctrinæ eruditionē atq; cultū,

NARRATIO DE

huius cognitio allatura esse uideretur, nostri homines
se intell gere arbitrarentur. Nos quidem certe ita
statuebamur, hanc esse uiam uirtutis atq; sapientia, &
iter directum cum pietatis & religionis, tum humani-
tatis & laudis in hac uita & in terris. Vere ne an-
falso non exquiram in praesentia, nos scilicet ita cense-
bamus. Neq; spem quae concipiebatur de his rationi-
bus quantius tum uenire passi fuissimus. Fuerit hoc
erratum, mihi tamen profecto etiam opinio illa iucun-
da est, neq; possum uel hodierno die animum inducere
re, ut aliter sentiam. τὸ δὲ δονοῦν καὶ τὴν ἀλὰθει-
αν βιάσασθαι, aiunt. Et fuerit profecto hic error, si
error sit, neq; turpior neq; nocentior, quam est mul-
tiplex & uariis error inter homines, ut non debeat
nos huius nimium pudere, si quis illum exprobet, &
impedimento fuisse perhibeat, quo minus opes, digni-
tatem, honores consequeremur.

Cum autem illius sanctissimae & optimae uita
consuetudinem animo meo repeto, imprimis ante oculos
est EOBANVS Hessius, ad quem tu quidem me pri-
mum adduxisti. Sed ille tam cupide me complexus fue-
rit, ut neq; dulcius, neq; constantius fieri quicquam pos-
tulerit. Nam & fauebat ardori, quo flagrare cernebat
animum meum studiorum bonorum, & diligebat penè pueri-
lem simplicitatem audacia, in ijs profitendis, quae tene-
re me crederem. Et probabat interdum iudicium me
dicis considerationis, de ijs quae forte discrebantur,
etiam

etiam firmitatem animi in similitudinibus negligendis, & contemnendis oblectationibus. Meminisse enim te arbitror, quorum inuidia me tum impetuerit, cum tu me acerrime defenderes, & innocentiam meam tuereris. Erant autem amulationes illæ neq; capitales, neq; omnino culpandæ. Alius alio uideri doctior uolebat. Dum igitur se præferri studet cæteris, fieri non poterat, quin minus commode interdum de ijs loqueretur, quorum existimatione suam famam premi suspicabatur. *ἄγαν δ' ἐγὼ ἦδε ἑγοτόοι*, secundum Hesiodum. Absit modo acerbitas contumeliæ, & odij crudelitas. Sed hæc obliuioni, quasi uentis dissipanda præbeantur.

Cum autem annis ferme quinque, postea quam ego Erphordiam reliqui, prospera fortuna me denuo cum Eobano coniunxisset, & augescentibus annis in mea uita aliquid mutationis accidisset, & mihi nonnihil tristitiæ oblatum fuisset, ita sum hoc amico usus, ut & consilijs & consolatione ab eo sæpenumero adiuuarer. Sed præcipua erat suauitas & oblectatio in studiorum communium cultura, cum uterq; alteri aliquid à se in hoc opere semper conferret. Nam ego nunquam dissimulaui quantopere mihi profuerit Eobani familiaritas, & ipse quo erat candore, non dubitabat interdum prædicare quid commoditatis perciperet de mea.

Cum autem uidissem ante annos aliquot epistolas huius scriptas ad diuersos, editasq; magis studiose quam prudenter, uel ne studiose quidem satis, nam exem-

NARRATIO DE

pla incorrecta & mendosa diuulgata sunt, & te non fugit, qualis Eobanus scriptor fuerit, qui non modo quicquid in buccam uenisset, ut dicitur, efferre, & totum cartis committere, sed saepe admodum in festinatione negligenter exarare literas soleret. Huius igitur epistolarum librum cum uidissem, ut non probabam talem editionem: ita factum illa occasione fuit, ut respicerem ad cartas meas, inter quas scirem Eobani epistolas ad me iacere. Inueni quæ tunc plures quam omnino putaram, & inter relegendum mirifice sui recordatione illorum temporum & consuetudinis nostræ delectatus. Fuit enim tum mos profecto optimus & humanissimus, & huic quo nunc uiuitur, dissimilimus: candor eximius in tribuendo cuique quod illi deberetur: summa reuerentia eorum, qui uirtute & doctrina præstare crederentur: Mira facilitas ad reconciliationem gratiæ, si quid forte simultatum incidisset: In consuetudinis & familiaritatis usu nihil fucatum aut exulceratum: Discendi quod ignoraretur, inflammatus studio animi, & nullus in confitendo pudor, nullum persequendi occasiones tædium, neque fastidium audiendi: Inprimis autem parata bene meritis grati animi memoria.

Sed ut ad rem redeam, coeperam iam consilium & has epistolas adhuc delitescens apud me edendi, de quo statim ad te perscripsi, Verum ea tempora inciderunt, quæ non hoc modo turbarent, sed alias multas præ

EOBANO HESSO.

præclaras res pessundarent. Veni tum forte ad nostrum
Suurciadem Erphordiam, qui & ipse de editione epis-
tolarum Eobani nonnihil conquerebatur, & cum ex-
pressarum tum alia autogropha scripta Eobani mihi
dedit. Sumsi tum & à Groningo nostro complura.
Quæ quominus hætenus, ut uolueram, in lucem pro-
dierint, multa impedimenta fuerunt.

Esi autem rursus is horror tempestatis se ostē-
dit, ut quid omnino de studijs bonarum artium futurum
sit ualde metuendum esse uideatur: Tamen cum nuper
incidissem & in hanc congeriem epistolarum Eobani,
& ea quæ tu de hoc composita ad me miseras, cupido
me cepit, & conscribendi de illo quæ comperissem, &
mihi nota essent, & emittendi in publicum epistolas
EOBanicas nondum editas, cum ad me, tum alios ab
illo uere familiariter scriptas. Sperabamq; hoc opus,
si absolueretur, & uoluptatem legentibus allaturum,
& nō expers etiam utilitatis futurum esse. Multa enim
in erunt & liberalibus iocis quasi condita, & utilibus
disputationibus de bonis literis aucta, & grauib;
etiam sententijs referta. Tibi certe scio, ut mihi descri-
ptio & elaboratio fuit iucundissima: ita lectionem gra-
tam, & hanc operam studij mei acceptam fore.

Scripturus autem de Eobano nostro, ordiar de
tuis indicationibus, ut narratio ordine quodā procedat.
Fuit igitur, ut significatur, cum tuis tum aliorum,
quorum opera in his perquirendis usus fuisti literis,

NARRATIO DE

Eobani patria ea pars Caltorum, quæ spectat ueteres Angriuarios ad Visurgin, in finibus ditionis Hesiæ. Parentibus natus est nō illis quidē opulentis, sed honestis, & integritatis ac pudoris laude inter omnes conspicuis. Mater ciuis fuit oppidi Gemundini, Pater in montibus quibus territorium Hesiacum concluditur, operam suam dedit Conuentui Heinenfi. Qui religione iam pridem neglecta, & disciplina corrupta, dissipatus nunc est, & mutata res, ut illo loco pauperes aliquot alantur. Quo loco uim quandam admirabilem naturæ considerandam esse puto, quæ in temporum, locorum, hominum, euentuum, maxima dissimilitudine, similitudinem tamen semper aliquam exprimit, ut inuarietate maxima, congruentia summa animaduertatur à diligentibus & attentis. Nam cum Eobanus eam nostræ ætate & his rebus præstantiam attigerit, quam olim rebus alijs Homerus, quasi diuinam & suspiciendam omnibus absoluisset, fuerunt inter hos similia per multa.

Quemadmodum enim Herodotus tradit, in ripa fluminis Meletis partu editum fuisse Homerum: Ita sub arbore in gramine mater recubans, Eobanum enixa fuit. Et ut patria Homeri ignoratur: Sic non potuit certo cognosci, quo loco in lucem editus esset Eobanus. In pago quidem uno ex eorum numero, qui attributi essent conuentui Heinenfi natum illum esse satis constat, sed non eundem omnes nominant. Non
abhor-

EOBANO HESSO.

abhorret à uero, in pago natum esse, cui est nomē Teu-
tonicum deductum ab hirco. Nam ille aliquando io-
eans Tragocomensem se appellabat. Fuere & fortune
origini pares, ac toto uitæ tempore non admodum ille
in parte aucta, aut luculenta re uixit. Peregrinator
etiam atq; oculis hebetibus, hoc uno Homero foelicioꝝ,
quod uisum penitus non amisit.

Sed quamuis parentes haberet pauperculos, cna-
ra tamen illis fuit, ut Eobanus liberaliter educaretur.
Nam fratrem huius natu minorem officinae statim dele-
garunt. Accepimus autem natum eum fuisse, & ita
credi ipse postulabat, Anno Iesu Christi 1488. Non. Ias-
nuarij, hora post illius diei meridiem 17. id est, mane
hora quinta diei Dominici, quo adscriberentur in factis
Epiphania. Ad quam si describatur thema genethlias-
cum, animaduertetur non pauca congruere cum thema-
te Homérico, exposito à Firmico.

Puer didicit à quodam Ditmaro, qui in illo con-
uentu primas tum esset Ecclesiasticus, prima elementa
litterarum. Verisimile est, quod celeriter omnia pera-
ciperet, & fideliter retineret, Placuisse ut litterarum
studia sequeretur. Missus igitur fuit ad propinquos
Gemundam, inter quos præcipuo loco & nomine unus
Hartomanus Arnoldus paulo natu grandior, qui pos-
tea in sua ciuitate Magistratus præcipuos gessit, unà
cum illo audiuit Ludimagistrum cognatum suum, uirile
grauem & satis doctum Iohannem Mebesium, qui hoc
studia

NARRATIO DE

studeret, ut pueri imprimis Grammaticas præceptiones cognoscerent & intelligerent.

Hi duo postea Francopergam profecti fuerunt, ad spem doctrinæ uberioris. Quòd ibi ludum aperiret cruditione literarum tum celebris Iacobus Horleus, cum ageret Eobanus annum decimum quartum. Hic uero magna beneuolentia complexus Eobanum, quòd eluceret in eo indoles eximia, una cū paucis quibusdam alijs, impendit illi extraordinarias operas doctrinæ, & tradidit præcepta Versuum faciendorum. Cumq; alijs quantulum temporis de hac institutione consumisset, iussit eos experiri in componendis uersibus uires suas. Et proposuit sententiam illis Euangelicæ narrationis, ita ut tum ferè commemorabatur hanc: Ego sum lux mundi, qui sequitur me, non ambulat in tenebris. In qua statim notasse ferunt Eobanum, quòd una pars numerose caderet, ita ut Pentameter Elegiacus concluderetur. Sic autem accepimus expressisse uersibus propositam sententiam, ut iam tum statim Magister admiraretur uim prompti ingenij, & se profectus spem singularem de eo diceret concipere, ac arbitrari diuinitus sibi in mentem uenisse, ut illam sententiam tum proponeret, omnisq; boni id loco accipere: Sæpeq; hortari Eobanum, pergeret quo Deus & natura ipsius eum ducerent: Non enim sibi dubium esse, quin uir magnus esset futurus.

Audiui ipse ex Eobano, aliquando sibi dormienti

EOBANO HESSO.

Et iacenti in quiete profunda, oblatam speciem quasi nauigij ad cursum omnibus rebus instructi, quod staret religatum ad littus. Cumq; accederet, et inueneretur illud solícite, incesse se cupiditatem nauigandi, et uisum fuisse sibi, quod funem solueret, et conscensa nauis prouheretur: ita precatus repente uersu cõposito:

Da tandem fortuna uiam, iuuat ire per altum.

Fuisse Horlaeum uirum optimum traditur, qui mirificam uoluptatem caperet de discipulorum profectibus. Isq; saepe postea, cum Eobani iam nomen celebrari inciperet, huius exemplo alijs ad discendum calcar cohortatione sua admouere solitus fuit. Inprimis autem placuerat illi, et spem singularis excellentiae confirmarat in Eobano assiduum studium scribendi, et cura ac sollicitudo, ut scripta sua emendarentur. Cum enim esset ingenio acri et uehemente, quoties forte uersus fecisset, si minus potestas daretur conueniendi Magistrũ, constat eum tum quæsiuisse alios, à quibus errata corrigi posse speraret, neq; repelli se passum fuisse ullis occupationibus horum, quin operam sibi dari peteret. Saepe in coetu exhibuit frequente uersus suos, aut attulit ad conuiuium, et precibus contendit, ut illi statim recitarentur, et si quid uitij in his esset, ut demonstraretur: Negare rem moram ferre posse, sibi alios uersus mox esse faciendos. Hac puerili et liberali importunitate multi tum delectati, et istum ardorem studij exoseculati in puero Eobano fuerunt, et dicere inter

NARRATIO DE

inter se, fieri non posse quin illa incitatio & tam feruens studium, admirabile nomen pariturum illi puero esset, si uita ei concederetur: Vereri enim se, ne præcox ingenium ad fructum proferendum non perueniret. Quem metum, ut Deus inuicem esse uoluit: ita opinionem ominis illos neutiquam fessisse exitus probauit.

Cum in illo ludo mansisset Eobanus triennium, annos deinde natus sedecim, Erphordiam, quasi ad uberiores mercatum bonarum artium profectus fuit: Operam studij sui illi nauante Magistro artium bonarum, patria Francopergensi, qui nominaretur Ludouicus cognomento Christianus, uir pius & innocens ac doctus. Habuisse etiam aliunde adiumenta putatur ad studiorum cultum, & ut in hoc ocio perdurare posset, popularium quorundam, qui facultatum copia abundarent. Erphordie admodum tum iuuenis carmen composuit de infelicitate amantium, & alterum Bie eliciu.

Cum Erphordie eos honores esset consecutus, qui in scholasticis communiatibus tribui solent ijs, qui doctrina alijs præstare iudicantur, uisum illi fuit peregrinationi operam dare, non tam, ut ipse aiebat, consideratione, quam impetu quodam animi. Erat illis temporibus in Borussia ad Vistulam Præsul Risenbergensis, gente nobili Nariscorum Iobus, uir amantissimus omnium studiosorum bonarum literarum & artium. Huic conciliatus Eobanus, qui sibi cognomen patriæ sumserat, & ante Eobani nomen Græcume
ponere

EOBANO HESSO.

ponere uoluerat, quo sol significaretur, ut esset appellatio tota: Helius Eobanus Hessus (reddidit autem causam, cur Helij nomen asciuiisset, carmine quod edidit Erphordiae) Præsuli igitur Iobo conciliatus Eobanus, fuit mirum in modum gratus. Admirabatur in adolescente uir prudens uim ingenij, & simplicitatem amabat, & perpetuam sibi illius familiaritatem policebatur. Ideoq; beneficijs uarijs obnoxii sibi reddere eum studebat. Scripsit tñ Eobanus & alia quædam, & ad imitationem Ouidianam Heroidas, quas postea retexit, & nimis futes inde fabulas exemit, ac multo meliora & grauiora fecit omnia. Est autem & primū opus memorabile, & eo etiam nomine spectandum, quod initia complectitur facultatis Poëtice, & specimen Eobanici ingenij: Præsertim cum non incubuerit ille in compositionem, Sed, ut mihi sæpe retulit, maximam partem animo suo composuerit, & absoluerit eques, dum comitaretur forte præsulem, aut ad uenationem prouheretur, aut mandata itinera faceret.

Erat consilium Præsulis, ut Eobani opera ad Scripturas uteretur, & negotia ea quæ requirunt ciuilem prudentiam, & ad obeundas legationes, si quando aliquis ad uicinos Principes mittendus esset. Curauit igitur Lipsiæ comparari libros, quibus descriptum ius comprehenditur studio primum Imperatorum, deinde imitatione Pontificum Romanorum, ideoq; coepit ius ciuile & Pontificium appellari. Sumtibus etiam liberalis

NARRATIO DE

liberaliter instructum Eobanum ad hoc studium Lipsi-
am misit. Quo uenit cum ego in prima pueritia ibidem
discipulus essem optimi & integerrimi uiri Georgij
Helti Vorhemij, cum uestitu aulico, ea erat talaris uestis,
ut tum consuetudo ferebat, Punicea. Ipsum eo tem-
pore fuisse Eobanū oportet natū annos uiginti quinque,
Nam incidit hoc in annum Christi Iesu M. D. XIII.
Erat iuuenis ille pulcherrimus, corpore firmo & pro-
cero, & membris elegantibus, facie plane uirili & ore
seuero, barbaq; conspicua ac profunda genae totae uestie-
bantur.

Neq; ego facile existimo fuisse quenquam à pri-
mo ortu, cuius habitus atq; constitutio ac species cum
Eobanico corpore conferri, nedum huic ut illa præferri
possent. Omnia etiam quibus exercendo corpus reddi
solet cum agilius tum robustius, studio sibi habuerat,
ut luctaretur, ut illos gestus dimicationum & chirono-
mias disceret, ut saltaret, ut nataret. Neq; in ullo ge-
nere facile alteri equalium cederat.

Est ad Resepurgum piscina spaciosa, neq; ulla
parte sui non distat ripa una huius ab altera ter M.
paß., quam etiam propter hoc quod narraturus sum,
ipse cum in Borusiam aliquando uenissem, & illo in
oppido pernoctassem, diligenter fui contemplatus.
Solebat in ea interdum natare Eobanus, & natando
etiam certare cum equalibus.

Quodam die cum uestes reposuisset ad ripam
que

IOAANO HESSO.

qua oppidum spectaret, & demisisset se in piscinam, quod ad alteram illius ripam posse se natando procedere gloriatus inter suos fuisset, illò quidem perrexit, sed tum demum considerauit animo suo, quàm longo ambitu sibi nudo ad uestes redeundum, & quòd pagi etiam transeundi aliquot essent: Itaq; pudore nuditatis, demersit se demuo in aquas, & continuata natatione confecit ad sexies M. passus, potius quàm se ullius hominis oculis in uia nudum offerret. Erat autem in hoc ingens uerecundia, quæ etiam senescentem prosecuta, ita ingenium hominis temperabat, ut moderatio illa ad augendam rem ei, ita ut fit, noceret. Cum autem non posset non sentire quantum & ingenij & corporis uiribus ualeret, & esset in eo animus excelsus, quo fieret ne alijs inferior haberi facile pateretur: non ut se ullis præponeret, aut sua bona ostentaret, id quod ab eius summa humanitate longissime absuit: Sed ne, non præstando quod posset, sibi ipsi contemptus autor existeret: Vnum uerco ne nimis iuueniliter & incogitantè tum non deliberauerit, Sed ausus fuerit facere, quo & ingenium debilitaretur diuinum, & excellentis corporis quasi soliditas labeficeret. Putauit enim se etiam inter poculorum certamina, quæ maxime tum in aulis certabantur, & à nobilitate frequentabantur, non uinci ab altero oportere. Adueruntur in illa loca etiam uina plenissima. Sed potus coquitur cum alibi, tum maxime Gedani, is qui crebro infestior sit flumini suis,

B quàm

NARRATIO DE

quàm uini cuiuscunq; inurgitatio. Accessit ille quidem hoc quoq; consecutus, ut de palma in isto genere cum Eobano contendere uellet nemo. Sed breui tempore repletionem nimiam iuuenile corpus grauiter afflixit, & uires nonnihil eneruauit.

Narrabo hoc loco, & si mihi res non placet, & saepe indignatus fui animo meo, hoc etiam malum corripuisse Eobanum, & communem cladem nostrorum hominum deploraui. Cum illi dicerem, ita cum seipsum oppugnasse, ut castella & arces solerent tormentis: Sed quamuis iucunda mihi mentio non sit, tamen quia scitum est, narrabo quid inter eum & gloriosum alterum potorem acciderit. Aderat forte Eobanus in conuiuio. Eodem uenit ille quoq;. Et iussit intro ferri uas grande ligneum, quo apportari de puteis aqua solet, (nos situlam aut urnam, possumus, ut opinor, nominare) cuius generis minimum capit ad conuiuios duos. Id posuit in medio repletum Gedanensi ceruisia. Ac praefatus quaedam, quae comperisse se diceret de strenua potatione Eobani, petijt ut ebiberet illud uas, sibiq; propinaret. Hoc si fecisset, premium se iam ei tribuere annulum cum gemma preciosam, quem detractum de digito in uas illud abiecit. Eobanus nihil cunctatus, neq; multa locutus, non enim solebat, arripit uas, & non longo tempore assumpto euacuat bibendo, & cum euerteret, sicut fert mos compotantium, decideretq; annulus in mensam, Applaudere illi omnes

EOBANO HESSO.

nes, & imprimis prouocator, & annulum donare, ac incredibile se factum cognouisse dicere. Tum Eobanus toruiore uultu, ut consueuerat in commotione, cum intuitus, Quid tu, inquit, me mercede potare censces? Ac reiecto ad illum annulo, Tuum, inquit, annulum tibi habeto, & idem quod ego feci in uase isto euacuando, ut promissisti, facito. Tum ille ostentator inchoatam rem cum perficere non posset, ab omnibus derisus, & in conuiuio obrutus somno relictus fuit. Hoc igitur illi incommodi uel infelicitatis, potius ab axe Boreo inflatum fuit.

Et si autem me non fugiebat hæc futilia uisum iri quibusdam, non etiam nullis frugalioribus externorum hominum inepta, tamen ad narrandum hoc me de iuvene Eobano, cum Socratis senis exemplum, qui illud in Platonis cōuiuio Psytera pœne congialem exhibuit propinatū ab Alcibiade, inuitauit: Tum prompta simplicitas ad omnia, & in experiundo quiduis strenua Eobani cupiditas, hac etiam in parte declarare uisa fuit ingenij uim & corporis robur, quo utroq; cum non fuisse ad ullas res malas & turpes abusum, equidem & memorabile, & ipsi gloriosum esse iudico. Sed de his statuatur quisq; quod uoluerit, ac nostra peragat oratio ad alia iucundiora.

Erat Gedanensis quidam equalis ferme ætate Eobano, neq; corporis specie longe inferior, inferior tamen, pariter & ingenio minor, qui patria appellas

NARRATIO DE

nione se Dantiscanum nominaret. Inter hos præclara contentio extitit ingenij & eruditionis, cum alter alterum operibus Musicis, initio sanè, ut accepimus, alia quanto infestius prouocaret. Sed Dantiscanus uir prudens celeriter sensit, quàm longè in hoc spacio ab Eobano relinqueretur, & ingenua confessione primas Eobano concessit, & ipse aliam laudis ac præstantiæ uiam ingressus fuit. Nam Sarmatico Regi se adiunxit. Cuius nomine legationibus ad alios Reges & Principes functus, ad dignitatem & opulentiam maximâ peruenit. Habuitq; semper postea animo suo carum Eobanum, & nonnihil etiam fortune suæ commoditatis ad eum transtulit, cum interdum munusculis eum augeret. Eumq; uicissim Eobanus coluit & ornauit scriptis suis. Hic est Dantiscanus, qui constantissimè dilexit omnes bonarum artium studiosos, & ipse ad extremum usq; senium easdem coluit, factus benignitate Regis Poloniarum præsul Varmiensis. Erat autem homo festiuus & persacetus. De quo aliquando mihi clarissimus uir uirtute & doctrina præstans, summus noster, Georgius Sabinus retulit, cum Regionôte ad eum fortè uenisset, fuisse se ab eo acceptû perquàm humaniter & benignè.

Postquàm abierant dies aliquot, & significasset, se Sabinus uelle discedere & reuerti domum, petijt Præsul, ut pranderet prius. Cœperat tum fama spargi, in pagis, qui redeunti transeundi erant, sæuire pestilentia. Tum Præsul, Ecquod haberet contra morborum

contra

EOBANO SESSO.

cōtagione alexipharmacō, interrogauit. Sabinus ha-
 bere se nescio quid respondit. Tum Præsul: Nihil, in-
 quit nocuerit, à me aliquid etiam te accipere. Habeo
 enim præsens remedium ad permulta, quæ iter facienti
 accidere possunt. Cumq; dimitteret Sabinum, tradidit
 ei ita compositum quiddam, ut speciem uasculi haberet,
 in quo solent medicati pulueres asseruari. Ac prædica-
 re coepit usum mirabilem, & dicere, se esse sæpius
 beneficium illius medicamenti expertum. Cum in ma-
 nus accepisset Sabinus, statim sensit, quid medicamenti
 esset, pondere. Nam arte compegerat Præsul complu-
 res argenteos, qui de ualle ubi primum percussī fue-
 runt, Ioachimici uocantur, quos ne magnificare ipse
 donum suum uideretur, cum hac illi festiuitate obtulit.
 Sed exeundum nobis è Borussia est.

Lipsiæ igitur ego puer & primum uidi Eoba-
 num, & de fama admiratus fui, atq; uenerans susce-
 pi. Habebat tum Academia Lipsica doctos uiros mul-
 tos. Vnum maleuolentia & odium quorundam paulo
 ante expulerat, qui in uicinia ad Albin postea consenu-
 it, & obiit diem suum, uir omnibus bonis carus Ioan-
 nes Aesticampianus. Sed aderant tum eruditionis &
 humanitatis principes, Io. Sturnus, Vitus Berlerus &
 Georgius Aubanus Franci ambo. In meo autem ma-
 gistro Georgio Helto, cum neq; esset ingenium infeli-
 cius, quàm in quouis alio, studium uero & industria
 baud scio an admirabilior quàm in ullo, Tamen &

B ii modera

NARRATIO DE

moderatione animi & metu quorundam quibus cum obnoxium reddebat institutum uitæ genus, cohercebat, ne familiariter cum ijs se coniungeret, qui politici & exculti litteris tantum uideri uolebant. Nam quod alii quando hi etiam liberius exultarent, ut fit, grandiores natu qui aliam rem & doctrinam illam esse animaduuerterent, quàm de qua ad dignitatem & emolumenta ipsi peruenissent, offendi, & ex his nonnulli irasci atq; repugnare nouitati, quidam etiam inuenti, qui inuidia & odio extimularētur, & studijs essent iniquiores. Id quod omnibus mutationum temporibus antea accidit, & post hæc euenturum est. Sed illi quos nominaui, minus curare ueluti censurā senū, ac sua studia colere, & doctrinam horum profiteri alacriter, & tum sese cū Eobano cupidissime coniungere. Ibi ille, quem natura etiam à Musis aberrare non pateretur, & horror tractationis à studio Iuris repelleret, oblitus uoluntatis ac mandatorum Præsulis sui, pecuniam confecit, & libros grandes istos Legum atq; Constitutionum diuendidit, & mox Erphordiam ad incunabula doctrinæ suæ se retulit. Paulo post uenit Lipsiam Euricius Cordas, patria & ipse Hesiacus, natus in uiculo, cui nomen Simus, vnde & Simusij cognomentum aliquando assumebat: Attulitq; secū Bucolica sua, quæ Lipsiæ uolentibus audire explicuit. Eum primum uidi apud meum Magistrum Georgium Helium. Cumq; caperetur animus puerilis sermonibus eruditis illius, egressam

giam rem esse suspicari cœpi Poëticam: Nam hos Poë-
tas nominari audiebam. Hic Cordus postea Medicus
factus, cum à se tum liberis egregiam laudem doctri-
nae posteris reliquit. Quæ esset immensa, si filio huius
Valerio, id absolueret, quod uterq; instituerat, licuisset:
Qui Romæ est cum omnium luctu mortuus, & relia-
quit ingens desiderium nō modo peritiæ & doctrinæ,
sed etiam uirtutis & humanitatis suæ. Cum patre au-
tem mihi singularis usus necessitudinis intercessit Er-
phordia. Neq; illo ego quenquam cognoui magis uel
uehementius potius studiosum ueritatis, & qui peius
odisset mendacia & uanitatem. Erat autem natura
asperior, & paulo impatientior, quæq; dissimulare,
nihil ferè quo offenderetur, ac ferre posset. Quod in
causa fuit ut in aliquorum interdum indignationem in-
curreret, à quibus potuisset subleuari, si fauorē ipsorū
ambiret ac retineret. Declaratur id Epigrammatis quæ
edidit, & hoc ipsum studium, quale dixi, tale hominis
fuisse ingenium ostendit. Cordum nominarat ille se,
nam editus fuerat extremo partu matris suæ. Euriciū
autem de Henrico fecerat Cunradus Mutianus Ruffus,
qui in sodalitiū Ecclesiastico Gothæ degebat. Et cum
esset nobili familia ortus, neq; non offerrentur occasio-
nes illi amplissimorum honorum, quod & fratrem
haberet in principis Cattorū aula primo loco, & ipse
non modo animi ac corporis donis, sed Italica etiam
disciplina cōmendaretur, splendori & opulentia fortu-

NARRATIO DE

nam exilem, & infra mediocritatem positam Gothani collegij prætulit. Abest autem Gotha Erphordia Mil. pass. non multo amplius XII. Ad hunc primum à te Adame adductus, sepe predicavi, ut scis, me illum cognouisse optimum & sapientia ac uirtute præstantissimum uirum. Dignitas in hoc erat summa, grauitas autem ea, quæ ætatem & locum quem tenebat, deceret, commista illa quidem cum comitate incredibili. Mirifice autem latebatur, cum audiret sedulo operam dare literis iuuentutem, & quibus rebus poterat in hoc spacio solebat incitare currentes: Superstitionibus inimicus, & hospitalis in re tenui admodum: Sed erga studiosos litterarum tantum. Nam aliorum ferè omnium consuetudinem fugiebat, adeo ut nimis fuisse appetens socij studiorum & tranquillitatis hac in parte uideri aliqui possit, quàm beatam præscripto edibus titulo, se arbitrari significabat, ubi & hoc uidebatur elogium: Bonis cuncta pateant. Sed turbarunt hanc tranquillitatem ea tempora, quorum difficultas ac miseria iam inchoata, ad eam perducta est tristitiam & calamitatem, quam experitur, & cum qua conflictatur ætas nostra. Qui autem finis futurus sit, nulla coniectura humana potest prospicere. Solebat Mutianus, tum quidem canus, nam annis grauis erat, cum ad eum primum ueni, adolescentibus studiosis litterarum, qui ad se uisendum accessissent, proponere materiam quam scribendo elaborarent, & scripta postea emendare, & sepe non

EABANO HESSO.

pe non admodum digna collaudare, ut hoc pacto ad diligentiam & curam studiorum excitarentur animi illorum. Erat autem festiuiss. ingenio, & liberalibus iocis admodum delectabatur. Epistolas ad amicos scribebat libenter. Genus autem erat sententiosum orationis & incisum : Quale est Politianicum, ad quod in Italia erat assuefactus. Rhythmis etiam ludebat interdū, cum quidem uersus faceret sat bonos. Diuulgati quidam fuerunt de improbitate simulantum religionem. Sed ipse neq; edidit suorum quicquam neq; reliquit (affirmante etiā hoc optimo et doctiss. uiro Io. Marcello Reptomontano, qui affuit cum moreretur, & in sua omnia illius potestate habuit) quod edi recte posset, & omnino se sua publicari nolle aiebat. Ac mihi percontanti aliquando causam, quamobrem tam pertinaciter premeret scripta sua, cum omnes arbitrarentur, & ego quoq; putarem eū scriptionibus operam dare, ita fieri respondit : Quia sua sibi nunquam satis placerent, ideoq; malle se frui aliorum stultitia. Erat nimirum ei persuasum, non facere sapienter illos qui sua scripta facile emitterent in lucem. Præsertim cum illis temporibus non emitterentur, sed euolarent undiq; omnis generis libri. Mortuus est Mutianus Gothæ rebus turbulentis in Germania, in dolore, ut apparebat, amissæ dignitatis & diminutæ rei familiaris, Anno Christi Iesu M. D. XXVI. tertio Calen. Aprilis. Vir magnus, & probitate, integritate, uirtute, sapientia, humanitate ex

NARRATIO DE

cellens, Decus & ornamentum eorum quibus cum ui-
xit, & patriæ, immò Germaniæ totius & seculi sui.

Sed ut ad Eobanum reuertar, redijt ille Erphor-
diam, & tum etiam Mutiano, qui antea quoq; adoles-
centem illum fauore prosecutus fuisset, quemq; ipse in
quodam carmine Eobanus formatorem studiorum suo-
rum nominat, & de quo fecerat uersum, qui in ore erat
tum plurimis:

Hesse puer sacri gloria fontis eris.

Huic igitur Erphordiam ille reuersus, non modo ca-
rus, sed admirationi quoq; fuit. Sæpe igitur ad eū scri-
bebat, sæpe ab eo litteras accipiebat, sæpe excurrabat
Gotham Eobanus, ut cum Mutiano uersaretur. Audiui
tamen de Mutiano, offensum se aliquando fuisse Eoba-
ni moribus in potu, tum enim erat interdum in hilari-
tate ferocior: Non ut læderet quenquam, sed ut esset
paulo sæpe incogitantior, & minus circumspectus,
atq; animo remissiore. Neq; quisquam tamen unquam
comperit dedecus eum etiam in ista leticia admisisse,
uel dicto uel facto. Verum senescentis illius grauitas iu-
uenilem huius exultationem interdum non moleste qui-
dem tulit, sed improbauit tamen. Præsertim cum in flo-
re Eobanus ætatis & uita liberiore etiam amare cœ-
pisset. Amauit autem caste uirginem Erphordiensem
Catharinam, quam postea uxorem duxit, & cum qua
multis annis maritus uixit, & ex qua utriusq; sexus
numerofam sobolem suscepit. Ea habebat patrem ho-
nestum

EOBANO HESSO:

uestum in ciuitate sua hominem (illarum adium domis-
num, quas postea Georgius Sturciades emit, & Eoba-
nus suis scriptis exornauit ac celebrauit) qui moribus
aliquanto erat durior, & senecta etate amarior. Acci-
dit ut de hoc apud Mutianū quereretur Eobanus: Tum
ille hoc modo respondit:

Si tibi nata placet, ser patris imperium.

Postea & socerum ille aequo animo tulit, & cum eone-
iuge amanter uixit. Et docuit bonas literas Erphordia
admodum tenui stipendio. Cum neq; tum rebus om-
nibus, quæ ad uictum & cultum sunt necessariae, uilia-
bus opus esset multo, neq; ipse partem uel minimam
curæ impenderet faciendæ rei. Non ita multo post,
ego annos natus octodecim, qui Iesu Christi annus
fuit M. D. XVIII. Erphordiam & ipse me contuli,
cum Lipsiæ uixissem annis quinq;, & duobus operam
dedissem Ricardo Croco Britano, qui primus explicauit
doctrinam Græcarum litterarum in Germania, Fuisse
semq; etiam Mezeleri & Petri Moselani auditor.
Hanc famam cum attulissem mecum Erphordiam, qui
concursum ad me adolescentum optimorum compluri-
um factus, quaq; beneuolentia me pleriq; omnes com-
plexi sint, tu optime nosti Adame, omnium studiosissi-
mus nominis mei. Sed in meum aduentum incidit disces-
sus Eobani, qui tum adiuncto sibi comite uno Iuueno,
egregio bonarum artium Magistro Bertero, rebus
atq; temporibus non admodum expeditis & secunda

NARRATIO DE

iter ingressus fuit, ut Erasmus uideret, ac conueniret
in Belgico tunc degentem. De scriptis enim illius, quæ
tum crebra prodibant, mirifica cupiditas erga hunc &
ingens fauor extiterat omnium. Applaudebatur quasi
in scena studiorum actori scito & artificioso. Cumq;
eum admirabantur & magnificiebant & collauda-
bant omnes, qui à Musis alienos esse se perhiberi
nollent. Tum congratulabantur sibi eam felicitatem
seculi, in quam delata esset uita ipsorum. Quòd si
quis ab Erasmo epistolam ad se elicere fortè posset, illa
uero ingens haberi gloria, & hic præclarus triumphus
agi. Si autem accideret ueluti cumulus colloquij &
congressus Erasmi, & ut ad eum alicui aditus pate-
ret: Tum demum sibi in terris, is cui hoc contigerat,
beatus uideri. Credebatur enim, ut erat, politioris do-
ctrinæ ille esse princeps. Et in uno omnes contra aduersa-
sationem barbariæ satis opis præsidijq; esse statuebant.
Itaq; interpellationes aduentantium nonnihil tædij &
molestiæ illi obijciebant, præsertim scriptionibus diuer-
sis occupato: Quæ tum à librarijs magnopere expe-
tebantur, cum nulli libri libris Erasmicis magis essent
uendibiles. Venit igitur ad Erasmus Eobanus apud
Grudios tunc commorantem, & uersibus compositam
elegantissimam epistolā ad ipsum ex diuersorio misit.
Quæ cum Hodoeporico quo describeretur iter illud &
alijs quibusdam postea edita fuit. Erasmus quidem
siue occupationibus alijs abstractus, seu propter huius
milia

EOBANO HESSO.

militatem aduentus Eobanici, qui cum uno comite pe-
 des accessisset, siue in tanta Salutantium frequentia:
 Non ille quidem despexit Eobanum, Sed neq; tribu-
 se ei tantum iudicio suo, neq; tam officiosus in ipsum
 fuisse existimabatur, quàm pro sua humanitate, & Eo-
 bani studio esse debuisset. Etiam postea laudauit Eras-
 mus Eobanum remissius. Non quòd iniquior illius fa-
 ma esset, sed quòd non arbitraretur, ut opinor, eum in-
 digere prædicatione sua, qui per se magnus esset, atq;
 illos potius extollendos ornandosq;, qui uel nullam, uel
 non magnam dignitatem parare possent ipsi sibi.
 Eobanus quidem & Erasmo diligenter & prolixè
 gratias egit, & nomen illius postea maximopere defen-
 dit, & cum à Leo Erasmus carperetur, autor fuit, ut
 pro illo Erphordiani cruditi contra Laum scriptis suis
 propugnarent.

Ad Eobanum de Erasmico itinere reuersum, tu-
 me Adame, ut recordari potes, cum adduxisses, & pro-
 me contra illum nescio quid libere tunc dicentem, de ijs
 quæ ad eum fuerant falso delata, multa aliquanto etiam
 quàm ipse, liberius locutus esses: Tum quidem aditum
 ad amicitiam ipsius, apud quem plurimum ualeres, &
 cui unice esses carus, mihi patefecisti, Sed cū postea mea
 um ingenium certius perspexisset Eobanus, sua spon-
 te me ascituit in gregem suum, & pro captu & etate
 mea plus honoris habuit mihi initio statim quàm debe-
 retur, & quo diuturnior consuetudo & familiaritatis
 usus

NARRATIO DE

usus frequentior inter nos intercedebat, eò coniunctio
 arctior & maior necessitudo extitit, donec uera & de
 inceps inuiolata amicitiae societas in consensione &
 concordia & similitudine perpetua studiorum cum
 maxima caritate consummata fuit atq; perfecta. Tam
 autem honorifici tunc fuisse sermones Eobani de Eras-
 mo, tam plena praedicatio, tanta amplificatio uirtutis
 illius, ut nullius non animus cupiditate uisendi Erasmi
 incenderetur, Quidam etiam ut commouerentur ad
 idem iter statim ingrediendum, & proficiscendum eo-
 usq; ubi conuenire possent Erasmus, qui in Belgico
 non uno loco maneret. Inter hos praecipui fuisse iuue-
 nes egregij & multis rebus ornati, Iustus Ionas &
 Caspar Schalbus. Quorum aliter annis aliquot post
 mortuus fuit, tum etiam etate grandior. Ionas autem
 ingenij bonitate & assiduitate studij, uirtute doctrinae
 & humanitate excellens, ea quam sibi peperit, cla-
 ritate nominis nunc etiam uiuus fruitur, ita ut indices
 ab illius pietate & sapientia existimationi amplissima
 aliquid accedat. De quo minus dicendum nobis est, ne
 assentationis aliquam suspensionem incurramus. Etiam
 Ioannes Draco Francus ad Erasmus tum profectus
 fuit. Qui & ipse multis & uarijs difficultatibus exere-
 citatus, pietate & constantia celebre nomen consecus-
 tus est, cum litterarum & artium bonarum scientia iam
 tum cederet nemini. Vierq; horum summus amicus fue-
 rit Eobani. Sed longas facile inter omnes amicos Eoba-

EOBANO HESSO.

ni principem locum tenebat. Itaq; uiuebant cōiunctissi-
me familiarissimeq; : Vnā crebro deambulabant, cre-
bro domi confabulabantur, crebro etiam coenitabant.
Erat familiæ cuiusdam religiosæ (Georgiana nuncupa-
batur) curator Erphordiæ uir humanissimus & uale-
de prudens neq; illiteratus, cui Henrico Urbano no-
men : Is in Eobanico grege non ferebat postremas, ac
sæpe illum cum suis accipiebat, ut res erant ac tempora,
satis prolixè : Augustiniane autem Iohannes Langus
Theologus, non modo amicum habebat Eobanum, sed
doctrinæ atq; ingenij etiam admiratorem. Huic cum
more scolastico autoritas publicè docendi solemniter con-
ferretur, inuitatus ad eam festiuitatem Lipsia aduenit
Petrus Mosellanus, & secum adduxit adolescentem
tum suauissimis moribus, & litterarum eruditione
eximia præditum, Petrum Suauenium : Apud hos
perpetuo Eobanus fuit, quā diu Erphordiæ manser-
unt, & cum de communibus studijs differendo, tum hi-
lariter unā uiuendo, hoc est consecutus, ut ab his ad o-
pinionem iam de ipsius excellenti ingenio & doctrina
præstante conceptam, summæ humanitatis & singula-
ris uirtutis persuasio adiungeretur. Quorum alter is
uir fuit, ut nemini ferè est obscurum, qui sanctitate uir-
tutis & cognitione & scientia bonarum artium & litte-
rarum non facile ulli cederet, alter adolescens genere
nobili, & quem natura sua ad magnificos conatus duc-
ceret, difficile & arduum uirtutis iter ingressus ad dig-
nitatem

NARRATIO DE

uitam & opulentiam maximam peruenit. Cum Ge-
 orgio Spalatino sanctissimo & politissimo uiro uete-
 ris necessitudinis singularis, Eobano usus intercede-
 bat, ut & cum alijs quibusdam, de quibus mihi igno-
 tis quæ narrarem non habui. Habebat inter suos &
 popularem, quem ualde diligebat, Io. Ortum, integerrimum
 & spectatissimæ fidei hominem, & perquam
 eruditum & festiuum iuuenem Nosenum Silesium, cum
 quibus libenter & multum uersabatur. Christophorus
 Hacus, qui Melicis carminibus faciendis præstabat æ-
 qualibus omnibus, & Valentinus Capella iuuenis inge-
 niosissimus & eruditiss. unà cum Groningo & Eccilio
 affecle erant Eobanici, & ad se sæpenumero eum ab-
 ducebant. Sed ex omnibus familiariss. complectebatur
 Martinum Hunum, ad quem medicinæ encomium in uer-
 sus de Erasmi oratione translatum, conscripsit, &
 affectione præcipua in prima adolescentia cognitum,
 constantiss. diligebat Petreium Aperbachum Erphora-
 diensem, iuuenem ingenij cultu & eruditione doctri-
 na excellentem, sed agrum pedibus & uoletudine aduersa
 perpetuo laborantem, qua impeditus eò quo natura
 studioq; impellebatur, progredi non potuit. Hunc cum
 per locum apud suos se regem faceret, Ducem ipse so-
 lebat appellare: Significans proximum locum à se qua-
 si in gubernatione regni Musici illi deberi. Sed hoc
 unde natum sit, ut Regem se nominaret, & ipse ostens-
 dit carmine quodam, & ego breuiter exponam. Optis

EOBANO HESSO.

mus & doctissimus uir Ioannes Capnio, in quadam ad ipsum Epistola, alludens ad Hessi nomen ἑσσυμεν eum appellauerat, & uersum adduxerat Callimachi de Ioue, quem hic negat Hessena Deorum sorte esse factum, sed uirtute & praestantia sua. Ex eo in sodalitijs cum Rex Hesus uocitaretur, hoc ioco postea utebatur, ut se Regem, & alios regni procures faceret. Nullo enim non modo cruento, sed ne dentato quidem dicto ludere Eobanus solebat. Neq; reperietur inter omnia scripta ipsius, ullum quo ledatur fama, aut nomen proscindatur alterius. Nisi quod nescio quid in Leum indignationis euomit sua, & quendam poetantem Theologum aliquanto immansuetius retudit elegia quadam. Cum enim Martinus Lutherus accersitus in Vangionas (ubi se coram Imperatore Carolo V. qui primum ibi conuentum habere instituisset, sistere deberet) Erphoriam illo itinere forte transiret: Eobanus, & ei cum Croto Rubiano, qui tum administrationi Academicæ præerat, alijsq; compluribus honoratis uiris ac iuuentibus eruditibus obuiam processit, & biduo quo Erphoriam Lutherus mansit, cum eo suauissime uersatus fuit. Cumq; placuisset illas res & actiones describi, interq; elaborationem incidisset in manus ipsius libellus editus ab Emsero, quo Lutherum ille maledictis incessestet, & præpositi essent uersus scripto perridiculi & mali, commotus fuit iam incitatus Musico impetu animus Eobani, ut cum qui poeta esse uellet, theologum tum paulo

NARRATIO DE

Ito grauius acciperet & tractaret inclementius. Hec
 sunt ac præterea nihil quæ uel ioco uel serio ad alterum
 exagitantum scripsit aut dixit. Etiam à Philippo Me-
 lanchithone aliquando rogatus ut opt. uersum pulcerr.
 opera elaboraret & componeret rem deterrimam &
 turpissimam, & sibi hanc operam daret, Primum mi-
 ratus & requirens quidnam rei res illa esset: Cum au-
 diisset calumniæ descriptionem à Philippo expeti, se
 quidem facere non posse dixit, quin ei gratificaretur,
 Ita q; hunc laborem se esse suscepturum, quamuis argu-
 mentum esset alicum à moribus & ingenio suo, qui
 neq; ioco neq; serio, neq; monendi aut præcipiendi etiã
 causa. soleret insectationes aut reprehensiones usura-
 pare. vsq; adeo à toto hoc genere inquirendi in alia
 quos, & uitia aliorum notandi ac exagitandi animus
 & uoluntas Eobani abhorrebat. Nam post multos
 annos cum unà Norimbergæ uiucremus, quid consilij
 agitare cœperit, cum ad se tum me defendendum, quod
 uterq; indigne tractari uideretur à quo minime debe-
 ret, quoniam repressus conatus fuit: silentio tegam,
 cum nostra tum eorum ad quos illa res pertinet, causa.
 Sed ut redeam ad institutum: Eobanus in hoc sodalis-
 tio quod augebant Iustus Moenius, cui neq; studio ue-
 ritatis & bonarum artium, neq; laude officij facile res-
 perires quem posses anteponere: Et is cū quo ego frater-
 nio animo coniungebar, contubernalis meus Ioannes
 Francus, qui Portunus à nobis cognominabatur, &
 Megobachus

E O B A N O H E S S O .

Megobachus, neq; corpore neq; ingenio admodū dissimilis Eobano, Item Iacobus Mycellus, & Antonius cui Musæ Eobanus cognomentum fecit, uir postea in re Ecclesiastica illustris, & pueri adhuc Valentinus Paceus, cuius nunc etiam pietas, doctrina, eruditio celebris est, & D. Stibarus, quo neminem cognoui unquam flagrantiorē cupiditate discendi, cum innumera bilia ad perseuerandum illi impedimenta obijcerentur, quiq; longius dignitate progressus, uoluntatem tamen erga studia & studiosos bonarum artium constantiss. seruat, & alij complures, quibus incensis optimarum artium studijs referta erat Erphordiana Academia: In hoc igitur cœtu ille tum, uirtute, eruditione, facultate, scientia litterarum, dignitate excellens optimos autores linguae Latine explicando operam nauabat discere uolentibus. Alliciebat autem fama nominis Eobanici inuitabatq; permultos, ut in Academiam Erphordianam, uel discendi caussa migrarent, uel ad uisendum saltem Eobanum excurrerent. Inter quos uenit eo anno, quo post congressum celebrem illum Lipsicum M. Luteri & Io. Eccij (qui autore Illustriss. Principe Georgio, ad cōtrouersandum publice Lipsiam uenerant) pestilentia contagio Lipsiæ infesta fuit) tum igitur ad nos uenit æqualis, & qui fuisset aliquando condiscipulus & contubernalis meus Sebaldus Munsterius Noricus, qui postea summos honores studiorum consecutus, Iuris publici doctrine præsuit Vuiteberge. Cumq; pietate

NARRATIO DE

& integritate & probitate, fide, uirtuteq; excelleret,
 sepe nominis Eobanici memoriam renouare honorifica
 mentione, & predicare solebat, se unū omnium illum
 cognouisse cum eruditione litterarum præstantiss. tum
 minime opinionis aliorum cupidum, tum uero ab omni
 fūco & simulatione remotissimum, & eum qui neminem
 ab usu humanitatis suæ excluderet. Sed Eobani,
 quo tempore quasi decurrens spaciū suū atas uige-
 bat, & incitabatur studiū, eo hæc studia, bonarum
 inquam litterarum & humanitatis malignius auge-
 bantur, horumq; Magistri atq; doctores negligentius
 subleuabantur, ab ijs quibus solis ea res tum in manibus
 erat. Ac Maternus quidem insignis illa tempestas
 te Erphordiæ Theologus nonnihil contulit ad cultus
 ram harum. Sed ad quem Erphordiā me primum con-
 tuli, Georgius Pætus Vorhemius, uir is de cuius pietate
 & præstantia si commemorare uellem, quæ utriq; no-
 strum Adame nota sunt, iam nouum argumentum ori-
 retur, & aliud scriptum texendum esset: Ille uero tum
 quicquid potuit clam palamq; suis & aliorum uiribus
 facultatibus, gratia, auctoritate facere & moliri, in eo
 neq; labori & studio pepercit, neq; inuidiam fugit, ne-
 que odium pertimuit, quo minus ea ageret, consuleret,
 reperiret, institueret, quibus professio optimarum litte-
 rarum atq; artium undiq; fulciretur, atq; sustentaretur.
 Qui si diutius uitam conseruare potuisset (dicam for-
 tasse beneuolentia erga illum copiosius, sed uere me
 dicturum

E O B A N O H E S S O .

dicturum esse existimo) & staret illa schola, & digni-
tatem ac nomen retineret, quæ quam ruinam fecerit non
possum sine maximo dolore cogitare. Erat Crotus cu-
ius paulo ante feci mentionē, ab antiquo notus Eoba-
no, uir doctus & egregius : Sed cū ingenio uario tum
mutabili sententia. Is Magistratu functus regendi Aca-
demiam, Fuldam primum concessit, & in Borussiam
postea discessit. Inde q̃; reuersus alienauit à se multo-
rum studia, nescio qua de causa, uel nolo potius perscri-
bere, ne quem uiuentem colui, ei mortuo obtrektare uis-
dear. Degebat tū (ut significauimus) in familia Augu-
stiniana cognitione utriusq; linguae instructus, & uar-
ia ac multiplice doctrina præditus, Iohannes Langus,
cui Eobanus fuit amicissimus. Hic postea in confusio-
ne omniū solus sua diligentia, studio, industria & Ece-
lesiasticam rem & scholasticam sustinuit Erphordie,
unā cum Georgio Sturciade, usq; ad annum fatalem,
non modo ipsis, sed Germaniæ, quo uterq; sibi quidem
neq; præmature neq; infelicitè, sed Reipub. intempe-
stiuè & luctuose decessit. Hic Georgius Sturciades sin-
gulari me amore cum primum Erphordiam ex Italia
reuersus uenisset, complexus fuit, ut à natura ipsa nos
quasi copulari appareret, meq; recepit in ades suas,
quas de soceri Eobani hæredibus emerat. Et multis
postea beneficijs auxit, ornauitq; iudicio suo, cum tan-
tum tribueret tam ijs quæ à me disputabantur, quàm
commendationibus & testimonijs, ut me nō uereretur

NARRATIO DE

Sepe grauissimarum rerum autorem nominare, & nis
 hil unquam de altero petenti negauerit, neq; si quid à
 me affirmaretur dubitando reddiderit incertum. Cum
 hoc designatus fui, & mox renunciatus decimus nonus
 secundo loco, ut opinor, Magister opt. artium, decla
 rante iudicium de nobis eorum qui suffragia tulerant,
 Eobano Hesso: Qui tum luculentā habuit orationem,
 ut fert mos Academicarum. In renunciatione Sturciades
 non affuit, reuocatus in patriam ijs negotijs, quæ in alio
 id tempus differri, aut negligi non deberent, neq; pos
 sent. Petiuerat unā hunc honorem Antonius Niger
 laudatiss. iuuenis, cuius nunc splendor nominis & fa
 me claritas multis nationibus innotuit. Sed huic quoa
 rundam tum ieiuna maleuolentia cum maxima ipsius
 gloria obstitit, neq; quicquā causæ reperiatur, quā
 quod bonarum artium & studiorum humanitatis aui
 dior, & in his colendis fuisset liberior. Aliam igitur
 ingressus uiam, nos petitores antecuerit, & frementis
 bus inuidis consecutus id fuit quod hi negarāt, aliquan
 to quidem, ut ita dicam, pomposius & splendidius,
 quā ipsi conferre potuissent. Hic annus fuit Christi
 Iesu M. D. XXI. incipiens. Iunxit autē amicitia cum
 Eobano Sturciades cū Erphordiā uenisset, quā postea
 sanctissime & fidelissime conseruauit atq; coluit. Sed
 tum in Italiam redijt, et abduxit secum Euricium Cor
 dum, qui adiutus à Sturciade autoritate publica ibidem
 Doctor Medicine renunciatus fuit. Eo anno & nos
Erphora

EOBANO HESSON

Erphordiam reliquimus, iam disidijs & tumultatione
quatefactam, & pestilentiae lue infectam. Reuersus
autem ex Italia denuo Sturciades, quem se erga Eoba-
num gesserit, de Eobanicis scriptis potest cognosci. Is
enimerat Eobanus, qui merita aliorum non modo tea-
gendo non obliterare, sed praedicando etiam amplifica-
re soleret. Quamuis autem haec res fortasse exiles &
paruae esse uideantur, tamen de Eobani & Sturciadae
usu cum caritatis singularis, tum fidei, liberalitatis, me-
moriae, exempla pulcherrima relictæ esse statuo.

Et si autem multis de causis abhorret animus
ab indicatione fortunæ Eobanicae, quæ ingenio, doctrina,
uirtute, studio illius, reuocanti forte ad humanæ rena-
intelligentiæ rationes, indigna fuisse uideatur, tamen
postulat fides mea, ut non prætereatur silentio, id quod
cum uerum sit, tum apud prudentes diminueret existima-
tionem uiri nequeat. Vt enim alia innumerabilia cum
disputata sapienter, tum gesta præclare, ad paupertatis
gloriam & ignominiam diuitiarum, taceam: Quid So-
lonis (cui in procliui esset principatu ciuitatis florentis
opibus ac uiris potiri, si uellet) elegia canat uideamus,
de nostra quidem, si placet, conuersione. Sic igitur ille:

Diuitijs auget multos fortuna scelestos,

Atq; bonos nulla commoditate leuat.

Nos tamen haud ducemus opes uirtute priores,

Hæc est certa, illos fors regit instabilis.

Cum igitur Eobani eo ferme tempore admodum in an-

NARRATIO DE

gustum cogerentur copiae, ut ait Terentius, & publicus respectus penitus illi subtraheretur, privati pauci (inter quos principem locum tenebat Sturciades) subleuarent hominem doctum probumq; & innocentem, & quod erat caput amicum, deliberantibus his de salute propemodum, cum ipsius tum liberum, placuit quaestuosae cum arti cuiuspiam operam dare, non iam famae amplificandae causa, sed ne fame laborare mox cogeretur. Atq; auctores illi fuere amici, ut medicinam disceret, quoniam priores conatus forenses parum successissent. Hoc, ille fretus potius ope & adiumentis à Sturciade, cupidissime me amplexus fuit, & statim libros comparauit, & illas res studio maximo coepit cognoscere. Et si autem ad faciendam artem progressus non fuit, hoc tamen studium, quam diu uixit, coluit, & librorum de illa compositorum lectione admodum fuit delectatus. Tum igitur Eobanus cum propemodum à solo Sturciade retineretur Erphordia, ibi haesit ut potuit, conflictatus cum multis aduersis, ad annum usq; Iesu Christi 1526. Quo, autore & conciliatore Philippo Melanchithone, qui & amabat & admirabatur & magnificiebat & uenerabatur Eobanum eximium in modum, Norimbergam uenit, ab illa ciuitate accersitus perquam benigne. In qua una cum illo ego & Michaelus Rotungus uiximus annis circiter septem, & eas litteras atq; artes quas didiceramus, docuimus, sine specie quidem dignitatis, sed cum aliquo certe non uulgaris commoditatis fructu. Id quod ab alijs

EOBANO HESSO.

ab alijs iam statui & dici par fuerit. Præsertim cum rationes nostræ quasi gestæ provinciæ relata sint, & extent. Præerant tum Noricis ludis, omnes optimi & doctissimi uiri, sed duo duobus primis, Ioannes Chezi- manus natus ad puerilem institutionem, qui illi ciuitati moriens ingens sui desiderium reliquit, & Sebaldus Heidena, qui cum hæc scriberemus, suo adhuc loco laudabiliter curabat. Cum his uniuersis Eobano & nobis iucundus consuetudinis usus intercedebat. Hoc tempore quo Norimbergæ Eobanus mansit, multa quæ ante edita fuerant, recognouit & iterum edidit, multa noua fecit carmina, quæ omnia sunt in medio. Attentius etiam tum quàm ante Græcos autores legere cœpit. Cumq; ei imprimis Theocriti Bucolica arriderent, in illa conuertenda Latine incubuit. Quem conatum omnibus ego rebus adiuuare studebam. Nam initio multa obijciebantur illi, quibus impetus animi retunderentur: Ipse uero, si quid non celeriter procedebat, haud consueuerat urgere. Nihil faciebat omnino anxie aut sollicitæ, sed tantum sequebatur ductum naturæ & ingenij incitationem. Itaq; abiecta semel non ferè solebat resumere, neq; interrupta contexere. Neq; non animaduerti à lectore attento hoc facile potest, quòd continuo cursu æquabiliter defluant Eobanica omnia, neq; uspiam quasi ad considerationis sollicitæ obijces refringantur. Itaq; noster Milichius dicere solebat, Eobanum solum omnium quos nouisset, simul facere uersum &

scribere

NARRATIO DE

scribere. Cum alij prius commentando modo has, modo illas partes absoluerent, & ita tandem scriberent alia quid, alij prius scriberent, et fingendo atq; corrigendo demum facerent aliquid qualiumcunq; uersuum. Quæ cum ita se habere experirer, nonnihil negotij fiebat mihi, etiam calliditatis aliquid usurpandum erat, ne Eobanus uoluntatem perseuerandi in translatione Theocriti deponeret, neue ardor animi illius restingeretur, ita enim profecto opus illud luculentiss. intercidisset, quod absolutum & celebrat ingenium atq; facultatem Eobani, & studiosis bonarum artium ad fructum eruditionis percipiendum propositum est. In quo persciendo & cohortationem & operam meam aliquid præstitisse letor. Cum autem ita peractum sit illud prope septem annorum tempus, quod consumpsit Norimbergæ Eobanus, ut me ille ualde diligeret, & ego eum, ut par erat obseruarem: Quasi perpetuo unâ nos futuros esse certum esset, ita in securitate quadam postea sensi fastidium tacite obrepisse mihi eius boni, quod haberem in manibus. Ac nunc quoq; intelligo in ætatis iuuenilis leuitate, uel fuisse sensum præsentis felicitatis meum hebetiorem, uel hanc certe minoris me fecisse quàm debuerim. Itaq; cum iam carendum esset consuetudine Eobani, tum magis cognoui quantum ius ciuitatis mihi esset ereptum, quam copiam oblatae commoditatis animaduertiram, dum frui illa concedebatur. Ei si autem non ga qua par fuit cupiditate uidea

or mis

EOBANO HESSO.

or mihi persecutus esse occasiones familiaritatis &
 assidui usus amicitiae Eobani, & multis in partibus fuisse
 negligenter: Tamen quamdiu in illa urbe simul
 uiximus, nihil ego sine illo in studijs conandum molien-
 dum uē, aut edendum duxi, nihil ipse suscepit, de quo
 non mecum communicaret, magis quod coniunctionis
 nostrae suauitate delectaretur, quam quod opera ei nos-
 tra esset opus. Et si ille quidem mihi tantum tribue-
 bat, quantum ipsius epistolae & alia scripta loquuntur.
 Inter quae unus totus liber carminum mihi ab illo dica-
 tus, & relatus in Siluas eius, ostendit, & quantum me
 (utinam meo merito) dilexerit, & quam honorifice de
 me senserit, & quanti fecerit necessitudinem nostram.
 Habebat autem complures alios à quibus colebatur,
 & cum quibus hilariter uiuere, & apud quos liben-
 ter esse consueuerat. Ex quibus unus uicinus ipsi-
 us Vilhelmus Musicus assiduus comes erat Eobani,
 quotiescunq; hoc agebat, ut uel prodeambulando, uel
 ad sodalitiū se conferendo curis animum relaxaret, &
 studiorum defatigationi repararet. Thomae Venatori
 consortium erat Eobano pergratum. Nam & sim-
 plex in homine libertas huic probabatur, & commu-
 nitas studiorum placebat. Thomas enim & ingenio
 acri erat, & industria studij sui opera doctrinae edebat
 luculenta. Exceteris qui doctrinae sacrae praeerant, &
 uenerabatur & diligebat maxime Vincilaum Lincum,
 cum propter pietatem & studium ueritatis, tum humani-
 tatem

NARRATIO DE

nitatem atq; candorē, quæ in illo uiro omnia erant ex-
imia. Vincentius autem Obsopæus non diu postquam
nos uenissemus Norimbergam, discessit in uiciniam ubi
munificentia Marchionis Georgij illuſtriſſi. Principis
et ipse ocium in studio litterarum traducendū nactus
fuit. Bilibaldo Pircamero ualētudo obſtabat, quo mi-
nus crebro ad se accerſeret et inuitaret Eobanum.

Hieronymus autem Bamgertnerus ex Senatoris
bus, ut in studijs optimarum disciplinarum et artium
educatus, quam humanitatem (quæ erat summa) cum
natura ei contulerat tum addiderat institutio, ea Eoba-
num complectebatur, omnium cura et respectu dignis-
simum, et cui subleuatione et auxilio esset interdum
opus, quod neq; peritus gubernationis domesticæ, neq;
impedens ullam cogitationem rei familiari uel stabili-
endæ uel augendæ, neq; sollicitus de patrimonio consti-
tucendo, sepe numero plagam acciperet, uel ab ijs qui-
bus fidem temere habuerat, uel interdum incircumspec-
te cum cautis et attentis contrahendo negotia, uel
etiam debitis inconsiderate sese implicando. Sed ami-
corum studio fiebat, ut publica liberalitate, quoties hæ-
rebat, explicaretur. Quam ipsum sæpe deinde magni-
fice prædicasse, et nonnunquam in alijs desiderauisse
comperimus. Dabat tum operam Noribergensi ciui-
tati Iohan. Mylius Iurisconsultus uir iusticia et pru-
dentia nemini secundus, doctrina et uirtute, cultuq;
religionis multis prior: Apud hunc sæpe conuenieba-

mus,

EOAANO HESSO.

mus, & de illius sententia institutum sodalitium fuit. In quo præcipui erant ipse Mylius, Michaelus Rotin-
gus collega noster, Georgius Hopellus scriba prima-
rius Senatus, & summi uiri Lazari Spengeleri colle-
ga, ego. In orbem autem conuertebatur acceptio, quæ
erat potus ad uesperam cum bellarijs. Proponere aus-
tem materiam oportebat eum, cuius partes erant, ut ac-
ciperet alios, de qua tum quæreretur & disputaretur,
de hac ubi uerborum satis fecisse uidebamur, tum reli-
quum tempus iocis & familiaribus colloctionibus,
atq; interdum ludicris impendebatur, dum discedere-
mus quisq; ad se. Prodeambulationes autem erant cū
alijs uicinis locis, tum ad unum in Silva Norica fontic-
ulum, ad lapidem unum ferme urbe distantem, qui Eoa-
bani uersibus non minus perenni aqua manabit, quàm
Athenis quondam sempiternā in arce olea uiriditatem
tenere, aut palma in Delo non exarescere potuit.

Hac ferè ratione, eos annos quibus Norimber-
ge durauit coniunctio nostra, absumsimus, præbente
illa ciuitate sedem & hospitium Musis Eobanicis per-
benigne & comiter: ut quamuis illius extent & pie-
tatis præclara opera, & beneficentiæ in alijs larga
munera, Tamen uel hoc nomine, quæ uim & atrocitas
tem grassationis & populationis, & seuitiam hosti-
um experiri tam immanem in modum debuerit, indig-
nissima esse uideatur. De quo impediore dolore & la-
crimis, ne plura scribam. Etiam hoc magis agendum
esse

NARRATIO DE

esse intelligo, ut quoniam ætas nostra in hunc fatalium mutationum articulum incidit, ad ea quæ acciderint ferenda potius nos paremus, quàm ut tristitiam euentuum, reddere uelimus acerbiorum querelis nostris. Etsi profecto rabies sæculi huius, & mundi furor, qui indies ingrauescit, non potest non commouere indignationem uel moderatissimorum hominum. Sed hæc quamuis mcerentes, et animis conturbati omittamus, & ad Eobani mentionem reducamus narrationem.

Cum ferè septennium confecisset Norimbergæ, sollicitatus crebris litteris & magnis politationibus Eobanus ab Erphordiensibus amicis, illo reuerti decoreuit, quo retrahebatur desiderio puerilis & iuuenilis uitæ, & recordatione laudis quoq; ac decoris, quod ætate constantiore in illa Academia gesserat. Mores etiam ciuitatis illius admodum ei placebant. Sed haud scio an nihil impulerit illum magis ad reuersionem hanc, quàm Langi & Sturciadæ semper expetita cõiunctio, etsi Groningo maxime & ipso delectabatur. Rediit igitur Erphordiam anno Iesu Christi M.D.XXXIII. quo postea ætas pestilens fuit, quam in uicino uico cū familia nos unā cum secuta hieme transegimus. Venit autem illo cum spe eiusmodi, cui euentus non respondit: Et tamen factum est amicorum studio, & cura et diligentia, ut satis commode ibi degeret annis ferè quatuor. Et ut ad illam scholam collapsam, non modo in restaurandam monstraret, sed rationem etiam inchoaret

EOBANO HESSO.

ret, quam tamen sequi uel noluerunt, uel non potuerunt
 ij, penes quos administratio esset scholæ illius. Docuit
 illic publice priuatimq; cum utilitate aliorum, & sua
 laude multa. Multa etiam scripsit, & de Græcis uer-
 sibus quosdam præclare fecit Latinos. Post quadriennium
 inuitatus clementiss. à Philippo illustriss. Hessorum
 Principe, Marpurgū commigravit, cum neq; eum
 schola Erphordiana amplius liberaliter acciperet, &
 anni ingrauesceret, & liberi crescerent ætate & nume-
 ro, & patria quoq; dulcedine quadam sui insita omnia
 bus ad sese reuocaret occultis blanditijs ciuem suum.
 Perfecerat autem Princeps Philippus (quod tu melius
 nosti Adame, non minima pars rerum illarum, quam
 ego) ut omni genere doctrinæ celebres & spectati
 Marpurgi congregarentur, quo in loco consecrato pijs
 Musis, munificentiaq; sua stipendijs nō spernendis con-
 stitutis, honeste & non incommode uitam ducere pos-
 sent, in studiorum bonorum cultu, & uirtutis ac sapien-
 tiæ doctrina. Ibi Eobanus & reliquum ætatis bre-
 ue tempus peregit, & præclara opera multa elaborauit
 ingenij bonitate, & industria ingenij sui, inq; pri-
 mis totam Homeri Iliada conuertit in uersus Latinos.
 Opus autem egregium atq; præclarum autore & hor-
 tatore Philippo Melanchithone incoare cœperat, ut ad
 Christianum ritum Fastorum libros conscriberet, cuius
 uix paucos initij uersus absoluit, & hanc decedens pal-
 mam reliquit in medio eruditis sectura ætatis, quam
 qui

NARRATIO DE

qui amico nostro Ioanni Stigelio praecripiat, persuasum mihi est, futurum esse neminem : A quo hi libri tam pridem expectantur, exituri propediem, ut speratur in lucem, & nostris temporibus & auctoris famae gloriae & claritatem conciliaturi sempiternam. Sed nihil est quod in tota uita sua praestiterit maius aut melius, quam quod Psalmos Dauidicos, religiose & erudite in Latinas elegias transtulit: Primum quidem Erphordia, sed denuo & maiore cum cura & assiduitate Marpurgi, ubi & praecleara argumenta quaternis uersibus comprehensa praeposui singulis Psalmis, ut prodierit tum uere sacrosanctum opus, omnibus, ut dicitur, numeris absolutum. Quo uir pietate insignis & casto peccatore & religioso studio celebrauit aeternum Deum, & omnibus non prophanis neque uicioribus, occasio nem de rebus diuinis cupide & ardentem commentandi praebuit. Qui est ad Deum cultus summus, & maximus ad homines fructus. Hoc igitur opus & hic labor est, quo Eobanus sibi spem singularem gratiae ac beneuolentiae diuinae comparauit, & admirationem suam, ac caritatem reliquit posteris. Quorum nemo est nisi improbus & malus, aut imperitus & barbarus, qui non illum hoc potissimum nomine amet & ueneretur. Fuit autem non minus Principi gratus praesens Eobanus, quam studio ille habuerat, ut sibi hunc adiungeret, locos & seria cum ipso miscere non dubitabat. In primis de simplicitate & candore & studio ueritatis,

amans

EOBANO HESSO.

mans Eobanum quod iudicium ipse possit facere, cum de eruditione doctrinae alijs affirmantibus crederet. Magnopere delectabatur Eobanus latrunculorum ludendo, quo ferunt saepe Principem suauiter cum Eobano lusisse, cum iracundiam illius commoueret, circumuenti & inclusi, dum in celeritate minus caute producere illas calculorum copias. Vere enim ludebat Eobanus, neq; considerationi aliquid diligentiae impendebat, neq; tempus terere cogitando sustinebat. Itaq; nihil erat facilius, quam si quis calliditatis aliquid usurparet, insidijs cum uincere. Tum igitur cum cernebat se herere, commoueri uehementer, sed ita ut simul cum amissa uictoria illa perturbatio resideret, uel potius abiret. Sed à locis ad seria redeamus. Erat Eobanus magnus osor superstitionū, & ueritatem cum propter naturae simplicitatem, tum liberalitatem institutionis amabat. Itaq; uenerabatur & colebat eos, qui illis temporibus Monachorum potentiae & barbariae opponere audebant confessionem & assertionem ueritatis atq; bonarum artium. Cum autem his negotijs, quae admodum sit, Principum quoq; studia admixta essent. Nam hoc omnibus temporibus obseruatum est, Ecclesiae & Reipub. quasi fluctuationes aut commotas simul, aut non longo intervallo sese mutuo cōsecutas esse. Tum igitur Principibus quoq; eam rem curantibus conuentus interdum habui, & necessariae deliberationes susceptae fuerunt. Cum autem Princeps Cattorum

D Philippus

NARRATIO DE

Philippus, illo tempore operam diligentiae impenderet
stabilendae doctrinae religiosae singularem, conuentum
aliquoties harum rerum causa fuit in oppido quod in
siluis Dyringiatis situm, propter crebras illis in locis
aeris ac ferri fodinas, & huius generis officinas Chalci-
dem solebat nominare Philippus Melancthon. Eo is-
gitur, anno Christi M.D.XXXVII. cum celebre cons-
cilium indictum fuisset, Eobanus quoque se cum Hesiatis
contulit. Atque ibi Ioannem Stigelium, cuius paulo an-
te mentionem fecimus, tum admodum adolescentem, ho-
nesta familia gentis Dyringiae natum, primum fami-
liariter cognouit, & statim incredibili amore comple-
xus, neque obscure, neque falso uaticinatus fuit, quam ille
facultate Latini carminis consecuturus esset. Eam nimis-
rum, ut tanquam Germana soboles, laudem ac nomen,
quod Eobanus sibi ingenio & industria ac studio per-
perisset, Stigelius quasi hereditatem legitimam ab illo
relictam, paulo post adiret atque cerneret. Itaque iam tum
Eobanus non aliter quam filij appellatione uocare Sti-
gelium, iocari cum eo suauis. complecti illum amantiss.
materiam & argumenta interdum illi uersuum facien-
dorum proponere: Denique ita se gerere erga adole-
scem, ut diuinitus animum Senis commoueri & fa-
uorem excitari, & dirigi iudicium appareret. Stigelius
quidem quam non fefellerit praesensiones Eobanae.
Quodque ueluti soboles ingenua paternum genus rea-
ferens, in nomen quoque illius atque decus successerit,
scripta

E O B A N O H E S S O .

Scripta ipsius facile declarant, neq; me plura de his in
praesentia uerba facere decet, uel ne amico uiuenti atq;
florenti assentati fuisse, uel ne ad augendam hanc nar-
rationem omnia undiq; collegisse uideamur.

Hoc neq; Silentio est praetereundum, neq; alie-
num uideri poterit, eam à Stigelio gratiam relata[m] fu-
isse amoris Eobani, ut impense eum ille obseruaret, &
reuerentia debita patri prosequeretur, & omnibus offi-
cijs uiuo studiosiss. inseruiret, & memoriam fato suo
defuncti in terris posteritati elegantissimis suis uersi-
bus commendaret, ornatam cū Epitaphijs carminibus,
ut fieri consuevit, tum accurata mentione alijs in argu-
mentis, ubi locus esset, occasioq; sese offerret honorifi-
ca commemorationis de illo, aut speciosa appellationis
nominis Eobanici. De his igitur haecenus.

Ac nunc deinceps ad tristissimam narrationem
ita re poscente, procedat expositio, ut ijs quae retulimus
quasi Colophon addatur exitus ex hac uita, & migra-
tio in meliorem locum Eobani, Qui suo tempore mise-
ras & afflictas multiplici clade terras reliquit, Cum ta-
men adhuc rei aliquid quo ille delectaretur, & spei
nonnihil quo sustentaretur esset reliquum. Eobanus
itaq; in patriam reuersus, cum omnibus ijs in locis in
quibus fuerat, memoriam praeclaram nominis sui reli-
quisset, & quodam tamen, ut ita dicam, Homeric[o] fato
migrationibus exagitatus fuisset, quatuor annis & in
re meliore & spe luculenta Marpurgi uixit, annoq; illo

NARRATIO DE

lo qui mortem anteceffit, correptus fuit interdum podagricis & arthriticis morbis. Quibus cum sentiret se tentari initio tulit hunc casum molestius. Sed aegritudinem simul ac cruciatus die mitigante, desijt queri de hoc malo, ac incidit in diuturnum ac tabificum morbum, praeter opinionem omnium, qui ferè alios metuebant. Prope modum igitur anno toto magis languoribus, quam aegrotatione cõfectus, tandem tertio Nonas Octobris, cum diu tacuisset, de improviso uoce emissa, se uelle ad Dominum suum ascendere dixit. Idq; ijs qui aderant approbantibus, quòd arbitrarentur in animo ipsi esse congressum cum Principe, & affirmantibus principi id gratum fore: Eobanus nihil ad hæc, sed paulo post placido fine conclusit uitam in terris suam, & in coelũ ut significarat, hinc commigravit ad æternum Deum Dominum suum, cui fideliter seruierat, & cuius ministeria sedulo obierat, ea gnavitate & solertia, quam ille idem ipsi fuerat largitus.

Morte Eobani nunciata, affecti omnes tristitia fuerunt, sed Princeps imprimis indoluiffe huic fertur. Qui præbuit se permunificum erga relictam coniugem Eobani foeminam lectissimam, & utriusq; sexus liberos, quibus etiam locum secum esse uoluit, & muñera aulica demandauit filijs, uirgines & matrem commendauit illustrib. principi coniugi suæ. Itaq; illi marito & patre amisso, tamen sic postea uixerunt, ut orbi-
bitatis quidem & desiderij, sed nullo alio incommendo affices

EOBANO HESSO.

afficerentur. Reliquerat autem Eobanus, ut hoc genus solet, nihil ferè suis nisi famam excellentem & nomen celebre, & laudem ingenij doctrinæ, uirtutis. Quæ in dies ad uictum & cultum huius uitæ minus adiuuenti afferre incipiebat hæredibus, nunc etiam aliquando nocere depræhenditur.

Hic est cursus quem nos cognouimus peregrisse in terris Eobanum, & quem exponendū esse descriptione nostra duximus. Vixit autem annos LIII. M. VIII. D. XXVII. Statura corporis erat procera & robusta, pectus latum, facies aliquanto toruior. Vt Albertus Durerus dicere soleret: Si illum non nosset, & imaginem expressam aspiceret, suspicaturum se, illam esse bellatoris. Et erat profecto animus in hominē magnus, & qui metuere nesciret. Sed uoluntas minime dimicatrix aut contentiosa. Ipse neq; in cibo neq; potu delicatus, aut lautitiarū appetens, neq; scires quo maxime præ ceteris caperetur aut alliceretur. Salsis tamen pisciculis ac acido olere delectabatur, & in autumno iuglandes recentes incisas superfuso uino ita comedebat, & mustum sic bibebat, ut inde aliquid uoluptatis se percipere non dissimularet.

Signo quo utebatur erat olor per ramum Lauri ascendens, & attingens capite nubes. Quod cum depictum fixisset super ianua ædicularum quas conductas Norimbergæ incolebat, addidit elogium horum uersuum duorum:

D ij Nubila

NARRATIO DE 03

Nubila scandentem Lauri de stipite cygnum,

Hesso stemma suum libera Musa dedit.

In aduersis uel quicquid forte accideret quod molestiam afferret, pronunciare solebat, nomen patientia. Quo se ad ferenda tristitia confirmabat. Nihil minus ferre poterat, neq; peius oderat, quàm obrectationes aut criminationes aliorum, quas obortas quocunq; loco aut tempore etiam iracunde refutabat & cohercebat. Mendacium neq; ipse dicebat, & dicto grauiter offensus debatur. Insidias calliditatis neq; norat neq; cauebat, itaq; iniquissime patiebatur se ludibrio haberi, & fidem atq; simplicitatē suam malitiæ deridendam exponi indignabatur. Inter iocos hunc libèter exercebat, ut propositum uersum aliqua parte sui mutari iuberet. Veluti in hoc: Vitam quæ faciunt beatiorem, quid pro ultimo nomine numero se posset reponi, ut quæreret. Ac meo mini sæpe unam aut alteram horam talibus permutatiōibus inter epulas nos absumsisse. Sed in his paruis exercitiis uinculis immensa uis ingenij Eobanici innotescebat. Versus etiam tum facere & ad faciendos alios inuitare statim & sine ulla animi cogitationisq; adminiculo, neq; cura inueniendi quid diceretur adhibita. In quo genere proferebantur ab ipso sæpe complures uersus numeris & uerbis ita concinni, ut nihil fieri posse uideretur elegantius, sed sensus nullus exprimebatur. Itaq; memini aliquando quosdam qui sibi arrogarent aliquid facultatis Poëticæ deceptos fuisse.

EOBANO HESSO.

se, cum argumentum quoppiam explicatum esse putarent, & quid rei significaretur quaerent. Solebat & inuertere in conuiuiuo uoces, non enim poterat quiescere, & nihil illi, nisi quod & laderet neminem, & esset ingeniosum, placebat, et seria tamen tum non patiebatur admisceri, & ostentatoribus ingenij, siue quis sapientiae tum disputationes explicare, seu recitare aliquid scriptorum suorum, seu quocumque modo doctrinae & eruditionis suae specimen edere conaretur, admodum irascebatur, eorumque ineptias interdum repudiabat asperius. Inuertere igitur solebat uoces teutonicae imprimis linguae, quod erat factu ideo facilius, quia in hac omnia fere sunt prima originis uocabula, unius syllabae. Ad hanc usurpationem ita nos usu assuesceamus, ut ignari negotij arbitrarentur externa lingua nos colloqui.

Hac habui Adame, quae ducerem narranda esse de Eobano nostro, cui serius quidem quam tu uoluisti, & ego debui, Sed fide & diligentia maxima hoc officium praestiti, & quasi iusta funeris persolui. Cum profecto inter praecipua bona numerem amicitiae & familiaritatis usum & uinculum, quo cum Eobano Deus me coniunctum esse uoluit. Qui quidem breue curriculum uitae suae laudabiliter & feliciter confecit, & si molestijs non caruit, praesertim rei familiaris. Et hanc uitam in terris eo momento reliquit, quo quasi de conuiuiuo tempestiue discedens, ita impendentem con-

NARRATIO DE

fusionem & turbas, deniq; ea ad quæ nostra produ-
ciuntur, declinando uitauit. De quibus plura nunc scri-
benda, & dolori perturbationiq; indulgendum esse
non putauimus. Eodem anno multi ingenio, dignitas
te, uirtute, sapientia,, doctrina præstantes uiri diem su-
um obierunt, ut hunc studijs bonarum artium & excelsæ
lentia humanæ fatalem fuisse credi posse uideatur.
E' quorum numero Guilielmum Budeum hoc loco
nominasse satis habuimus.

Composuit autem, ut scis, Mycillus noster ele-
gantissimum carmen de Eobano, quo ipso perit exiit
historiolam quandam uitæ fortunæq; & mortis illius.
Quod est in manibus omnium. Nos etiam hoc loco
apponere uoluimus nostros uersus quos conscripsimus,
quasi ad sepulcrum Eobani apponendos, id est, ἐπὶ τῷ
ταφίῳ.

HELIO EOBANO

HESSO, VIRO OPTIMO, PRIN-
cipi Poëtarum, amico suauissimo, Ioachimus
Camerarius Pabebergensis F.

HIC situs est Hessus, patria tellure receptus,
Quo redijt Domino se reuocante soli.
Dum circum huc illucq; uagus fert seq; domumq;
Querit & Aonio præmia digna chora.

Nonnis

EOBANO HESSO.

Nonnulli ille quidem reperit. Sed præmia Musis
Huius nulla satis digna fuisse uiri.
Nec potuere dari, neq; sæcula nostra tulerunt
Tantum, etas Hesium nosset ut illa, boni.
Gloria serâ uenit meritis, post fata superstes,
Inq; dies melior fama sepulta redit.
Et tamen ipse suæ cognouit nomina laudis,
Audijt & tempus se celebrare suum,
Capit & ingenij de fructu commoda uiuus,
Virtutisq; suæ crescere uidit opus.
Sed maiora ferunt insignia scilicet anni,
Viuentis cædens quos abit ante decus.
Illi etiam eximie famæ præconia, mundus
Hesso, donec erit, splendidiora ferent.
Hoc satis est. Hesi busto sepelitur in isto
Corpus, in ætheria spiritus arce manet,
Per terras bona fama uolat, speciosaq; laudis
Nomina Piëria testificata manu.

ἥλιφ' ἐωβανῶ ἔσσω, ἀνδρὶ βελτίστῳ
καὶ ποιητῇ ἐμμελεσάτῳ.

Ἀστράμυσάων, χάριτ' αὖ ἐρῶ, σόμα φοῖβος,
ποιητῷ λιγυρῶν ἡδυθρόου μέλεων,
κέρυν' ἀθανάτῃς τέ θεῶν θνητῶν τε δικάων,
ἔσσω ἐωβανόρ τῃδε κέκλυθε κόνει
Δρῶμεν ἢ πάρις αὐθις ἔοις κόλποισι θανόντα,
ἢ μετ' ἐν' ἐκ πολλῶν ναῶν ἀναστάσσω,
ἔνθα μαρμαίνοντος τε φθινώδεσιν ἡρέμα νύσοις
ἥσυχον ἐμογίμῃς τέρεμα λείλογχε βίῃ.
ἔλβιθ', ὅς κ' ἐλβ' ἐσθλὸν ἐμ' ἀνθρώποισι λελοι-
πότερ ἐς θρανίους ἐνδὺ βέβηκε δόμος. (πῶς,
ἴδμεν ἐμ' τῇ γῇ πολυπλαγῆτοσύνῃσι κέκμηκεν,
ἔχ' ἄφ' ὀμφρὸς καὶ τόδε δῆτα τύχης.

ἀπὸ Ἰωαχέμης καμει-
ραρίσθης μνημόσυνον
σεβάσμιον.

IOACHIMVS CAMERARIVS

PABERGERENSIS

Amplissimo V. Petro Suauenio Equ. ord. gentis Pomeranicae &c. uirtute, sapientia, dignitate praestanti, amico obseruando S. S. D.

PISTOLAS EOBANI

Hesi ad me et alios quosdam scriptas, cum emittere in lucem decreuisssem, adiunctas illas quidem ad narrationem de autore nostram, de his ipsis nunc etiam aliquid uerborum a me putavi fieri oportere. Tu uero Petre Suauenie, mihi idoneus es uisus, ad quem oratio ista dirigeretur: Itaque placuit includere mentionem hanc Epistolae ad te publice scriptae, tuaeque excellenti uirtuti ac humanitati gratum hoc studium a me futurum, et istud officium studij mei uoluptatem tibi allaturum esse confido. Iucunda etiam spes quasi ἀτὶ τ' ἀλλοιοῖα, secundum Pindarum, et fouens cupiditatem meam sentiebatur animo meo, te non inuitum in ueteris nostrae necessitudinis memoriam rediturum esse, et recordaturum libenter iuuenilem communium studiorum cursum, quo ut te, uirtutem et sapientiam tuam, ad altissimum dignitatis et honorum gradum euexisse laetor: ita non dubito

PRAEFATIO IN EPIST.

bito, quin non modo non despicias quasi humilitatem
 litterarum atq; artium nostrarum, sed has nunc quoq;
 colere & exercere non desistas. De quibus quidem
 alias saepe cum nostras quasi rationes retulimus, tum
 querelas etiam non potuimus reprimere, neq; iam ad
 haec relabi rectum esse existimamus. Secutus aut per
 suasionem de humanitate tua & singulari beneuo
 lentia erga me, hanc ad te Epistolam Epistolis Eoba
 ni praepone, & quaedam quae silentio praetereunda
 non putaram differere uolui. Quae, si minus forte iam
 te delectarent, in optimam certe partem accepturus esses.
 Esi igitur in his Epistolis quaedam erunt, quae for
 tasse ad talem modum edi non oportuisse aliquis arbi
 tretur, nos tamen, ut opinor, ita temperauimus iudi
 cium nostrum, & eam adhibuimus moderationem, ut
 prudentes, neq; diligentiam desideraturi, ueq; omnino
 consilium editionis talis, improbaturi, & cautionem
 nonnullam laudaturi esse uideantur. Nam quasi dele
 ctu habito, aliquas nimis familiariter scriptas epistolas
 quasi ignaua nomina induximus: Rectius nos factua
 ros esse statuentes, si aliquid omitteremus, cum honori
 fico de Eobano sensu, quam si omnia cum periculo opi
 nionis alienae euulgerentur. Cum autem uniuersa, ut
 spero, sententiae bonorum & cordatorum condemna
 tionem effugerint, partes deinde singulae, facile, nisi fal
 lor, defendentur. Nam pleraq; omnia cum expressa
 sunt de archetypis fideliter, tum id efficiunt, quod ma
 xime

E O B A N I H E S S I .

xime uolumus, ut Eobani natura atq; ingenium cuius-
 modi fuerit, declarent, & prædicent hac quoq; eta-
 te illius merita in rem litterariam, & celebrent no-
 men optimi atq; præstantissimi tam uiri quàm Poëta
 dignum memoria sempiterna. In Eobano uero quonia-
 am erat ea simplicitas & is candor, quem de innocen-
 tia maxima & summa bonitate elucere par esset, neq;
 consulebat ille quiquàm astute, neq; eloquebatur solicia-
 te, neq; agebat nimis accurate, ac potius tam de animo
 fide & uirtute pleno sermo confidenter procedebat,
 quàm omnia comiter & cum facilitate ab ipso gereban-
 tur. Itaq; & Epistolæ scribebantur consentaneum in
 modum, iucundæ ac suauis, neutiquam anxie composi-
 ta, & quod esset ingenij quasi flumen quoddam abun-
 dans, incitatum huius impetum, securus quicquid hic
 ueheret, minime reprimere, aut huic cōsiderationis mo-
 lestiam obsistere pati solebat. Quanquam autem sunt
 multi sane anni cum tu, Petre, iterum illum Erphordia
 uidisti, reuertens de Vangionico itinere, tamen non dua-
 bito, quin plane reminiscaris naturæ & morum huius.
 Neq; non existimo pulcerrimam & maxime utilem
 esse in hac uitacuram, attentionem, circumspeditionem,
 & ut dicam uno uerbo, diligentiam. Sed remissio qua-
 dam & incuria quoq; naturæ & uisus atq; liberalis
 qualis Eobanica erat, non minus laudabilis mihi uide-
 tur, quàm contentio & uis mentis, & acres motus, &
 his respondentes actiones, in hoc maxime genere scho-
 lastico

PRAEFATIO IN EPIST.

lastico, cuius ea plerumq; est ἀφελος τε καὶ ἐνὸς, ut derideatur illud à plurimis, qui intelligunt hoc & facultate & uoluntate defici, quo minus magnas ac memorabiles res suscipere & exequi uel ualeat uel ausit. Itaq; Reipub. non magnopere prodesse scholasticos suspicantur, quia non uident neq; degustant alios fructus, qui de eruditionis litterarum & bonarum artium ocio percipiuntur. Sed de his nimis fortasse multa, quapropter ad Epistolas redeamus. Has igitur ita spero opera et nonnulla industria studij mei esse elaboratas, ut neq; prudentiam ullius offensurū hoc opusculum, et multorū animos oblectaturum, nullius aut expectationem frustraturum esse uideatur. Tuae certe opinionioni quam scio esse praeclaram de Eobano, satis esse facturum mihi persuadeo. A quo si iste qualiscumq; ueluti partus non excogitationis meae, neq; ingenij, sed curae & laboris, non repudiatus neq; abiectus fuerit, fiet ut à ceteris etiam, qui legerint, fauorem mihi polliceri non sim dubitaturus: Vel etiam ut negligam successus curam, neq; laborem quid alij sensuri dicturi sint, si modo accesserit ad iudicium meum sententia tua. De quo iam mihi promittens cetera, te adlectionem Eobanicarum Epistolarum dimittam.

Ad mea autem scripta quod attinet, placuit ista quoq; fortuito conseruata emitte in publicum, uel ut testarentur mediocre studium bonarū artium & humanitatis, meum: uel ut alij exemplo hoc ad similes
sive

E O B A N I H E S S I .

sue conatus seu publicationes excitarentur atq; iniu-
tarentur: uel quia (ut nulla esset grauis causa editionis)
statuebam epistolarū Eobanicarum uolumen, & hanc
acceptionem libenter admissurum, & istam illud quasi
appendicem non deformaturum esse. Sed hoc aliorum
suffragijs decidetur. Tu si perspectam humanitatem
mihi tuam, & retentam opinionem beneuolentiae erga
me, significatione litterarum tuarum non tam declarare
atq; fulcire, quā usurpare ac conseruare studue-
ris, feceris dignam rem sapientia & uirtute tua, &
qua non modo memoria renouetur necessitudinis no-
strae, sed cura etiam quacūq; in re aut parte gratifica-
candi tibi mea prouocetur. Id quanti fieri mereatur,
aut quanti faciendum tu ipse credas, ipse & statues
& ostendes. Vale, & ut facis me dilige.

Iterum uale. Norimbergae

XV. Calen. Februarij.

EPISTOLÆ
DIVERSIS TEM-
PORIBVS AC LOCIS AD IOA-
chimū Camerarium, familiariter ab
Eobano Hesso perscriptæ.

Ioachimo Camerario suo Eobanus
Hessus S. D.

QVI nunc Mercurio similis uultuq; togaq;
Maior eras titulis quos Ioachime petis.
Quod mihi Lucifero nomen deducis ab ortu,
Accipe quaq; probem, quaq; ego parte negē
Vox Græca egregiam nostri uim nominis explet,
In uersu dubito sit ne habitura locum.
Nam quis ἐὼβανον non dixerit haud ἐὼβανον,
Vt subeat prima, syllaba longa breui.
Quod nisi me ratio Matuta fallit ἔκδός,
Ista breuis fieri syllaba longa potest.
Namq; quod ad primam spectat discrimine nullo,
Romani uates illud ἔκ illud habent.
Docte Latinorum componere Græca figuris,
Mole sub hac pressum me Ioachime leua.

Ioachimo

EPIS. EOBANI HESSI.

Ioachimo candidissimo candidato suo S.

Non consentit mea ratio cum eorum rationibus, quos ad memorabile facinus audendum te significas instigare cohortando. Quamuis diu nullam rem tam moleste, imò agrè atq; impatienter tulerim, quam casum amici istum nostri. Sed inuenietur aliqua isti malo medicina, uel consilio opeq; amicorum, uel ipsius adeo uirtute. Respice te tuosq;. Non enim omnium eadem est sententia. Et talia alij aliter accipiunt ac interpretantur. Nostrium etiam Patrum respice, qui nunc abest, & aliam spem primum ipse concipit ac fouet, deinde alijs de te ostendit. Vt autem ille etiam probaret quod fecisses, doleret certe facto. Quare, ut dixi, non suadeo, ut obtemperes ijs, qui inducere eò te uolunt, unde uel relictus nullus, uel perdifficilis futurus sit. Habes meam sententiam, quam cupio aliquid ponderis habere apud te. Mihi etiam parce, obsecro, ac noli te eripere mea scena. Nam, si nescis, ego isti fabulae extremum actum impositurus sum. Ac scio te non arbitrari contemnendum aut negligendum tibi esse, quin tuum quoq; nomen memoretur in hoc theatro nostro. Vale, & πάλιν σε προσέω.
E Regia Epiphanijs, Anno XXI.

Eobanus Ἐὐσεβίου, Ioachimoe ἐπὶ Χρυσίου S.

HEV3 tu Mercuri, si petasum deposuisti, & reamoxisti talaria, & manus non amplius grauas
B seduices

EPISTOLAE

eaduceus, siq; an mulas tuas collocasti suo quāq; loco.
Deniq; munere si tuo perfunctus es, fac quamprimum
te ad nos conferas. Hoc satis est, iam enim non rogare,
sed iubere nos decet. Aderis igitur, uel resumtis talari
bus aduolabis dicto citius. Dictum salis, adeo.

IOACHIMO CAMERARIO VIRO
doctiss. & strenuo Censori suo amiciss. S.

Dupliciter offendisti simplicitatem meam hesternā
confabulatione, quamuis leuiter, sed offendisti ta-
men, quod & pecuniam in mensa me insciente reliquis-
sti, & meum de Plinio iudicium indigne interpretatus
multo peius quā oportuit, calumniabare. Verum de
illo facilis iactura, facilior compensatio, de hoc non per-
inde. Nam rerum istarū leuium obtrudi aliquid etiam
inscio possum pati fortasse. Iudicium de Latinis literis
in totum adimi mihi non fero. Et quoniam tu inuictis
rationibus agis omnia, peruelim scire, qua ratione non
liceat mihi sentire per te, quod & sentio, & uerum esse
scio, & sentio cum te doctioribus. Feres autem tu, quā
tua est uirtus, dici esse aliquos te doctiores, tametsi ultia
nam tua eruditionis uel partem aliquam mihi liceat as-
sequi, qui in ista mea perpetuo studiorum solitudine per-
nē consenui. Quae igitur causa tibi fuit calumniandi lu-
culentissimum scriptorem? Nulla, si uerum fateri potes,
nisi quod ego parec & modicē laudāram. Quae res alia
quo

quo modo conturbabat animum meum. Videbam enim futurum, ut ea ratione quicquid ego probarem, tu statim improbares. Futurumque, ut pudere me inciperet huius meae qualiscunque scolasticae professionis, quando metu tuae censurae nihil auderem, nisi munitus centum rationibus ut Briareus manibus. Sed quid agam? Si peccatum est, penes illos culpa est, qui me huc corrogarunt. Sic natura sum. Istis acerbis, & quidem iniustus dissensionibus non acuis, non excitas, sed obtundis, sed terres hoc ingenium alioqui ut simplex, ita irritabile. Et mihi uidebatur, nostra mutua amicitia ac tua eruditione non indignum, si quibus in rebus, ut in plurimis soleo, caecutissem, admonere erroris amice, non agnoscentem uero errorem contemnere, non ita statim in symposijs concitare turbulas. Nam & tu uidebas adesse, quorum ego crederem in disputationibus rationem habendam fuisse, Michaellem & Georgium, quia docti uiri sunt, nihil moror. Sicut nec tu Erasmi, cuius tamen flores, Pliniani, si dijs placet, amoenitatibus praefers. Volui duntaxat pro amicitia nostra exposulare tecum, non certare rationibus (quae certe mihi deesse non possunt, si agamus serio) quod tuas ad omnes solabaris statim paratas, inuictas rationes metuum. Quae malum ista demum ratio est, nihil audere mutire, cuius non statim, quare uel dictum uel factum sit, rationem adferas? At ille apud Gellium nimis superstitiosè rationibus insistentem contemnit & exhibet. Ego uero

E H quo

EPISTOLAE.

noties deinceps congressurus tecum sum, abacum alia
 Quem & calculos ad manum habebo, ut si ita ferat ra-
 tio, rationibus tecum agam, Eisi ratiocinari parum dis-
 dici, numerare multò minus. Carmine scribere non sum
 ausus, ne hinc effugeres. Nam huiusmodi nihil te expe-
 ctaturum dicebas. Miserum me si ne Epistolas quidem
 feres. Itaq; nec ego responsum aliud expecto, quàm ut
 scribas uel dicas potius iocatum esse te. Nam ego luben-
 tius iocor ad tuas illas seueras rationes rudis & indos-
 ctus. Vale domi nostræ, anno aduentus in hanc me-
 bem nostri, id est, XXXVI.

Isto uerò modo præstas, quod toties polliceri.
 Et quando oues Manlii copuli? Nam libenter artificem
 tuo ducam sub pollice uultum. Vinam non hesternam
 fabulam absterrendi mei causa susceperis.

Tuus Hestius.

ERVDITISSIMO VIRO IO:
 achimo Camerario polyhistori suo S.

Pulchrè mihi satis facis per omnes partes facitiste
 me Epistola. Quarum uni tamen ex omnibus por-
 tremissimæ respondeo, ubi petis si ego capiar, mi-
 sto, ut permittam tibi uina uetera cordi esse. Rectè hoc
 quidem, nec ego uolebam excludi prorsus ab ampho-
 ris, natis Manlio Conf. eisi properabam noua musta
 bibens.

EOBANI HESSI.

bibens. Nam uices muto, nec semper idem sum, nona
 nunquam tribulos mando, eum asinus sum, id ubi esse
 pertaesum est, rosas uestor: à frugibus plerumq; ad
 glandes redeo, rursus ab his ad illas. Quid periculi
 cum non minus mihi constem? Ac multò etiam magis
 quam Cytharedus, qui chorda semper oberret eadem.
 Tu si egre fers, somno te per meum Statium, quem tu
 Lucium uocas, excussum, cogitabis, et me ne prandere
 quidem tuarum literarum importunitate quietum pos-
 tuisse. Itaq; quod unum potui prandere oblitus, risi. Sic
 me capiebant Argumenta, quibus magis iustis quam
 fortibus tuam causam defendis. Et ego nolebam alia,
 quod recte praeuidisse te quaedam ingenij non perinde
 cum corpore obdormientis laus est. Tu uero cum om-
 nia male, ut scribis, facias, hoc unum facis rectissime,
 quòd nobis secundum nostram sapientiam respondes.
 Que uero inscribis τὸ ἐμὸν καὶ ἐμὸν, nisi tu do-
 ceas id quod scribam polliceris, iubesq; diem tibi ego
 & horam constituam ad rem eam adgrediendam, uti-
 nam non anno sit opus, & utinam tantum uno. Si nihil
 prohibet te hoc uestperi mecum esse, uel, si ita uideatur,
 tecum me, fac ut intelligam non uenturum sed uenisse
 te, neq; affuturum domi, sed adesse. Vel, si hodie non ua-
 cat, cras forte licebit. Vale, & iacturam iuris neglecti
 aliunde sarciri, et carne opus est, si satur esse uelis. Parum
 enim septenumero in iure presidij, etsi hoc in armis est.
 Scripsi à prædio et ipse dormitabundus. Reliqua coram.
 Tuus Hæssus.

EPISTOLAE

Ioachimo nostro S.

Si ipse alijs negotijs occupatus uenire ad nos non potes, mitte nobis oro carmen, quod nuper ostendisti de latrunculis, ut legens hoc saltem dum nihil ago, agam. Tamen si liberet expatiari, uel in lucum aliquem, uel quoduis suburbanum, nisi sic me haec solitudo deprehendisset, ut nolit dimittere. Et cum sint omnia muta circum me, quos maxime mutos mihi adesse uellem, eos non habeo. Vale, & saluta Longidormium tuum.

Tuus Hefsius.

Ioachimo uiro doctiss. suo S.

Est omnino, ut ais, Ioachime, labor molestus, et eo molestior est ille labor, quo me occupas, quo minus ego hunc possum uincere. Hesi & ego aliquando in his nominibus, & ne nihil agerem, adscripsi tum co-dici meo Horatianum hoc:

Quem fors dierum cumq; dabit, lucro

Appone. &c.

De Eriphylo item Rhodio nihil, nisi quod meus liber habet Emphylum. Si hic non est inter Oratores nobis cognitos, apud ἑὸς ποδοὺς queras censeo. Mihi talium librorum nunc ad manum nihil est, è quibus huiusmodi uenari solemus, alioqui nullum laborem omis-
im

EOBANI HESSI.

in tuam gratiam. Cur uero torquent te tantopere isti
 loci? quamuis priorem & ipse uehementer requiram.
 De Emphylo, quoniam notus esse non uult, ne cura qui
 dem est ulla mihi. Quid si consulas delicias Lud. mas
 gistrorum Volaterrani commentarios? rides an sto
 macharis? Ego uero tuo exemplo κτ̃ τὸν πλῶτον
 loquor, cui tamen nunc, si dijs placet, asuescis. Verum
 uide etiam aq; etiam qualem tum uirum deriseris. Ego,
 si Plinius essem, forsan istos tuos nodos dissoluissim,
 quos nunc inexplicatos remitto. Tu, si solutos omnino
 uis, ense dissecabis, etsi Gordij non sunt, nec tu Ale
 xander. Si quid tamen inuenero (sed quid inueniam, cui
 quærendi campus & syluæ desunt?) ad te mittam.
 Te hortarer, ut Plinio æquior esses, nisi & de hoc &
 de meis suspicionibus præclare satisfactum mihi esset
 proxima Epistola tua. Si tamen non cessas κατὰ τὴν
 πλῶτον sentire, sic ages, ne offendas Ciceronem, nam
 cum habet ille patronum, tot annis post hunc natus.
 Te per Musas & Gratias, immò quam magis colis, per
 amicitiam nostram precor, si habes emendatius Exem
 plar Theocriti meo, quod cuiusmodi sit nosti, ut illud
 mihi des utendum. Hunc enim adoriri stat sententia, sed
 non sine Theseo, id est, Ioachimo meo. His autem die
 bus τὰ ἱερὴ μὶα prosequar. Sed uereor admodum,
 ne, quodcumq; tibi uacabit à studijs literarum, id totum
 temporis alienis uel negotijs uel ocijis daturus sis, quod
 ne facias, mea plus quàm tua interest, tamen si aliqua

EPISTOLAE

etiam ex parte tua. Vale. Impedierat me à prælectione
 quidam Erphordianus, domum meam mecum profe-
 ctus, serius itaq; respondemus. Quo uero uesperis? ego
 hora quarta adesse iussus sum, & eadem, tu, ut opinor,
 in ludo eris. Vale.

Tuus Hæffus.

Ioachimo suo Eobanus Hæffus.

Franciscum lyricus coctum mandebat Iesus,
 Tempore quo uitulis libera mensa fuit.
 Longa ferè satius nunc somnia potat Hæffus,
 Tempore quo lyricis piscibus unda decet.

Nunc Sphinga consulendam
 Verrem roges licebit,
 Sis Oedipo uel ipso
 Aenigmatum perito,
 (Illo quem matri concubuisse ferunt.)
 Priorq; doctiorq; :
 Non hoc mihi explicabis
 Aenigma tortuosum.
 Sed tamen & uerum. Quid facies igitur ?
 Crepidinem præaltam
 Scopuli petes marini,
 Et inde præcipientem te
 Dabis æquor in profundum.

Sed

EOBANI HESSI.

Sed hoc abominaris,
 Vt res abominanda est,
 Quid restat ergo agendum?
 Appollinem rogabis
 Aenigmatum peritum,
 Vt explicet tibi illud
 Aenigma tortuosum.

Sed nunc in uacuum puerum uocat hora palastram,
 Nec licet ut libuit scribere plura, uale.
 Hos nocturna tamen si dices somnia uersus,
 Pars fuerit sirpi maxima nota tibi.

Ioachimo Camerario Βολγαχοφόντῃ suo S.

NON tam aperte noueram istam fabulam, cuius
 heri omnia ferme arcana pateficasti nobis Ioachime. In qua, quantum Philippi nostri integritatem, fide-
 dem, probitatem, æquitatem, denique cum eruditiss. simp-
 plicitate mixtum candorem, omnia admirabilia, admi-
 ror, ueneror, exosculor: tantum illius Thrasonis im-
 probitatem, perfidiam, furorem detestor. Et nunc uero
 odisse incipio, ubi uideo, ferox ingenium, quo magis
 mansuete tractes, eò magis effrari ac insolescere. Utis
 nam mihi liceat libere, non pro me tantum, sed multo
 magis etiam pro Philippo, teque, cum isto monstro de-
 certare, profecto furori suo dignum aliquem inuenerit
 Herculem. Non quòd ualde id ego cupiam, sed quia ues-

E s bene

EPISTOLAE

hementer doleo, illi sic impune cedere tam improbam
temeritatem, ut qui, interim dum tacemus nos, eius opi-
nionis quasi fructum præcerpat, posse uno quouis ictu
se quemvis nostrum prosternere. Etsi ut intelligo, tu mi-
nime tacuisti ausus etiam laceßere Cyclopem illum. Sed
quid agemus Ioachime? Recte quidem tu & sapienter
consulis, & me nunc decet, quamvis natura contumelia-
rum sim impatientiss. sanioribus consilijs tuis acquiesce-
re, & ferre iniuriam potius, quàm in libera & quieta
ciuitate tumultuari. Sed tamen ille mordebit interim, &
obliquis nos stimulis configet. Quid tacemus uero?

Consulte in medium procures Aganippidos undæ

Tam fera quo fuerint monstra ferenda modo?

Vides ne eum minari pluractiam Homero uulne-
ra? Omiserum Homerum qui in tam malum fabrum in-
ciderit. Quis non doleat optimi Poëtæ uicem? quem ma-
ximi terrarum principes olim fecerunt maximi, eum igi-
tur eò recidisse nunc fortunæ uel ludibrij potius, ut ab
uno fuliginoso fabro uelut captiuum mancipium in fura-
num rapiatur.

Huc huc pierides date flumina cuncta sorores,
Expirent ignes, non sit faber ullus Homeri.

Viinâ uero Ioachime, uel tu meum animû uel ego
quam eruditionem haberem. Profecto palam fieret,
quam male ille faber tam pulchra opera pertundat.
Sed tua perpetua modestia finem nullum habet. Et
mea ignorantia quando tamen assequetur? id quod ue-
hemens

E O B A N I H E S S I.

hemententer cupio. Hoc uero in te est situm. Sed de fabro
coram plura. Heri ego domi non fui, alioqui misissem
quædam. Nam facere nequico, quoniam aperte non li-
cet, quin secreto tamē in istam petulantia garriam, nam
et rana garrula sunt, et utcumq; coaxant, quid pro-
hibet uero nos cicadas esse, ὅπα λείοντα ἰείρας. Ho-
dis ut credo, ueniet ad me necessarius noster, Verden-
sis, cui tuas nondum dedi, sed daturum esse heri dixi.
Rogo ut interea illud quod petij μέλος mihi expedias.
Omnino cogita quid faciendum uideatur de Cyclope il-
lo, quamuis sciam te uix aliud cogitaturū, quā quod
heri dixeras. Utinam uero mutes sententiam de tuo illo
plusquam Pythagorico silentio. O miseros homines qui
ex frontibus iudicant. Non pudet uero discerpi à Cyclo-
pe Homerum, cum tu assis et uideas Musarum Ulysses?
Sed uale, et ad nos si quando potes aduola, more
Draconis nostri. Sed quid hoc malum miserie est?
Iam et in culinaria Homeri peruersione incidi, de qua
non potui mihi temperare quin tibi mitterem, quod qua-
si in cozum iocatus sum, sed tuo exemplo. Iterum uale.

Restituit quondam cupido Pisistratus orbi,
Amissum longo tempore Mæoniden.
Iussit Aristarchus peregrinas ponere plumas
Quas misero audaces imposuere manus.
Sic tandem propria redimitus corpora palla,
Iam notus domui solis utriq; fuit.

Viderat

EPISTOLAE.

Viderat hunc patrie perfusus iure culinae,
 Et dixit uestem non habet iste, Cocus.
 Protinus Argivi detraxit pallia cultus,
 Posse putans Latiae se dare iura togae.
 Veste noua cultum populus spectare Poëtam
 Dum properat uestis non fuit, offa fuit.

Item.

Iure Cocus miserum latio perfudit Homerum,
 Dum de carne nihil quod dare possit, habet

EOBANVS HESS. IOACHIMO
 uiro summo, nostro S.

Falsus hodie fui Ioachime, cum scriberem hodie
 non exiturum me in aucupium. Sed id tum quidem
 constitueram, nunc oblata occasione muto sententiam,
 Exeo quo uocant nostri aucupes, non illi quidem ei
 parxi, qui te uulturem faciunt et aquilam. Hoc si gni
 ficare tibi uisum est, ne et nunc frustra accedas Tæ Bo
 oi leia. Sed quid ille de quo heri consulimus, quo nam
 opus facto esset, Quid igitur? constanter negat se istam
 cantilenam cecinisse, audisse tamen concinentes, quod
 ipsum quidem dignum alicui uideretur tragedia quapi
 am. Nobis nō perinde qui natura sumus faciliores, adeo
 ut etiam delinquentibus ignoscere facile soleamus, si ue
 niant supplices. & uidemur nobis sapienter fecisse, qui
 tale scriptum præmisimus, quod omnem illi in nos stoma
 chandi ansam præripuit. Quod si tu quoque iam laudas,
 iuicimus omnia quæ obstatura existimabamus. Verum
 heus

E O B A N I H E S S I :

heus tu mi Ioachime, dum heri per ocium fasciculum
quendam epistolarum tuarum ad me recenseo, uideo à
tam blandis omnino & auspiciatis initijs progressam
huc usq; nostram amicitiam, ut putem eam non augere
quotidianis officijs sacrilegium esse, Quæ tamen omnia
tametsi non omnia, bona tamen istarum pars dum
hys temporibus aliquando longius distrahimur mihi,
ut uicium meum simpliciter fatear, exciderant. Solus se
debam ad sesquihoram in cubiculo inter tuas lueras
& risi mirum in modum effuse, & nequaquam solus,
sed tecum adistente etiamnum nobis suauiss. Mycillo
nostro cuius carmen inueni, simul & tuum adeò blanda
dum & amabile, ut laudare tibi non ausim. Per Musas
Ioachime, quæ tu uocare soles propitia mihi numina,
peream, si non amant iste te puella gratiosa, & haud
quaquam steriles, ne in arenis quidem his. Ac propte
rea quoties istæ cogito, irascor tibi, qui tam animo pa
rum forti sis in emittendis tuis, cum uideas nos de plebe
quosdam sic gestire, prodire in publicum, ut etiam uis
tuis nostris fauorem ambire non uereamur. Verum hæc
aliàs tecum. Cupio uidere Philippi ad te. Item. Nunquid
cras in suburbanum? Vide ne obliuiscaris imminentium
Iduum. sacrorum magno Genio, quem nisi celebras alia
quo extemporali elogio, Musis te deferemus, ut in gra
titudinis reus fias apud Apollinem. Ego mox de aucu
pio reuersus ad uesperam, lauabo, sed non inter nocent
es, tu si mecum uis ueni sed scio non uenturum, ne ad

EPISTOLAE

tes, tu si mecum uis ueni, sed scio non uenturum, ne ad
coenam quidem. Itaque fac quod facis, maneto domi,
donec extire tibi erit libitum. Ego hodie magnam per-
mutationem regiarum diuitiarum feci.

Tuus Hefsus.

Ioachimo Camerario suo S.

VTcumq; tibi molesta fuerint, uel etiam uoluptati
mea enigmata, ego uehementer risi ad tuam res-
pensionem, nequaquam, quia male mihi respondiisse
uideare, sic enim non riderem, sed quia supra modum
delectatus sum extemporaliute ingenij tui tam multipli-
citer, & in quamuis occasione paratissimi, uel autem
me fallunt omnia, uel tuas solutiones non intelligo par-
tim, partim recte assequutus es. Sed quid hoc noui nego-
cij, an non satis mihi cum Theocrito? tu in causa fuisti qui
principium introduxisti ab enigmati. Examinabo ta-
men diligenti opera tua carmina, etsi uidebitur, et uaca-
bit, respondebo, uerum quis non rideat, unum tantum
te ex sirpis nostris adsequutum, alios tamen ingenio-
sissime persequi. Sed uenies ne ad nos? Spenglerus ho-
die mihi molestum negotium imposuit elaborandi quid-
dam. Vnde sane adhuc quidem abhorreo. Sed mos ge-
rendus talibus est uiris. Iam respexi ad tuas λύσεις,
quas quia despero me posse intelligere. Idcirco uenias
oportet, mihiq; aperias. Vale.

Tuus Hefsus.

Ioachim

EOBANI HESSI.

IOACHIMO CAMERARIO

suo Eob. H.

AD nos cum caro uenturum nuper Hopello
Qua res diuersum te Ioachime tulit?

An quia magnifica preciosa iragemata mense

Circumfusa mero non habiturus eras?

An quia colloquij non est ea gratia nostri,

Vt tristes animos exhilarare queat?

Siue has siue alias causas fateare fuisse,

Aspice quam nulla sint ratione probæ.

Nam si uerus, ut est, amor est tuus, omnia debent

Talia uix minimæ partis habere locum.

Non tamen hæc dico quia te nescire putemus

Quo sit amicitia sine colenda fides:

Sed ut inefficiti quadam te ex parte monerem,

Quod simul emendes dum potes, officij.

IOACHIMO CAMERARIO

suo Eob. H.

INuictos toties oppugnatute latrones
Scachidibus nymphis concubiture, ueni.

Inuenture domi ructantem carminare regem,

Martem conspicuum non habiture, ueni.

Atq; ideò citius calidas aditure patellas:

O facture diu plurima, nil faciens,

Ioachime

EPISTOLAE.

IOACHIMO.

Quam mihi scribebas hesternae nocte salutem,
Membra, pedes, oculos, adsumus ecce tibi.
Quodq; melos tibi Musa recens generosa profudit,
Hunc iuuenem Nymphæ nostra uidere cupit.
Quod si uobiscum nunc est & de grege uestro,
Antra cicuticines in sua panes agant.
Nam cur spreuerimus fatui conuiuia turni?
Prelegit casco Menalis ore mihi.
Sic tamen ut uolucrem mittas Ioachime libellum,
Nam tua per nebulas charta supina uolat.

Eob. R. A. O.

IOACHIMO CAMERARIO **Q**uæ
stori Regio ac pratorio præfecto, uiro
Illustri suo. Eob. H.

Bvdeo nobis opus est, hunc ergo remittas,
Plutarchum retine quamlibet usq; diu.
Pars nobis bona pinguis est ferina
Quam nec debeo nec uorare possum.
Solutus, uos decet esse & esse mecum.
Sed uos conditione iam uocamus
Ista, ut per breue ferre quisq; secum
Velit Symbolon & simul luamus
Quicquid perdiderit pater Lyæus.
Cras hoc fiet, ut ergo sis uocatus.

E O B A N I H E S S I .

Et nostro comitatus huc Stibero
 Mature uenias uide, nec ullo
 Ausis spernere nostra iussa pacto,
 Mandamus tibi, nam simul futuri,
 Nobiscum quoq; sunt probi improbiq;
 Hoepellus Myliusq; Mycalusq;
 Et Lucas bonus & bonus, quis autem?
 Quis nobis bonus ille sit futurus,
 Si tu constituas, probabimus rem.

Quod si te nostros iuuat irritare latrones,
 Pransus & armatus non nisi ad arma ueni.
 Nam tibi campestri standum est in puluere, contra
 Inuictos Reges Martigenasq; uiros.

O E D I P O D I O N I O S O L V E N T I

ænigmata more, σφίγγος τέχνην Ioachis,
 mo, hæc littera detur Ioachimo
 suo Eob.

Solutor eia gloriose ænigmatum
 Maiorq; quouis Oedipo,
 Et ipsa tortuosa Sphinge doctior,
 Vtcumq; sese res habet.
 Siue inepta Quintia
 Mensis apposuit suis
 Nos, atq; liberaliter

E

Instruxit

EPISTOLAE

Instruxit uitulans mirificis epulis,
 Siue nos cupedijs
 Suis ditauit somniorum ciuitas.
 Bene cessit ista nobis expeditio,
 Dum tu pro talibus offers
 Nec quintiana fercula
 Nec tortuosa enigmata,
 Sed gratas mensæ liberioris opes.
 Quas nisi misissem fatuæ tibi somnia noctis,
 Te rogo per Musas an ne daturus eras?
 Quando igitur numeris constant tua carminamiris
 Si non mirarer, θαυμάζω μὲν γὰρ γέγονεν.
 Sed neq; te miror campos peragrasse pelasgum,
 Quasq; tenes lectas inde tulisse rosas,
 Hoc magis admirror nostræ te enigmata Musæ
 Ceu nodos facili dissoluisse manu.
 Scilicet hoc mea monstra uolebant
 Et intricatæ somniorum fabulæ,
 Et Musæ fatuæ & tenuia carmina,
 Et cupidi uersus, mea cura,
 Consuetudinis ô Ioachime tuæ.
 Cras igitur uenietur
 Quando ita tu iubes,
 Cui nec debeo, nec negare possum
 Quicquid iusseris, interim ualeto.
 Hac tibi scribebam posita iam lance latronum,
 Nabat adhuc madido pinguis in ore Ceres.

Doctæ

EOBANI HESSL

Docte per totas uigilare noctes,
Et mero dulcem stabilisse ludum.
Serion scribis magis, an faceta
Mente iocaris?

Ioachimo Camerario S. Eobanus.

Testa bonus largum pluat in tua Iuppiter aurum,
Non quali Inachiam polluit imbre domum.
Sed quali solet ipse, tuo si credis Homero,
Aëre pauimentii stare, sedere throni.
Vtile cuncta tibi phœbus conuertat in aurum,
Non quali stolidum perdidit arte Midam,
Sed quibus auriferæ radijs coquit intima terræ
Viscera, quas uel Arabs uel niger Indus arat.
In tua testa precor Tagus & Pactolus & Hermus
Flumina, sed qua sunt aurea parte, fluant.
Quod Ioachime mihi pluti terrestris egenti,
Contuleris uallis munera grata tuæ.

Ioachimo suo peregrinanti, S. D.

Mitto tibi uersus meos de itinere tuo, quod est in
manibus. Quod legens ita existimes, ueluti ex
animo me scripsisse omnia. Nunc igitur ita, ut uides
dimittimus te nostrum uel quæstorem uel prætorē, uel si
maius ὕπαρχον. Neq; aliud iam mihi cordi est, quàm

F ij

carmen

EPISTOLAE

carmen ἀπαυτῆτινόν, quo tibi (id quod fieri quam
primum optamus) reuertenti occurramus, teq; redeuna
tem complectamur, & redintegratam esse coniunctio
nem nostram nobis congratulemur. Sed crastino ne die
iter ingredimini? Si manes fac resciscam. Sed siue mas
nes siue proficisceris, prater ea quæ iam sum preceas
tus, precor ut propitius Deus te rebus bene gestis, sala
uum & incolumem nobis restituat. A me quæ fieri uis
fient sedulo, & opere aliquid, ut spero te absente nauas
bitur, sed ut scias, spe maturi reditus tui. Vale, uade, uis
ue, ueni.

Tuus Eobanus.

IOACHIMO CAMERARIO SVO
in Hispanias abeunti Eobanus Hesus Memos
rie gratia ὡς ποτε πατρίνόν

Littoris Hesperij populos aditurre, propinquis
Qua coit Herculei Gadibus unda freti
Vade bonis auibus, quoniam sic ire necesse est,
Non leuis ò animi pars Ioachime mei.
Non licuit sacras tecum coluisse sorores
Nuper is exigui temporis usus erat.
Sed quæ nunc rapiunt eadem te fata reducent,
Dij faciant subito sed meliore gradu.
Nobis interea mora longa uidebitur omnis,
Tristis & inuisos exiget hora dies.

Sicht

EOBANI HESSI.

Sicut enim Aonidum comes unicus inter amores
 Contigeras, nobis te caruisse graue est.
 Fauerat hoc meritis forsán fortuna, sed ipsum
 Cur non perpetuum, quod dedit, esse tulit
 Tam pulchre coeptum cur inter rupit: & ausa est
 Iniecta cursum detinuisse manu?
 Vade tamen Tartesiaci pete littus Iberi,
 Et quod oliuiferi Betidos unda rigat.
 Inclita non tantum ueteris loca nomine fame,
 Quam quia praesentes illa tulere Deos.
 Praecipue qui nunc Romanum Carolus orbem
 Adserit, & Reges Caesar in arma uocat.
 Alter at Imperium repetit Fernandus auitum,
 Quas illi poenas proditor Hunne dabis.
 Regia progenies, & sanguinis Aemiliani
 Optima pars, magni regna tenetis aui.
 Vade igitur pete consilij loca sacra Deorum,
 Caesar ubi est quosdam quis negasse Deos?
 Vade per occidui scopulosa uolumina Rheni,
 Et pete foelici Gallica rura pede.
 Littora contigeris Rhodani felicia magni
 Perge, locus faciles non habet ille Deos
 Protinus Alpinas à leua liqueris arces,
 Alta Pyrenaei culmina scande iugi
 Vltiora leges feliciter omnia, donec
 Constiteris magni Caesaris antepedes.

F iij

Hic

EPISTOLAE.

Hic mihi dum supplex Augustum numen adoras,
 Aut hos aut similes concipe mente sonos.
 Salve animo maior Regnis inuicte paternis,
 Et quod habes uere Carole nomen habe.
 Plura daturus eram tepidum mandata sub axem
 Sed fugis, & mecum posse manere negas.
 Vade animo letæ, iuuenum decus, auspice sortis,
 Sollicitæ uirtus est tibi causa uiae
 Vade tuum comitentur iter seruentq; frequentes,
 Quicquid adhuc charitum maximus orbis habet.
 Tu peregrinantes tecum Ioachime camænas
 Sic studeas nobis reddere, sicut abis,

Ioachimo Camerario Eobanus S.

Siquid agant nostri sine te Ioachime latrones,
 Queris, operta situ desiderè regna colunt.
 Nunc animis solitas dediscit inertibus artes,
 Inuictus nuper qui tibi miles erat.
 Languit errantis neglecta potentia regni,
 Cassaq; consilij regia tota iacet.
 Regem carcer habet, sinubus Regina recinctis
 Prostat, & à proprio est milite tuta parum.
 Scilicet in dominam miles lasciuuit inermis,
 Ocia regibus hoc desidiaq; ferunt.
 Marcet auara senum prudentia, non eques audet,
 Ut prius, effreni uerrere prata fuga.

Nulla

E O B A N I H E S S I .

Nulla cohors peditum sternendum prodit in hostem.

Opprimit inuisæ prælia pacis amor.

Atq; ita Marte satum prædæq; libidine regnum

Pacis inops pacem donec habebit, erit.

Nunc age tu nobis tantorum causa malorum

Lapsuris regni suffice rebus opem.

Quod nisi quam primum facis, At non esse memento

Versificis regis lignea regna tui.

Ioachimo suo cariſſ. Eobanus. S.

Quid meditaris obsecro? Quid igitur quaeso mo-
liris? Aut cur ad me cū tali petitione uenis, cura
ue hinc sumere mauis quod domi habes, & à te luculen-
te potes promere. Sed uideo quid agas, Rursum igno-
ranti decus aliquod addere paras. Non enim ego tua tes-
timonia contemno, mi Ioachime. Sed quicquid est, age
mos geratur amico. Subscripsi uersui tuo Græco aliquo-
ties conuersam illius sententiam. Tu eliges quæ pla-
cuerit, si nulla forte placebit, indicabis mihi inertiam
meam, ut tua causa denuo experiar quid possim.
Vale.

καὶ νε καὶ ὁ γράτω γελόσας ἐπιμάρτυρα θέσσει,

Tectem adhibe fratri arridens quæcunq; loqueris.

F. iij

Aliter

EPISTOLAE

Aliter.

Quicquid ages sine teste nihil cum fratre loqueris,
Quamquam ridenti rideat ille tibi.

Aliter.

Quicquid ages cum fratre etiam ne teste careto,
Et blanda ridens accipe fronte uirum.

Aliter.

Sic fratri confide, ut testibus omnia firmes,
Fidere enim simul et nunquā confidere damno est.

Aliter.

Arridens sine teste loqui cum fratre caueo.
πῖς τῆς ὁμῆδος καὶ πῖς τῆς ὁμῆδος καὶ πῖς τῆς ὁμῆδος
Sæpe quidem nocuit multis confidere, rursus
Attulit exitium non habuisse fidem.

Ioachimo nostro.

Site Musarum comes unice nostra momordit
Littera, quod ludos obijcere ansa tibi est.
Non alia credas factum ratione, uelimus,
Quam quia nil aliud quod loqueretur erat.
Et tam non acidis salibus perstringere amicos,
Auriculasq; iocis uellere sæpe iuuat
Nunc tamē hoc gratū est, quod magni carmen Homeri
Instituis uiua tradere uoce tuis,
Sed quoniam, ut scribis, non faustum est μῦθον αἰεὶ δῶκε,
Non adero μῦθον ne tibi commoueam.
Cur etenim ueniam si pergas μῦθον αἰεὶ δῶκε.
Ni dicas fictam μῦθον αἰεὶ δῶκε θεοῖς

Hess.

Ioachis

IOBANI HESSI.

Ioachimo Camerario S.

Rogo te mi Ioachime doctrinae tuae negotium
quam breuissime queas, ut absoluas, nam nos ad
solem non Vulcanum coenabimus, habet enim exustos
ignibus oculos hic, ille uidet omnia, cum sit ὀφθαλ-
μὸς διὸς. Aderunt Mica Aepolus, Mylius, Venator, o-
nes calibes & omnes coniuges. Viue cessa, & curre.
μη σπῶς δὲ βροχέας, sed curre uelociter, Vale.

T. Hesus.

MYCALO ROTINGO THEO

logo suo dulcissimo animalculo S.

Ex officio fecisti, opti. Mycale, qui nostrum Pina-
darum abiturum esse, mihi significaris, ne uirum
doctiss. ad literatiss. sine litteris omnino dimitteremus,
Quamuis necdum ego quicquam amicis scripserim. Ipsi
tamen, si cras omnino decedit, breue hoc ὑπομνημα da-
re te uelim, ad salutandos amicos, si non dabis tu, curas
bis tamen ut accipiat. Quod si cras non abierit, & Phi-
Lippo scribam & fortasse alijs, Vale.

Tuus Hesus.

Ioachimo Camerario suo S.

VT moleste nuper ferebam abire te, ita nuuc redi-
tum

EPISTOLAE

tum hunc tibi gratulor. Patris uero, quē scribis non multum abesse à morte, uicem propter te doleo, quia dolere te existimo. Sed prudentior es, quàm ut admonitione rerum talium egeas. Hoc age, si me amas, ad uesperam, sicut te facturum scribis, nos adito, unà cum nostro Micalo. Sum enim tui cupidiss. & expectant te lignea nostra regna, & cartacea praelia.

Et tibi felicem Ianus pater inchoet annum,
Ad nos si cupide mi Ioachime uenis.

Socio uenire sed memento Mycalo,
Nobiscum ut hic sit tertius.

Nos hispana tibi ponemus uina rubentes
Inter coacta pampinos.

Sed mihi pro sancto nunc spirat Apolline Ianus,
Quem si uidere uis ueni.

Tuus Eoban.

Ioachimo Camerario amico summo
suo S.

HAbes mi Ioachime quod petijsti iamdudum, mini me tamen elaboratum carmen. Hoc officium non tam sero praestaretur, nisi fuisset oblitus pollicitum me fuisse hoc tibi. Itaque tua culpa factum censebis, qui non
admo

IOBANI HESSI.

Admonueris alioqui in hoc genere lassum, & procrastinatoremaximum. Quem cum tam raro nunc adeas, ecquid metuis ne hunc tui quoq; ipsius capiat obliuio. Non inquis: Et recte. Sui enim cum poterit obliuisci poterit, & tui. Si placet extemporalitas hæc, bene est. Sin minus, præscribe argumentum, non grauabor tua causa uel milies retractare.

Si uitam redimit uirtus post fata superstes,
Si mortem uicijs obruta uita facit,
Viuat Ioannes Schuartz perge gloria gentis,
Cuius in hoc tumultu corporis umbra iacet.
Ille renascenti fauit pietatis honori,
Consilio atq; armis maximus ille fuit.
Exiit alta senex diuturnæ tadia uitæ,
Cælo animam moriens, ossa remisit humo.

Ego mi Ioachime de tuis maxime sermonibus honorifica memoria prosequor hunc herosa nostræ gentis. Sed cessat ne filius ipsius in ornando patre? An probabitur hoc illi studium nostrum. Nunquam huc uenisse audio eum ad decumbentem patrem, si non potuit, ueniam meretur. Si noluit, nihil dicam amplius, ipse uiderit. Quid uero noster Simichides, ô Ioachime noster. Ecquid placent postrema ista, Dioscuri, et Erasus. w overy.

EPISTOLAE

O mibi Simichides fatalia carmina Musa,

Quando ego precipites uos in Alenta dabo?

Quando ego uos miseris in Norica flumina mergam?

Consule nunc miseris, qui Ioachime potes.

Sed consulere te & consuluisse ais, admota ut
innocem Dei auxilium manu. Ita igitur faciam, nam et
meorum pastorum iunus hoc subiicit *Βαροχξεν* Vale.

Tuus Hesus.

EOBANVS HESS. IOACHIMO

Camerario amico cariss. S. D.

Non homo essem mi Ioachime, si non tuo iustissia
mo dolori ignoscerem, non amicus etiam, si non
una tecum tristitia afficerer. Quo autem maior est inno-
centia fratris tui opt. & integerrimi, eo casus hic gravi-
or & indignior existimandus. Neq; ego nunc hoc ad
te consolandum afferam, non illi istud soli. Sed fatebor
potius nullo exemplo iuris aut humanitatis circumuen-
tum et euersum esse cum ab ijs, à quibus minime opora-
tuit. Sed tu tamen nihilo minus, desine non mollium, sed
nimis fortium tandem querelarum, nec te & nos amia
cos querelis exanima tuis. Nihil enim hoc illi profuerit.
Erit, crede mihi exitus multo letior, quam tu metuere
uideris. Quod si aduersa fortuna etiam uos premere
pergat, Quantum in hoc esse censes? quod & ille ina-
sons

EOBANI HESSI.

Sons fidelitatis suæ hoc præmium fert, uim et iniuriam,
 & qui ita crudeles in eum sunt ac fuerunt, maiora tor-
 menta comparant suis animis, conscientie stimulos,
 quàm ille patitur corpore & fortunis suis, quibus atro-
 cissima certe plaga inflata est. Nescio quid scribam præ-
 terea, & omnino plura scribenda esse non arbitror. Et-
 am iudico spacium relinquendum tibi, quo decurso ista
 perturbatio aliquantulum acquiescat. Dies enim dicitur
 adimere aegritudinem. Impetret hoc ratio inquit Cicero
 tuus, immò noster. Sed ego tantum oneris tibi non im-
 pono, & molliore brachio tractare uolo tuum uulnus,
 & concedere tibi tempus quo dedoleas, & te confir-
 mes, etsi spero potius id futurum esse, ut dolendi omnis
 occasio tibi eripiatur:

Hoc precor, hunc illum nobis aurora nitentem

Luciferum roseis candida portet equis.

Velim, si uideatur, ad me uenias, aut ego ad te. Ibimus
 prodeambulatum, ut inter gradiendum & confabulan-
 dum aberrent aliquantulum dolorifice cogitationes, ne-
 que perpetuo premant cor tuum. Sed permitto omnia
 arbitrio tuo. Sunt quidem de quibus tecum loqui cua-
 pio, sed me tibi parcere certum est, Vale & bonum ha-
 be animum. Nullum est neq; bonum neq; malum perpe-
 tuum. Iterum uale.

Ioachis

EPISTOLAE

Ioachimo Camerario amico suo car-
rissimo S.

ET te dolere, & nimis magnas ac iustas habere do-
lendi causas, mi Ioachime, uehementer do-
leo, atq; utinam possem prestare aliquid prater do-
loris societatem. Quod autem neq; te ita esse fractum
animo scribis, quin studijs nostris nunc etiam incum-
bas, & si quid uelim quod tu possis perficere, iubes au-
dacter me petere, primum letor, & tibi gratulor hanc
firmitatem animi, deinde gratias habeo, cum mihi hoc
tuo durissimo tempore tamen te uacare uelle ostendis.
Neque tu ad leniendum dolorem tuum quicquam res-
peries efficacius quam occupatiões litteratas, siue legas
seu scribas aliquid, seu etiam cum altero de communis
bus studijs colloquaris. Sed hæc moneo minime igna-
rum te. Nunc igitur hoc restat, ut mittam ad tuam re-
cognitionem operas studij & laboris triduari. Tu fa-
cies quod expecto, ut moneas libere, subijcias fidelis-
ter, & adiuues amanter, me ingressum hunc cursum,
Ioachimo uno duce & auspice nostro, Vale.

Eobanus tuus.

Ioachimo Camerario amiciß. amico suo. S. D.

Modo mihi indicatum fuit, te esse ad nos reuera-
sum, & nobis omnia de te,

Quæ

EOBANI HESSI.

Querere si nescis, maxima cura fuit.

Vtinam uero ita de illo conuentu sociorum descendende Reip. redieris, ut ea perfecta sint, quæ maxime cupis. Hoc me igitur scire oportet. Ego ne igitur istuc accurro, uel aduolo quamuis uesperis? Ad coenam uis. inquis? Siquidem iubes. Vide quantum permittam tibi, ut potestatem faciam iubendi, immo licet imperes, facile autem est imperium in bonis, ut ait tuus Plautus. Quod si tu huc mauis ad nos in regiam uenire:

Pulpa tibi dabitur teneri de carminibus idrut,

Pectora & accedent loripedis Sitana.

Vinaq; uicino fundam caupone petita.

Quæ tibi si sordent, tu meliora feres.

Sed puto de equo modo qui descenderis, te neque ad me uenturum esse, neq; ualde expetere meam salutationem. Valebis igitur in hanc uesperam, & cum tuis te oblectabis. Nos tamen cras recte te, ut opinor, conuenerimus. Vale.

T. Hessus.

H. EOBANVS HESSVS, AONIVS.

Piërius, Bachicus Po. Max. Consß. innumera
rabiliter, Ioachimo quæstori suo S.

Avtum me titulo letari debes. Et ut hoc facere te
sciam uenire statim in regiã, ad confessum hone-
stiss. consilij præsidũ et comitum nostrorũ. Bacho enim
sumus

EPISTOLAE.

sumus politi tandem, & hunc in nostrum carcerem coniecimus, quod tu uix nunquam futurum esse audebas metuere. Sed tibi ignoscimus, & participem nihilo minus successus nostri esse cupimus. Quibus autem auxilijs usus, & qua arte quaq; uirtute hunc in potestatem meam redegerim, coram audies. Nunc scire te hoc tantum uolo, In tua patria totum ἑσθητικὸν natum, & ibi à nostris ducibus rem gestam esse. Non uolui triumphare, non enim hostem sed ciuem uiceram. Sed iocorum in literis satis, cætera igitur coram, Vale.

Euobanus Hess. Ioachimo suo S.

Magnopere mirabiliterq; & incredibilem in modum mihi placuerunt uersus, quorum nudiustertius mentionem in conuiuio fecisti. Ideoq; heri nihil aliud in animo fuit, nisi istorum uersuum sententia. Præsertim cum sentirem ueram esse. Quare & tu per amantius fecisti cum descriptos hos ad me misisti, et ego nunc quoq; derideo illum sobrietatis ostentatorem, qui toties aquam petebat, ut misceret nō miscenda. Quantum aut illi mihi uersus, uel id potius quod commemorant, arriserit, ex eo conijcere poteris quod epigramma secundum hos statim lusimus, quod tibi mitto, non ut te deleat et elegancia, sed ut intelligas quam uehementer excitabit stadium meum tuus festissimus iocus, & uenustas Græcorum uersuum.

Nulla

EOBANI HESSI.

Nulla merum ponunt conuiuia, quid petis undas?

Quam daret hæc caupo miscuit ante tibi.

Et cauponem etiam uector tibi micuit ante,

Fundis aquam tamen, hæc iam mera fiet aqua.

At mihi prospiciens caupo tenuiq; cerebro,

Crapula ne lædat debile crebra caput,

Non cupidus lucri, uinum sic uendit, ut omni

Perpetuo caream suspitione meri.

Et est ut ascribis Græcorum uersuum autor Alexis.

Iam istum Alexin plus amo, quam quondam ille

Formosum pastor Corydon ardebat Alexin.

Sed heus tu ista tibi benignitas damno futura est.

Non enim desinam flagitare, ut plura talia de tuo Athe

neo nobis promas. Quem iam animaduerto ab ijs uar

rio modo compilatum esse, qui paulo ante in maxima

opinione fuerunt doctrine, coelios istos & his similes

dieo. Hæc autem iuxta uersiones meas, quas quia te

tanti facis, uel certe simulacra facere, ego affatim tibi ob

trudam, ut tu studiosior sis in ijs communicandis quæ

uertere possim, & quæ cupide uertere soleo. Sed de his

satis. Relinquendum enim aliquid est etiam colloquijs

nostris. Quando uenies autem? Hodie ne immò iamne

statim? Domi sum, & ero, hoc igitur satis. Vale.

I perge, uade, curre,

Ioachimo dic salutem

Iocosa charta nostro

Statimq; lecta flammis

EPISTOLAE

Peri, necesse cura
 Diutius superstes.
 In foribus stantes Musarum quid sit amantes,
 Scribere dic nobis commemorabiliter.
 Infantes nantes, titubantes ante gigantes,
 Peste laborantes immedicabiliter.
 Quid sit regnantes Corybantes esse rogantes
 Sed non plorantes irreparabiliter
 Errantes, stantes, balantes luxuriantes,
 Somnia narrantes sollicitabiliter.
 In sinibus nantes, tractantes monstra fricantes,
 Fulmina spirantes osculabiliter.
 Quid faciant dantes, Incendia tanta parantes,
 In te bachantes immedicabiliter?
 An quia luctantes conantes belligerantes,
 Sunt c auponantes insociabiliter ?
 Commensurantes perarantes conduplicantes.
 Sunt tibi sudantes insuperabiliter
 Desere nigrantes petulanter uisculantes,
 Gaudia furantes illachrimabiliter.
 Incipe uictorem mirari semper amorem.
 Spargit enim rorem quem populanter apes.
 Incipe nectareos confundere cum sue ceruos,
 Iam sedet in uiridi blanda Megara lacu.
 Saltat ab hydropica recutitus arundine Mentor,
 Quis mihi det cultros doctor Homere tuos?

Non

E O B A N I H E S S I.

Non ego cum Phrygijs pereuntia Scamna phaselis.

Non ego degeneri pro Ioue fulmen edam.

Ah pereat crassum quicumq; comedit Osirim,

Non erat in nobis tam metuendus olor

Quid si Piërides Papam populentur arena,

Nesciat Argolicas Roma supina dapes.

Desine lactuomas mea serra perungere lanas.

Est satis in curuos edita flamma boues.

Iamq; uale uolucris Ioachime Poëta Cylindrio

Et manda catulis somnia nostra tuis.

Ioachimo Camerario suo Eobanus Hessus S.

Sic tibi sint faciles, ut sunt in carmina Musa,

Sic Cytharæ neruis cadat Apollo tuæ.

Sic habeant, ut habent, Charites tua pectora nudæ.

Sic tibi perpetuo constet amica Venus.

Sic tibi quicquid habet locuples fortuna bonorum,

Tandem non uaria conferat omne manu.

Si Ioachime meas non ire graueris ad aedes,

Hoc tibi et arripas quando uacabit iter.

Nec proprijs studijs mea te curare relictis,

Sed peto quod uacui temporis esse potes.

Nec tam sepe domi te conuenisse decebat,

Curarum præstat iam satis illa tibi.

Et cupio et nequeo te conuenisse frequenter,

Hic animus cura fluctuat ambigua.

EPISTOLAE

Εὐβανὸς ὁ ἐσσηρὶα χέμω μελίσσα.

Ἀμβροτοῦ θρανόμηνες ἄγων ἔξορμα λυκέρως
ν' ἡβερμῆς σκαλμῆ κατὶ δῶρ μένθ' αἰμοπρῶα
σαλλοῦ

νῦν πᾶρα μοι γέχιστο ποτ' ὦμεν θ' εἴνθα ἢ εἴνθα
ὑιὸς ἐπ' εἰαρινῷ μεγαλῶνυμοι ἄνθος ῥ' ἄλου

Si tu potes uenito,

Si non potes maneto,

Immo ueni to, siue

Potes uenire, seu non.

Nulla ὁ modo maneto.

Quod si non sapiat muliebria sceptrā Michael,

Discat cum fatuis currere Theologis

Sed uenit, & caneros rapit ipsa Minerua disertos,

Dic mihi quid faciant cum Cicerone sues?

Premia sic currunt capientes flaua Gigantes

Quid faciunt asini, quando Menechmus arat:

Testibus Muscis omnibus in regia.

Ioachimo suo Eobanus S.

Tibi placere nostra scripta non miror,

Quamuis inepta nec sat elaborata

Sicut tui testes fuere Scyzontes,

Heri mihi quos Ioachime misisti

Tibi cum & ipse displicere non possim

Quamuis

E O B A N I H E S S I .

Quamuis ineptus & parum elaboratus,
 Vitaq; & eruditione quæ possit
 Existimationibus tuis de me
 Vlla satis quidem ratione fecisse.
 Nunc ergo postquam cuncta nostra sic laudas,
 Vt penè mireris, quid esse tu credas?
 Et esse quanti rere, si quod est usquam
 Ad te meorum uersuum, tuorum ad me.
 Huc adde quicquid hac in urbe perscriptum
 Nobis utrisq; sed nec est euulgatum
 Nunc colligamus atq; tandem euulgemus.
 Ne crescat ingens interim domi nobis
 Aceruus ille, & illa turba nugarum,
 Non comprehendendi possit amplius, nec nos
 Decet silere Seriphias uti ranas,
 Et esse mutos, atq; non ineptire
 In hijs ineptis temporum cataclysmis.
 Nunc est parata nostra mens in hoc ergo,
 Labori ut instet huic, ut hocq; conetur,
 Quando parum expedire Simichidas Musas
 Licet, quid ipse sentias, uel ascribes,
 Vel nos uti deliberemus, accedes.

Ioachimo suo Eobanus S.

L Ignea sculptilium lufurus praliaregum
 Regibus ut ueris congregiare ueni.

G iij

Sed

EPISTOLAE

Sed ne forte graui non sit satis una duello
Hora, satur nondum uel modo pastus ades.

Ioachimo Camerario nostro S.

Quod heri non rogatus offerebas, hodie rogatus
dabis, id autem sponte oblatum recusauit, ideo ut
rogato plus deberem. Vale.

Tuus HESSUS.

Ioachimo Camerario nostro S.

Ecce somniator uenit. Hæc uerba scribuntur origi-
naliter Genes. 37. cap. mysticè uerò & intellectualliter
ad te referri possunt, qui somnias nihil nisi aurea
somnia, quia totus es aureus, & omnia facis aurea, qui
me quoq; facis aureum, Nam & Saturnus pater est au-
rei seculi, à cuius filio tuum somnium est, τὸ χρῶμα
vix ἐκ χρυσοῦ ἐστίν. Deliberabam extra iocum, heri tuo
somnia gratulari carmine aliquo, ita arrisit modis omni-
bus. Sed rapiebar aliò, et nunc impediò. Sed uere mi
somnia somnium quod uidisti, simile est illi quod uidit
Philippus de Olympiade uxore, cū iam haberet Alexan-
dram intra uiscera, tu dedisti aureū torquem uxori, an
hic dubitare potes, quid hoc sibi uelit somnium, quare
nunc ariolos, consule tuum Aristotelem, ut aliquam tibi
ἐρμηνείαν afferat, nihil restare uideo, nisi ut hoc aureū
somnia

IOBANI HESSI.

Somniū post nos quoq; inaretur. Itaq; iā nihil amplius de somnio. Quid hoc sibi uult quod scribis nihil à te minus quā tales meas literas expectasse: Quales fuerunt igitur? an non satis amicæ? Credo fuisse molestas tibi, nā & tales amici quoq; sumus nonnunquam, tibi tamē esse nos non debemus, præsertim tam amice scribes, sed hæc abducunt nos, unde minime uolo, de quibus quare nihil somnias? Sanè ego quò magis dormio, eò minus illa intelligo. Et quò magis te consulo, eò plus tu somniorum mihi obijcis. Recte igitur dicebā. Ecce somniator uenit, quamuis non eram occisurus te aut uenditurus in Aegyptiū mi somniator. Spero enim de illis nostris rebus te mihi breui somniaturū esse, quod possim melius, quā aliquem torquem aurcum interpretari. Vale cum tua aurea coniuge, & somnia multos aureos torques, an uerò oblitus es quod nos prædiximus contingant uobis Pythij prædiuitis umbra? quantum abest tamen aureus torques ab aurea Platano? Sed & hæc aliàs.

Tuus Ioseph.

Ioachimo nostro S.

Redo te urbano parū indigere Ioachime, quo neque ego ualde indigeo quia minus utor. Sed tamē si uidetur tibi ē repub. regni, remitte Regi nunc etiam grammatica ἀρχαίων ἡρώ, in ciuilem istum urbium, Hæc tu quanti putas emi posse nunc τοῦ ἀρχαίου

EPISTOLAE.

ταῖς παρ' ὧς μεν cum Nicandri Theriacis? illum librum
ego emi heri, etsi ab alio id pecunie mutuare me o-
portuit, In hac regni nostri opulentia, uideor ne tibi in-
sanire qui sic emam. Piscis nostri ne obliuiscaris, sed fac
ut conditum remittas uale.

T. Rex.

Ioachimo Camerario amico charissimo
suo. Eobanus Heß.

Fercula non magni uisurus magna Poëta,
Huc satur à coena mi Ioachime ueni.
Nam nisi uentre uenis leto, non latus abibis,
Nisaturum faciant carmina, uerba, ioci,
Sed sicut pepulisse uelim ieiunia uentris,
Sic te aliquam nolim non habuisse sitim.

Ioachimo suo Eobanus.

Nondum constituo quid esse dicam,
Aut quid suspicer accidisse causæ:
Quod nostras minus aduolas in aedes,
O non inter aues inauspicatas,
Aut inter numerande nidulantes
In terra, sed ad astra porrigentum
Sedes et capita arborum colentes,
An postquam tibi coniugis pudicæ

Amplexa

E O B A N I H E S S I .

Amplexus rediere delibati
Nudarum sale, melle gratiarum,
Nos contemnis? & incipis tuarum
Obluiscier institutionum,
Et morum quibus ante præualebas
Ipsarum charitum suauitati?

Ioachimo Camerario suo Eobanus S.

Saturnalijs quid agam Ioachime diebus,
Te uere digna simplicitate rogas.
Dum totis plebea sonant spectacula theatris,
Dum Bromius tota regnat in urbe pater.
Mutua dum celebrant lati conuiuia amici,
Dum minimum tota quisquis in urbe sapit,
Cum me nemo uocet, nemo me accedat amicus,
Cum spernant omnes, quos ego semper amo.
Quid faciam potius quam solus inertia tractem
Que studia in uacua sunt mihi sola domo?
Nam quis ut in tali populo dignetur amicum,
Qui nimis istarum non sit amicus opum?
Quis nam tali inopem dignetur honore Poëtam,
Qui nisi Musarum commoda nulla ferat?
Atq; ea Musarum quis amet iam commoda quando.
Contemnunt etiam quos adamasse putes?
Hæc mihi causa fuit latis Ioachime diebus,
In uacua nocturnum me tenuisse domo.

G. 1 Qui

EPISTOLAE.

Qui scis quā soleam gaudere sodalibus illis
 Qui mea non agre libera uerba ferant.
 Quāquam hæc ipsa suos nouit sibi ponere fines,
 Si qua mihi est animi, libera simplicitas.
 Nunc tamen hoc mirum poterat Ioachime uideri,
 In tanto populo posse latere aliquem.
 Præcipue dum nemo latet, dum leta laborum
 Pectora lætitiâ concutiente strepunt.
 Hoc urbs tam populosa uiris mihi tempore facta,
 Desolata uiris sicut Erebus erat.

Dicerem hoc carmen ex tempore scriptum, nisi
 puderet me Erasmicum fieri, sed cito succedit quicquid
 ex animo succedit.

Ioachimo Camerario Melico suauissimo
 suo S.

Tanquam ego somniorum interpretes sim, ita ad me
 decurritur, ab his quibus quicquid in mentem ue-
 nit, statim uidetur euulgandum typis publicis. Mihi ne-
 ro nauseam fecit eius rei nuper tuus caviſſimus, ut
 inepte appellem scriptorem profecto ineptum, & hic
 quis est depilator, & fucus semilatinus? an tu nosti?
 Mitto ad te eius miscellanea, ut uideas, nisi mauis iudic-
 care. Nam ego quidem hic caput sine lingua agere con-
 stitui, & tamen quo molestum interpellatorem execu-
 tiam, hic mihi, da consilium mi Ioachime. Mihi uenit in
 mentem illius nostri.

IOBANI HESSI.

Quis ferat? utq; ferat, quis iam non rideat omnes
Grammaticis plenas uilibus esse scholas?

Atqui nos nihil docemus, neq; grammaticæ neq;
rhetoricæ neq; poëtice, neq; historicæ, neq; theologicæ,
neq; dialcticæ: In summa neq; latine neq; græcè, ubi
istis tam præclare cedunt sua somnia, & quid opus
erat accersere nos?

Cum tam præsentibus habeant hæc mœnia diuos,

Vt queat his credi nata Minerva locis.

Non tamen hæc ideo scribo, ut damnem ullo pacto
diligentiam studiosi huius quisquis est. Sed quod mihi
minime uideatur necesse esse iterum ac toties edi, quæ
iam partim uulgata sunt, partim ridicula. Tuum tamen
consilium expecto,

Nunquid & hic triuijs possit nouus author haberi,

Quo sine sint nostræ somnia uana scholæ

Vbi uerò sarcimina & λαβραῖες? Sed uale.

Ioachimo Qu. Viro doctiss. amico summo
suo S.

Consilium à te peto Ioachime, quod ut simpliciter
peto, sic rogo ut des, quia missurus Idyllia
mea sum Secerio, consulas mihi, dedicæ ne ea alicui, an
potius nulli. Si tibi uideantur alicui dedicanda, cur
ego præter consuetudinem horum temporum nulli uel
lem, si hoc simpliciter quod sentio faciendum sit. Sed
quoniam dandum & nonnihil est consuetudini, serio
rogo.

EPISTOLAE

rogo consulas, cui ex bonis inscribantur, Bilibaldo ne
an Philippo, an tibi? Horum enim uni certo stat senti-
tia, uel nulli inscribere, idq; non epistolio ut nunc sit,
sed carmine. Nihil est uerò quod principem mihi hunc
uel illum commemorares, cum in aula nihil fere sit. Ma-
gis odiosus, & Morionibus ac parasitis quibusuis
multo pateant facilius principum plerorumq; regie
quàm Poëtis. Vides quid abs te petam, quod si expedis
tuo consilio contentus, non ero deinceps molestus tibi
consultator, in hac potiss. re quæ non mediocriter me
solicitem tenet. Vale ex arce nostra.

Tuus Hestius.

Ioachimo uiro doctissimo suo S.

Si tu non ignoras Ioachime, quo in loco sint res fra-
tris tui, cur heri roganti mihi quod egisses non indi-
cabas? Fui enim certe toto hoc iniquo tuo tempore, non
minus quàm ipse tu de fratris tui salute propter te an-
xius. Si uerò ignoras en tibi certum nuncium apud me
domi, quo nomine sanè sic ego sum gauisus, ut totus
gestiam, & si conditiones & iniquas & recusandas
obtrusas illi audio. Ut ut est melior est hæc fortuna
quàm illa altera, & ego gaudeo eo te leuatum onere,
ut possis tandem liberius nobiscum agere. Nunc enim
ego te exercebo, non tam latrocinando, quàm, si dijs
placet, græcando, atq; etiam ne ista nobis uita pereat,
utq;

IOBANI HESSI.

utq; studium ἐλπίου & nostrum appareat peregrinan-
do. Sed alias iocabimur. Si potes oro hodie nos conue-
nito, opus est nobis consilio tuo in re ardua, hoc est
plane Regia. Vale βασιλικὸ τῶτ' ὥς ἐν τῶν βασι-
λέων.

Elegantissimis tuis Hendecasyllabis aliàs responde-
bimus.

Tuus Hessus.

Ioachimo Camerario amico charissimo
suo. S.

Non sum nescius charissime Ioachime, nouo te do-
lore ex morte Chariss. patris his diebus affici,
quem equidem ut ego scribendo in memoriam reuo-
care tibi nolim, ita cogites uelim, hæc omnia quæ hoc se-
rè biennio toto parum prospera tibi acciderunt, talia
esse, ut homini, quemadmodum possunt plura & peiora
accidere, ita ferenda sint, præsertim erudito & mul-
ta humanarum calamitatum miseriarumq; exempla te-
nenti. Itaq; consolatione te non egere certo scio, cum
ipse tibi pulcherrima sis consolatio, si modo tua bona
noris, & ista mala quæ nonnihil te premunt, ad Cria-
tolai libram expendas. Tamen ut ad nostra studia te rea-
uocem, ista res in causa fuit, quo minus his diebus inea-
ptas meas ad te mittere uoluerim, ueritus ne impora-
tuna diligentia aliqui propensum in me tuum animum
offenderem. Nunc cum credam dolorem tibi illum non-
nihil

EPISTOLAE

nihil emollium esse, mitto quod uides, quod quamuis
tu qua moderatione es, uix fassurus esse uideare, tamen
mecum tibi commune esse dicam. Id rogo, si quando ua
cabit, peruideas. Non enim urgeo ut statim remittas.
Ego enim interim aliud quiddam agam. Vale, & memi
neris uirum esse te, qui ad alia omnia animum habeas
inuietum.

Tuus Hesus.

Ioachimo Camerario amicissimo
suo S.

Ego uerò mi Ioachime frequenter tibi molestus
sum, in re tamen opinor non undiquaq; pudenda,
tu uerò rarius mecū uersaris, quàm uel sperarim ego,
uel utriusq; conducat studijs, qui & à mea qualicunq;
facultate, nihil enim dicam amplius, & doctrina medio
cri tibi, & tua ope, tuaq; in me incomparabili benig
nitate multum fructus accessurum mihi promiseram, nec
id omnino falsò, Sed mihi nequaquam satis fit, alterum
iam annum in amicitia tua harenti. Atq; ut opinor in
commoda multa sunt, quæ utrunq; impediunt. Te præ
ter fortunæ fratris aduersum casum, res etiam & curæ
domesticæ, me ista quoq; quæ tibi ad me diuertenti pa
rum idonea studijs uideri possunt, cōclauē angustum, et
numerosiores quàm pro re familia circumstrepentes in
angulis liberi. Esto uero hæc ita se habeant, non sunt
tanta

ROBANI HESSI.

tam impudens, qui uel cum tuarum rerum iactura mihi
 inferuire, uel ad meas sordes dimittere te cupiā, aliquan-
 tulum saltem temporis suffurari poteramus, quod com-
 muniū studijs destinaretur. Nec hoc postulabo, ut
 ipse me adeas (uide in hac cupiditate mea quo me demit-
 tam) modo integrum sit mihi, et liceat in tuas aedes inge-
 nij cultum petentem ingredi, quamuis licere nihil dubi-
 tō, sed uideo circa te nonnunquam amicorū greges, cum
 quibus parū mihi conueniat, quod ad mores attinet &
 studia. Quid multa? pudet me, tantum iam temporis ta-
 li pacto nos unā uersari. Qua fronte, si aliquando id
 contingat, Philippum aspiciemus, qui serio mandauit,
 ut non modo uterq; nostrum alterius familiaritate, sed
 opera, studio, ope deniq; omni uteretur. Non, ut credo,
 te iuuenem à me pudeat discere aliquid. Me quidem mis-
 erime pudebit, te habere autorem & magistrum Græca-
 rum litterarum. Memini enim puer cum esses, quanta
 cum laude & admiratione senum in huius linguae non
 modo studio, sed etiam doctrina uersatus sis. Mihi si ad
 perdiscendum occasionem ocium, tempus defuisse dicā,
 quis cū uera dicere cognouerit, non ueniā mihi det. Nul-
 la est ætas ad discendū non idonea, neq; ego tamen ad
 huc ea sum ætate, qua Catonem easdem literas didicisse
 legimus. Hæc cura dies noctesq; angit animum me-
 um Ioachime, ne existimes hæc nunc à me animi quodā
 uitio aut leuitate ad te scribi, ex quibus paucis intelli-
 gere te uolo immensam esse hanc in me cupiditatem,
 quam

EPISTOLAE

quam tu tamen admodum breui indulgentia queas ex-
plere. Vale.

Tuus Hefsus.

Ioachimo Camerario amico Charissimo
suo S.

CRedere non potes Ioachime, quàm mihi gratum
feceris de ijs, quæ tu utinam uere uoces meas deli-
cias. Cum alia tamen consensio iudicij nostri, tum simili-
tudo rationum ac cogitationum nostrarum, ualde me
delectauit. Ego nunc hoc me facturum constitui, ut huius
ius Poëtæ *Ποιημάτων*, uel ut alij appellare maluerunt,
ἑρμηνεία in Latinos uersus trasferam, in hoc nulli stu-
dio, nulli diligentiae parsurus sum. Ad quem conatum
& laborem te socium & adiutorem assumam. Quan-
tum enim communicatio sententiarum et iudicij addam,
etiam operæ ac studij, ad laudem eruditionis momenti
afferat, te non fugit. Quod & sapientissimi ueteres uis-
derunt, cum tantum tribuerunt recitationibus. Et nos-
ter Cicero præclare & hoc scripsit, quæ literis manden-
tur, ea omnium eruditorum lectione commendari dece-
re. Cum igitur fortuna uel Deus propitius nos coniunxe-
rit, cur ego non uterer optatis, illa mihi & pulcherri-
ma occasione.

Ne sine riuali meq; & mea solus amarem.

Nihil moror quorumcunq; sermones. Tu modo, ut fa-
cis, te præsta constanter ad omne

Indeo

EOBANI HESSI.

Indeclinata munus amicitiae.

Ego tibi uicissim totis regni nostri opibus, quas te non contemnere scio, inferuire sum paratissimus. Atque etiam, si hoc expectas, siq; me posse perficere existimas, meis monumentis ad posteros testata relinquam coniunctionis nostrae & amoris exempla. Vale.

Tuus Hessus.

IOACHIMO CAMERARIO AMICO
charissimo suo S.

INSTAR libelli mihi est tuum epistolium, eritq; incitamentum hoc non mediocre ad prosequendum quod eo quo possum studio nuper coepi facere. Sed caue putes te statim iam quasi pronunciata sententia functum esse partibus in iudicando de nobis studijsq; nostris, tuis. Nam etsi aliena te nunc abripiunt negotia, exercebimus tamen & nos, sed non omnino intempestiuiter, ut intelligas errasse te cum talem amicum legisti. Sed haec aliàs, quid enim attinet ad te haec latius, cui, intus quod dicitur & extra, satis notus sum. Ne hoc uesperti ocio sus sis, mitto tibi negotium bidui inter me & Obsopaeum ob Homerum conflatum, sed amicum & quod ridere possis. Quid autem ego dico ob Homerum? Sed quia mitto literas, & quas ego primum scripsi, nam studio se quod alioqui non soleo earum exemplum retinui, & quibus ipse respondit, & quae ego adhuc missurus bre

H

uas

EPISTOLAE

ues quidem. Nolo enim illi ad omnia, uideor commonis-
se hominem, sed facilis erit placatio. Oves ad Tei Ques-
tes ēδ Λόγ. Tibi autē quae dico, mihi ipsi dico, ideoq;
scripsi neminem prae-ter me scire ea quae scripseram, idā
que ut tum fuit, sic nunc quoq; uerum est. Non pos-
sum uerò pati, te nescire quid egerim, quem antequam
scriberem, consulere uolebam, si conuenire potuissem.
Habes itaq; pro tuo officio erga me immortalī, fabulā
hanc heri mihi domi mea natam, ut ea interim, ceu No-
rione utaris hoc uesperī. Cras uelim, si queas, me con-
uenias, non iubeo tamen. Video enim parere te, etiā
am si tibi sit incommodum, nolui uerò incommodas-
se tibi. Casu accidisse credo, quòd eam epistolam quae
adhuc mittenda est, non transmiserim, quia puerum
non habebam, ut prius tu legeres. Verum & de hoc sa-
tis. De Theocrito ante ad te scripsi. Bene preceris no-
bis, solamini enim admodum confidenter, idq; quo lon-
gius prouehimur studio nostro, eò magis experimur.
Literas quas obsignatas mitto, resignato. Vale.

Tuus Hestius.

IOACHIMO CAMERARIO

amico charissimo suo S.

ME uerò multum poenitet abisse heri in aucupii,
in quo prae-ter crurū lassitudinem nihil aucupa-
tus sum, meliores omnino cepissem auiculas, si domi me
inuenis- ses, quibus ego etsi toto oetiduo diligenter sum in-
fidus

EOBANI HESSI.

fidiatus, nondum tamen potior, exceptis paucis plumula-
lis, quas auolantes quasi relinquūt iste cupiendi de, alio
qui auspiciatissimæ uolucres. Interim uerò dum in isto
aucupio ego sum, tu uelut misertus non poteras capere
tam delicatas auiculas? Gallos & Memppos & om-
nes Lucianicas aues nobis obijcis, ut uidelicet (nisi non
hic quoq; ueras sum animi tui, ac nuper in somnio in-
terpres) quia minutas istas, ac semper fugitantes capere
non possum, has interim grandiusculas, & tardius uo-
lantes confecter, si quo modo quid istarum deprahen-
dam. Parebo igitur officiose & uuliter monenti, &
istas Lucianicas aues aggrediar, ex quibus si nullam ali-
am certe illum nostrum, cum βασιλικὸς φάπες, ὁ-
πρόνυρον capiam, qui & ipse tametsi iamdudum Sophis-
tarū beneficio habet pennas & uolat, tamen quia quas
drupes est, & frequētius in terra uersatur, quàm in aë-
re, alicubi me spero deprahensurū uel incautū. Sece-
rio magnas gratias & habeo et agam, cuius liberalita-
te hoc aucupiū nobis est oblatū, per quod tota hac hye
me pinguiſſimis auiculis uescemur. Habes de aucupio
nostro, quo ut nobiscū utare, terogo, sine te enim aues
istæ insipidae sunt, et non ita multū faciunt ad palatum,
etsi ualde famelicus sum, sed non Femelius, qui tamē si
essem, etiam istas auiculas sine te essem, ego uerò malo
vos εἶναι, etiam si non aureus. Hesternam tuam plus-
quam semigræcam Epistolam, ἀνιγγραστὸς δὲ dicam
ἀνὰ πρὸς τὸν ὄν, non intelligo, cui si rescribēdi uis, mitte

EPISTOLAE

per tuum Aristotelem τὸ ἐγὼ νείσκει aliquam, sed latine scriptam. Sed opinor responderi tibi non uis, alio, qui scriberes uel uernaculo nostro regio ὅς ἐστι γὰρ οὐδὲν ὅς ἐστι sed οὐ μὲν ἔστι οὐδὲν ὅς ἐστι, & ego rescribere ne omnino nihil ἐμὴν ζῶντα me posse existimares. Sed satis ineptiarum. Hodie non erimus in aucupio, & quia uxorem, ut existimo domi nō habes, fieri ne posse putas, ut conueniamus, dicturi de hesterno aucupio, in quo plus multo cepti, quā de uorare mille cānis possim. Itaq; quoniam istarum auicularum tu uultur es & aquila, uenies & uorabis quantum uoles, tantum uerō uelle debebis, quantum quo totum me conspuas, satis esse putabis. Vale mi uultur & salue. Ex area nostri aucupij mane, cum nullam adhuc auiculam coepissem. Vigilia ac ificatoris Genij. M. D. XXVII.

Tuus Hestus auceps

IOACHIMO CAMERARIO, QV
amicorum summo suo S.

AGo tibi pro officio tuo gratias mi Ioachime. Sed nunquid nuper tibi dixi ne talibus persugijs uterere? Nihil tibi mea opera opus. Et potes ipse omnia. Nam sit ita sanē, quod haud scio an aliter se habeat, tamen quid in communicatione iudiciorū atq; rationum boni sit te non fugit, quare, neq; te pudeat de tuis ad me referre, neq; me pudebit de meis ad te τὰ ἑαυτοῦ

EOBANI HESSI.

ἄτερος ἄλλοι ὄναοι ut ait Theocritus noster, de quo uersionis meae foeturam tibi mitto. Ad priora quae respondisti mihi gratissima fuerunt, quo loco autem culinae meminisse iubes, statim animaduerti iterum me in illud incidisse quod anno superiore uix deprecatus fueram. Deum immortalem si iterum aliquo tali deprehendar, quantas ille nobis effuderit offas. Sed nihil est periculi, quando non tam sumus impudētes, ut ista iam cogitemus adere quae nunc in hoc genere adhuc temere magis quam feliciter tentamus, magis quam perficiamus. Ego octiduū penē totum, sic uagor, ut nusquam consistam, & uere.

Rem peragit nullam tuus Helius incipit omnes,

Verum haec satis. Quando uerō transmittitur Idylliorū dedicatio? quamuis cui inscribantur, nondum constet. Quid si sic scribamus? Cum tua non uno uirtus Bialbalde feratur, aut Spenglere, aut Ioachime, aut (sed ceptam praestat concludere chartam) Vale.

Tuus Hessianus.

IOACHIMO NOSTRO.

Mitto carmen hoc tibi mi Ioachime, de quo heri dicebam, hoc tu uideas & legas, indicesq; quid uel probes in eo uel improbes. Interim tamen diuina hoc nomen, quod tamen adhuc incertum mihi est, in quam partem maxime te mihi uelim consulere. Cras

H iij ipse

EPISTOLÆ

ipse ad te ueniam, si domi eris ante prandium. Itaq; co-
gita hac nocte de ista tam solenni dedicatione. Credo
suadebis ut alicui episcopo, nempe pastori, pastores istos
dedicem. Facerem, forsasse nisi istos plerofq; tam lupos
esse quidam dicerent. Sed si nihil certi statuere poteris
mus, optime matronæ posteritati istas uigilias inscribe-
mus, facile enim hoc carmen immutabimus. Vale.

Tuus Hefsius.

IOACHIMO CAMERARIO

amico suo, Eob. S.

AD desueta tuo monitu Ioachime reuersum
Ne studia auxilio deseruisse uelis.
Nam purgens equiti quid erat dare calcar, & ipsum
Subtrahere ostensum quo ucheretur equum?
Rectius ignauus fouisses ocia, quam si
Te duce currentis nunc remorere pedes.
Nam qui deseritur, citius desperat in acto
Quam qui non aliqua parte peregit opus.

Nulla nuntibi re molestus essem,
Si scirem fieri tibi molestum,
Quoniam nunc mando tibi breuem laborem,
Breuem sed tibi, sed mihi laborem
Immensum sine te & laboriosum.

Quare

EOBANI HESSI.

Quare mi Iodhime, ne laborem
Dum subterfugis hunc, mihi laborem
Iniungas nimium laboriosum.
Vel, quod sit potius statim futurum,
Tollas quem male cepimus laborem.

IOACHIMO CAMERARIO

Philosopho amico suo S.

Non miror iam in Aristotele esse te, qui toto hoc be-
nennio uix unquam fuisti in teipso, itaq; & aere
viximato hoc in genere scribere ad eum qui uix simpli-
cia & plana intelligeret, multo minus mirum, cum &
illud genus habeas plusquam domesticum & nos laica-
re uelis, nisi forte teipsum nobis, commendas, ob idq;
usus es nouo, ut ait Cicero, literarum genere, quamuis
hoc iam non est nouum, nec mihi legenti nec scribenti
tibi, quanquam, si tam feliciter ego legerem quam scri-
bis tu: Sed nos aliud agimus. In quo possum me

Tollere humo uictorq; uirum uolitare per ora.
M' autem de se, sed non sine te teste. Accipio uer-
ro uelut obuijs manibus excusationem tuam, ratum
habiturus, si ipse ut facturum scribis, ueneris. Quid
uerò hoc de legibus ciuilibus? & ipse uocatus per
Viatorem, non ueni, nihil existimans ad me pertine-
re quid in ea Ciuitate ageretur, in quam nondum
essem adscriptus, neq; enim puto hic aliquem somnians

EPISTOLAE

do ciuem fieri. Quod si tu omnium nostrum nomine leges accipis, uide ut illud quod scribis fesi. C. communi quoq; nomine soluas, nos enim quas leges, & cuius Ciuitatis accipiamus? qui dare solemus alijs, sed rogo te quantum hic fesi. C. metuo ne si recte aestimo, nimis magno nobis constet hæc ciuitas, quamuis ego nondum in istas leges iurem, ne per panem quidem, nec per locum lapidem. Hæc fere sunt quæ ex tua Epistola intelligere potui, nec enim laborabam ualde ut reliqua intelligerem, suspirans frustra laboraturum me, cum scriberes in Aristotele esse te, quem penitus cognoscere ego nunquam studui, ne à Sophistis quidem, & si minime Sophistice loquantur de Aristotele. Ego uerò existimo te ex Aristotelis patria ad me scripsisse, non enim domi scripsisti, ut ipse testaris. Igitur o mi Stagirita quando per yegoride uenies, uel potius quando tuum Alexandrum uidebis, nunc Baetris colligentem exercitum, hic enim iam cum Curtio diuersamur. O miserum Theocris tum qui in talem Ptolemaum inciderit, sub quo non una morte pereundum sit. Venies igitur, & tua somnia nobis explicabis, si modo cura te istæ, quibus uehementer iratus sum, non impediunt. Quid autem curas istas quasi muscas inanes non abigis? an flagellum tibi deest? an tuus non habet Aristoteles? Sed o mi Imperator, donec nunc ciuitate, non hac sed Sicula, sic nos donaueris omni, neq; enim hanc ambio, istam utinam emere liceat, uel iactura sanguinis. Non ego enim tam stulte in hac

EOBANI HESSI.

consequenda laboro, quàm tu incognoscenda Comico-
rum uanitate circa uersus ualde uersatiles, & penè nul-
lis legibus obstrictos. Etsi Plautum amo uehementer, et
amaui semper Terentium, sed satis iocorum, de scrijs ue-
ro coram.

Tuus Rex.

IOACHIMO CAMERARIO
amico charissimo suo S.

Mitto mi Ioachime τὴν Φαργακεύτην à me.
uersam his diebus, quam rogo pro tua in me fide
& beneuolentia summa excutias, mihiq; de hoc meo
opere quid uideatur, postmodũ ubi tibi bene uacabit,
indices. Impudentiss. enim sim, si urgeam tam beneuo-
lum, & ad omnia quæ cupiam paratissimum. Nolo au-
tem hoc pulchre, bene, recte. Nam Quintilius me deles-
tat. Cui si quid recitares, corrige sodes. Hoc dicebat
& hoc. Cur enim minus tibi in mea iuris permittam,
quàm tu mihi in tua esse uis, iubes, postulando cogis?
sed de his satis. Mitto autẽ literas istas tibi, quas effudi-
mus ea fiducia, qua scio te uel signa manus nostræ cog-
noscere, & possum ego quoq; nullius quàm tuas lite-
ras melius legere, etiam ualde negligenter exaratas,
hoc quoq; te in meis posse nihil dubito. De Lecyitho
erratum meum oportune deprehendi. Itaq; dupliciter
mutaui uersum eum. Tu indicabis uter arrideat magis

EPISTOLAE

tuo iudicio, quia utrunq; in margine adscripsi, & liceat ne mihi in latino carmine dicere *Lecython dorida*, & possit ne ferri, scribi hoc latinis literis, cum totum sit graecum, sed ineptio forsan, Etenim exempla multa uideo. Sed tamen aliud esse puto interpretem quam conditorem agere. Rideatur fortasse interpres, qui multa quae latine dicit possint, Graeca tamen relinquat. Quoniam ipse scribat, non rideatur, si Graecis uel uerbis uel figuris utatur. Verum ego recte an perperam sentiam, tibi mihi *ioachime* iudicandum relinquo, *staiurus* perpetuo tuo iudicio, quod ut aequum & exactissimum esse uideo, ita ab animo cum mei amantissimo, tum nihilo plus amicitiae quam ueritati tribuenti, certo scio, proficisci. Vale ex Museo nostro.

Remitto tibi tuum *Lucretium*, non enim inuenio, quod certe putabam me inuenturum. Mulier quae in obliquo apud cum Poetam legeretur. Sed fecellit me quod legeram in *IIII*. Sape muliebres, muliebria &c. Ego putabam mulierum aut huius modi legisse, uide quam delectet hoc te dixisse mihi, quod prius nunquam attenderam.

Tuus *Hesius*.

IOACHIMO CAMERARIO
amico charissimo suo S.

Simul heri mihi bina reddebantur, tua et *Spalatini*.

EOBANI HESSI.

nunc diuina, quoniam omnia sic potes, ultra mihi fuerit
iucundior epistola. A Spalatino raras accipio, à te fre
quentes & ferè quotidianas, sed diuina, nihil enim dis
cam. Quod tibi tribuo Ioachime iudicio facio, & me
rito facio, quod mihi tu, non libet dubitare, quin etiam
aliquo modo uerum sit, quia nefas est credere, posse
aliquid à te falsum proficisci. Sed hæc uiderit *ὁ θεὸς*. Non dicam omnia quæ sentio, ne tibi fiam
suspectus. Nimum uerò Carmen nostrum laudas, quo
dedicamus *τὸν εἰδὺς Μῖα*, sed cui recte quidem tu con
sulis & amice, sed hoc ego consilium iam reieceram, sic
tamē, ut possim resumere, si amicis uideatur, nam antea
mihi nemo consulebat. Sed tamē etiā ibi est quod impe
diat alioqui propensam meā & bonam uoluntatem. Vis
nam uerò ille regulus, quē tu multis nominibus clarum
esse dicis, etiā hoc sit clarius, quod amet litteras, et intel
ligat, neq; enim amare posse credo, qui non intelligat.
Malim uero ego multo magis placere cuius eruditio uel
pauperrimo quā indocto etiā ditissimo, et aliis claris
simo principi. Nunquā fui, per omnia iuro quæ possunt
esse sanctissima, supra famā literarum ambitiosus, etsi
gloriæ semper fuerim Cupidus, cuius quis bonus nō est,
ut ait Cicero, sed eam uolui semper paucorum, sed opti
morum iudicio mihi contingere, non à multitudine pro
bari. Nunc si dicā in amplissimo heri theatro me uictor
rem declaratum non credes, at ego interim nihilominus
fructū illum meorū studiorum serā à te probari, à quo
satis

EPISTOLAE.

fatis erat uel tantum non improbari. Sed quid agimus? Comasce, ut scribis, lege, et nobis candide, ut soles, indica quid displiceat, fateor sanè mihi displicere nonnulla, ut primū statim uersum, sed hæc poterunt emendari, περὶ τῶν περιφροσέων meum iudicium cum tuo congruere gaudeo. Itaq; his sum ut uides usus ἐν τοῦ, βῆσαι μὲν θυμῷ ἀλγέσει μὲν ἄχος, & in hoc τὸ δέ μιν λόγον οὐδένα ποιῆ. & in multis alijs, itaq; post hæc maxime te approbante faciam, quem mihi gratulator talis esse, non dicā enim contigisse, quia uereor ne superbi sit. Si potes, ut scribis, hodie ad nos accede. Salutat te Neuius non Meuius nec Bauuius, cui si uoles scribere facies omnino hodie, cras enim tabellarius est abiturus. Salutant te nostri Latrones cum suo Regulo, Ego uero ἀλγέω τῶν κεφαλῶν ex hesternæ cœnæ, quæ mihi non procul à tua domo data est.

Tuus Hesus.

EOBANVS HESSVS, IOACHIMO S.

Omnia qui certa ratione Aenigmata soluis,
Has præcor artificii pollice solue tricas.

Habes quod agas, si nihil est quod agas, immo ut nihil agas hoc ages, uel hoc etiā ages, ne nihil agas. Sed illud τὸ ὑγιον male me aliquantisper habuit. Nec adhuc sane reperio, quomodo uelari satis honeste possit.

EOBANI HESSI.

possit. Sed quæremus ea uela, per quæ oculato tamen
res appareat, quenadmodum quædã mulierculæ sic cora-
poris quasdã partes tegunt, ut uideri illas cupiant. Ad-
uerte nunc animum, mi Aristarche, & non solum amic-
cum, sed iustum etiam censorem age.

Iudicio res hæ stantq; caduntq; tuo.

Venit inter hæc mihi in mentem, ut luderem aliquid
de his studijs nostris, quod adscripsi.

Simichides magno meritò concedat Homero,

Dardana nec Sicula Troia moretur oues.

Tu Ioachime tamen poteras in utrunq; paratus

Armare & reges, & numerare boues.

IOACHIMO CAMERARIO AM-
ico charissimo suo S.

Fvstuario dignus sum, qui quod sancte tibi erã pol-
licitus, toto serè octiduo facere sum oblitus. Itaq;
etsi sero, tamen mitto literas ad Petreium, quas mi Ioa-
chime quàm primum poteris ipse transmittes. Nunc ro-
go ut de ijs quæ annotauimus sententiam nobiscum tuã
communices. Non audiam illud tuum, quid opus est?
Nã quo magis nobis et rei literariæ alio opus sit? quã
nostra summa atq; arctiss. coniunctione, ne quicquã si-
ne altero alter inueniat, cogitet, proferat, dicat, scribat.
Sed ecce ἤντημα, quod si explicueris,

Phæbus eris nobis, & Phyllida solus habebis.

Ego

EPISTOLAE

Ego nuper diu requirebam tuum carnē de moribus elegantiſſ. ſcriptū, neſcius illud te abſtulſſe, de quo rogo te, quid ſtatuis, editurus ne eſt ut a das uerò uehementē rogo. Cur enim ſcripſeris, ſi non ſis editurus in communem utilitatem, non tuorum tantum domeſticorum. Pulchre quidē hoc conuenire uidetur, ut dum ego nunc corporū ualeitudinis conſeruandæ præcepta trado diſcipulis noſtris, tu animorum Medicus, illius quoq; ualeitudinis rationē præſcribas, & maximē morum, ſine quibus ille non uidetur eſſe ſanus. Vale ex Timonio noſtro.

Tuus Heſſius

IOACHIMO AMICO

chariſſimo ſuo S.

Calamiſtro Cicimatis ac prorſum undequaq; uorſum deſecatis tuis modulis aliās reſponſitabili mus. Nunc gratiā habeo pro nauata opera, & ſi in hac mihi danda liberalior fuiſti, quā uolui ego eſſe te. Mihi heri minus quā oportuit numeratum eſt uno ſloro et octo duodenarijs, et neceſſe eſt hodie totū remittere in ærariū, niſi tu aliter faciendū conſulas, nā ob hoc heri quaſiū te non inueni domi tuæ, itaq; quid ſentis rogo? quid faceres tu? graue eſt mihi id damni ferre & diuiſ. Repub. cui alioqui ægre id tantulum ſufficit. Pſalmum tuum legam. Miror autem te, qui nihil ut uideo relinq

EOBANI HESSI.

relinquis intentatum, nuper Comicus, paulo post Meli-
cus, Lyricus inde, nunc Psalmographus. Quis te ferat &
Protheus? Vale.

Tuus Hessus.

IOACHIMO SVO

charissimo S.

MEum quidem erratum statim ut puer tuus abiit,
intellexi, uerum nunc uide, num tu peius multo
erres, qui arbitraris iocos tuos me adeo non intelligere,
ut quasi parum auspicato scripto etiam exagitem, quod
in hos mores meos non posse cadere ipsum te testem ap-
pello, cum praesentio rem non possim, an uero & ego id
catus non sum, cum rescripsi de ciccinnatis et defacatis
modulis? quod enim est hoc aliud, nisi delectatum uelhe-
menter me fuisse nouo isto tuo genere scribendi? quia ui-
deban ioco scribi, Verum ego uolebam, si liber ad ma-
num fuisset, ex Visculanti respondere, uel certe ex
Quintiano. Verum haec coram. Psalmum iam describis
puer mihi, ego legi, lectum ut iubes remittam, placet mi-
rum in modum. De consulendo Hieronymo quod scri-
bis faciam. Ioci tui nullo non tempore mihi sunt gratis-
simi, quocirca nihil est quod uerere fuisse te non meo
tempore hilariusculum. Bene uale. Quod iubes faciam
de schedula concionatori Verdensi tradenda.

Tuus Hessus.

Ioachis

EPISTOLAE
IOACHIMO CAMERARIO.
suo S.

Opportune se mihi puer tuus heri obtulit, à quo accepisse te existimo, quæ cupiebam quàm primum ad te asferri. Nunc mitto quod & ipsum heri missurus fueram, nisi oblitus essem, nescio quid rerum agens. Vides tentasse me magis hæc, quàm perfecisse. Id ad lucernam factum est nudius tertius. Sed mihi ad multas res opus est te presente. Res duræ & nouitas non regni, sed eorum quæ tibi nota sunt, cogunt me te aduocare, Venies igitur ad cœnam talem omnino qualis nos maxime decere possit. Mittam breuì alia, uel potius tibi tradam, de quibus appareat quid ego per te, & tibi per me profeceris. Etenim sic existimo tibi nequaquam decedere, quod mihi per te adstruitur. Mea uerò quæ ut scribis te augent, ea ego me uel in primis ornare existimo. Vale.

Tuus Hæsius.

IOACHIMO CAMERARIO
ἐν τοῖς ἑσπέραις suo S.

Capita eorum de quibus in Symposio quæreremus, ut conuenit, ad te misi, quæ fortasse ideo etiam tibi placebunt, quod magis Ciceronianas, quàm Plinianas partes tueantur. Ego quo diligētius his de rebus cogito

IOBANI HESSI.

cogito, eo tuæ mihi rationes magis probantur. Sed non
ideò hæc scribo, ut quemadmodum ille apud Plautum
ait, Palpum tibi obtrudam, quo minus contra hæc quæ
proponimus disputes. Nam quamuis quid tu sentias non
ignorem, tamen ceteris omnia certius atq; me-
lius explicabunt. Vale & adesto in tempore, uel etiam
ante tempus.

Tuus Hessus.

Omnis ætas tulit magna ingenia, uerum ea cum
inter se differant plurimum, fit tamen, nescio
qua ratione, ut eiusdem ætatis, ac ut ita dicā, sæculi, ita
conueniant, ut eandē quasi φερόμεν eloquentiæ ac dicti-
onis habere uideatur, quale id fuit quo uixit Cicero sub
Augusto ac paulo ante, deinde huic diuersum et quana-
quam non inelegans sub Traiano & Hadriano alijsq;
principibus paucis, nam statim ad barbariem deinceps
flexit hoc sæculum, donec Gothorum illuuiæ foedauit
omnia, & ferè usq; ad nostra tempora pudendam bar-
bariem inuexit. Quam tamen quoniam aliqua ex parte
exuere uidemur stultum esse existimo nouum aliquem,
ut ita dicam, mollis ac delicatæ et ferè Asiaticæ eloquen-
tiæ authorem potius, quàm optimum quemq; ueterum
proponere imitandum.

EPISTOLAE

IOACHIMO CAMERARIO

amico charissimo suo S.

Quid uerò de meis annotationibus mi Ioachime? nō dubito quin quod sentias libere, ut nos decet, dicturus sis, id quod ut facias te rogo. Id quod malim ex te coram, quam per epistolam cognoscere. Quoniam omnia epistolae etsi sunt liberiores quam uiuae uoces, tamen uelis nolis aliquando adulatorices sunt. Quam uelle uero si quoquo modo fieri posset, libellum penitus inspiceres, non audeo molestior esse tibi, qui iam plus sum quam debeam, sed tamen credo posse uerum præter hoc te et per ocium cum intermissione, citra negotium magnū facere. Verbum non addam de hoc. Syracusias utcumque absolui. Sed hoc utcumque magnū relinquit in animo meo scrupulum, quē nisi tu eximas, quo abijciam? conficiet me opinor, et tu minus uoles fortassis isto modo perire tibi charum socium, quam eo malo, de quo nuper languentem quoniam officiose inuisti, quid ni adijcis am?

Nuper ut abstulerat tibi me punita uoluptas,

Languentem fuerat deseruisse pudor.

Nunc cum reddiderit tibi me reparata uoluptas,

Sit rogo sanatum deseruisse pudor.

Sic enim ludere non dedecet, opinor, nostram simplicitatem, qua in te et Mycalo quoniam et si candidissimam (feres hoc interim laudatiuncula à Poëta scilicet)

cam

IOBANI HESSI.

eam sic amplector, ut Arcani superbiam ne pili quida-
dem faciam. De adnotationibus, in expedito est con-
siliū, premere, si lucem non mereantur. Et si in hoc ge-
nere ego nunquam statui quicquam operis facere publi-
ci tamen quoniam eo adegit me fortuna, ut hoc à me spe-
rari possit, & nescio an etiam requiri, uide num nulla
ratione faciam quod facio? Vale.

Tuus Rex.

IOACHIMO CAMERARIO

amico charissimo suo S.

HAbes ὁ δὲ σωὶν ἔσας, cum quibus sum sanè re-
liantibus aliquantulum colluctatus, sed hoc prae-
uideramus. Pudet uero fateri me etiam fuisse interdum
ab his mulierculis male mulctatum. Sed apud te quid
me pudeat, si hodie poteris me accedere, monstrabo ti-
bi poemata pulcherrima poetæ, cum pictura etiam Di-
ueriana certantis. Hoc te scire uolo, quamuis existimen-
tiam scire te, esse nunc hic Secerij sororem, cras abitus-
rā, petereq; ad Secerium ut scribamus cum hac tu &
ego. Itaq; si quid uoles, hodie scribes, & dabis Abbati
uel mihi, ut illi dem. Nam sic ille iussit. Quid si cum
hac Basileam quoq;? Vale.

Tuus Messus.

I ij

Ioachio

EPISTOLAE
IOACHIMO CAMERARIO
ex animo amico charissimo suo S.

EGo eodem laboro uitio plane quo tu te laborare scribis, si uitium tamen est non libenter scribere. Etiam non putabam necesse esse describere quod primum in chartam eieceram. Mitto igitur libellum hunc, mi Ioachime, in quem & alia perscripsi primi laboris, non arbitrabar opus esse tibi pingere exquisite, cui nota essent omnes picturarum lineae, sed si omnino laborem me uitasse credes, decesserit sane labori aliquid, modo hoc ocio accedat. Cras tibi

Nos alacri dabimus perfecta Thalissia cursu.

Graiaq; Romanis reddita scripta notis.

Sed de Bione quid fiet? Explebis ne etiam uel complebis tu illa de quibus nuper tecum egi? Profecto nihil est, quod tu uereris, ne quis ausit haec reprehendere. Quid enim horum reprehensor reprehenderit, nisi diligentia et studij nequaquam inhonesti operas? Si nihil aliud autem totum tuum totumque agas liberalis profecto lusus non potest tunc tunc facile defenderit, denique si quis carpere temerario ausu uoluerit, is sentiet non solum longas, sed etiam fortes & uindicatrices atque quod uult non regibus esse manus. Ad illam autem plane motosam fabulam quod attinet, acquiesco, mi Ioachime saluari consilio tuo, & damnum hoc mihi in hac necessitate satis magnum potius fero, quam inter urbem iterum uirorum

IOBANI HESSI.

uirorum arario præsectorum rationes. Quibus autem
debetur, ijs alicunde ut satisfiat, uidebimus. Etsi enim sa-
tis anguste in hoc theatro sedemus, tamen in officio eri-
mus. Tu quoq; idem facies, ut facis. Ne quis nostra fide-
rem tenes. Vale mi Ioachime.

Tuus Hessus.

IOACHIMO CAMERARIO

amico summo suo S.

VTcumq; Ioachime heri uelut impetu quodam in
Theocritum relapsus, piscatores absolui. Nunc te
admonendum duxi promissi, qui omnino aliquid ratio-
nis inituros nos aiebas, quo reliquias istas uel fragmen-
ta uerius Theocriti aliquatenus adsequeremur. Itaq; ro-
go te ut hunc $\tau\omicron\pi\ \chi\epsilon\upsilon\sigma\tau\epsilon\omicron\upsilon\ \iota\ \chi\epsilon\lambda\omega\upsilon$ diligenter inspicias,
quem ego pro sua preciositate minus belle decoctam
ad te mitto, ut recoquas iterum atq; iterum, uel etiam
torreas ad ingenij tui caminum luculentiss. Tum si iure
tuo persusus, dignus uidebitur qui hospitibus propona-
tur, Rogo ut in parte Cœnæ me esse patiaris, nisi enim
hunc condimento tuo asperferis piscem, metus omni-
no est, ne uenenum habeat, et esitantiem perimat. Itaq;
constitutum mihi est, huiusmodi edulijs sine tua auo-
ritate & iudicio non uesci, atq; adeò odisse præsertim
piscem quos ego tam in syluestribus et ignotis lacubus
ceperim. Vale, si potes, rogo, ut hodie remittas hos

I iij piscas

EPISTOLAE

piscatores, mihi cum suo aureo pisce, utriusq; periculo
fiet, quicquid factum fuerit. Sis igitur animo presente.
Quid autem nos contra temporum iniuriam possumus
quàm & hoc εἰς Ὀλλυῖον sensit, & alia multa? Sed
Vale.

Tuius Hessus

IOACHIMO CAMERARIO suo. S.

Si iam aliquid statuisti de Idyllijs, rogo ut remittas,
uel ipse potius adferas. Cupio enim & piscatores
illos non minus capere, quàm ipsorum quispian piscem
aureum. Prope quidem uideor iniecisse manum, & ta-
men nescio quo modo non teneo, credo quia lubrici sunt
ab ipsis piscibus. Quod nisi tu doces, quibus hij Pro-
tei uinculis capiendi sint, metus est nō paruus, ne elaban-
tur, & eludent iam expedientem uincula & carceres.
Quid uelim, uides. Si non est molestum, & uacat, hodie
rogo ad me ut uenias. Si uero domi tuae tibi uacabit,
melius ipse ad te ueniam, modo illud significes.
Vale.

Tuius Hessus

Ioachimo

IOBANI HESSI.

IOACHIMO CAMERARIO

suo S.

Non ignoro optime Ioachime quantum tibi facessam negotij, cum Herculis eo non modo deformato, sed planè lancinato, & uelut ab ipsa Hydra discerpto. Verum tu qui seruatores hominum Dioscuros seruas, qui aureos è mari pisces trahis, qui ex solidis lignis fistulas excauas, & alia magnifica opera facis, etiam hunc Herculis cum anguibus ereptum, uelut Iuppiter nobis restitues. Nec uero me ioco hæc scribere existimes uelim. Nam uero agitur hoc à me serio, de his conatibus autè emendationum necessariarum in penuria meliorum librorum, quid adhuc metuis, quid te presentire, quid presagire animum mihi narras, Me specta uel Regem, uel [Herculis ipsius uictorem. Nostra instar illa quidem Herculanæ clauæ penna tucabitur ambos. Aude igitur, sortes enim fortuna, sed erratio inquit, Cicero, quæ ne ipsa quidem nobis deest. Hæc autem quicquid dicant, dicturi sè sint Critici successibus aliorum fere inuidentes,

Quæ bona Simichida uertunt mea scripta Poëta
Carmina, iudicio stantq; caduntq; tue.

Tuus HESSUS

I iij

Io achimo

EPISTOLAE

IOACHIMO NOSTRO.

Petrus abiit, & ego ut scis, ab nupera afflictionem
adhuc languéo, nihil est solatij Ioachime, nisi tu
uenias, ac mecum latrocinare, nam insidias tibi iam etiam
animo concipio, Si potes, fac possis, ego te expecto,
Homerum propter te amo, et si hoc est satis, facio bene,
qui non oderim quem tu ames. Sed quid? Draco uolat,
tu non uolas, sed curre, & tecum cura adferri latruncu-
culos.

Tuus Hesus.

IOACHIMO CAMERARIO

suo S.

Veni, si uacare potes tibi, cui nunquam quicquam
rogato uacat. Veni igitur si non uacat, nec enim
mihi uacat rogare te nunc, sed interminari uacat ne uen-
ias, Ne ueni igitur, sed tamen ueni, immo non ueni,
& ueni. Sed intelligis quis hic affectus uincat. Fac igitur
quod faciendum esse uides, ut placatum & beniuo-
lentem Regem habeas. Iam adierit Iacobus, etsi quem
aliu[m] uis, dabimus operam ut habeas, dignus qui ex
animi tui sententia habeas omnia. Vale à prandio Re-
gio. Audies mira de quadam, & ut audias tua intera-
gisti. Nunc hoc dicam.

Cuius in hoc uersu pudet edere facta puellæ
Vis uerum nomen dicere dic arabrab.

Tuus Hesus.

Ioachimo

IOBANI HESSI.
IOACHIMO SVO.

Nunquid es ad cœnam Ioachime rogatus eandem,
Quam nos? & quoniam es, uisq; uenire, ueni.
Sed quid ago? uides ut non succedat quod institueram,
tantum est alienis animum occupasse. Totum diem les-
gendis nescio quibus Medicorum $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\gamma\epsilon\lambda\mu\alpha\sigma\iota$
perdidi, atq; ob id à Musis alienior factus, propositum
scribendi genus non expedio. Sed nec opus ualde nunc
erat. Futurus ne es in cœna illa nobis etiam inter solen-
nes numeranda? credo futurum. Itaq; rogo ad me pri-
mum cum Micalo si placet, et si hac ituri estis, uenias.
Vale.

Tuus HESSUS.

IOACHIMO VIRO
doctiss. nostro.

ORo te mi Ioachime, si tibi uidetur fieri posse, scri-
be uel unum $\tau\epsilon\tau\rho\alpha\varsigma\ \iota\chi\theta\upsilon\varsigma$ in libellum quem his-
ce diebus editurus sum de ratione conscribendorum
Carminum, in quam tu uoles sententiam. Nihil autem
est quod nos laudes à magnifico materiæ apparatu. Pui-
eris ualde puerilia scripsimus, fructum & utilitatem
magis eorum, quibus scripsimus quàm nostram aliquā
laudem qui scripsimus, aucupantes. Item si potes hoc
uespero rogo ad nos tu, ut rationem absentiae tue tuo
Regi cui debes, reddas. Nam aiunt in Pegaso quodam
I 5 euolasse

• EPISTOLAE

euolasse ac reuolasse te. Ostendam tibi Minoris Brasili
eam ad me literas hodie mihi redditas. Vale.

Tuus Hesi

IOACHIMO CAMERARIO

Qu. amico summo suo S.

Carmen quod dedisti, uehementer placet. Itaq;
permittis nostro adscribam, & hos duos uersus
los tua uenia sic mutabimus:

Multaq; cum praeclara tuae sint scripta Thalia,

Hoc & in ijs aliquod nomen habere puta.

Propterea quia dictio, hoc, corripere mihi non recte
uidetur, quamuis quibusdam diuersum uideri me non la
teat. Sed tu nostro etiam iudicio stabis, quia nos stare
tuo solemus, alioqui tuo carmine nihil elegantius, non
tam quia me laudas, quam quia ex animo nostra pro
bas. Quo tuo iudicio. Quid enim dissimulemus. Sic de
lector unice, ut beatum me existimē, qui à tam laudato
laudor, cuiq; contigerit tam exacto iudicio probari.
Vale.

Tuus Hesi

IOACHIMO SVO

Eobanus

PRO bene uestito Fabio, Ioachime Poëtam
Matanus inuestem nos tibi Semichidam.

Non

E O B A N I H E S S I

Non male uestitum tamen illum Doride palla,
Sed Latia lacerum semiferumq; toga.
Qui tamen hoc etiam quod de Sybaritide terra
Venerit in Sylvas Romule Tybri tuas.
Parte bona debere tibi Ioachime fatetur.
Non ita nullius, coryua frontis habet
Iure igitur peregrinatus per pascua mecum
Romula, Sicaniam te duce rursus adit.

IOACHIMO SVO
Eobanus S.

Ante solis ortum diei crastini carmen ad Bachium
Exscribendum est mihi Ioachime, rogo quia non
aenis, ut remittas, nam exemplar quod habeo non re-
spondet, aliter enim semper exscribo quam scribo. Et
rogo te per fidem tuam uel unico uerbo rescribe, quid
tibi uideatur, & de carmine nostro & instituto. Vale.
Tuus, Hessius

IOACHIMO CAMERARIO
suo amicissimo S.

Ad surgit Musa nostra Camcena tue
Digna sunt Apolline quæ concinis Poëta.
Quos mihi mittebas uates Ioachime relege,
Versiculos dignos hic & ubiq; legi.

EPISTOLAE.

Et si satis hic quoque poetatum est, ne me putes ludere,
 digna prorsus mihi uidetur ista tua poemata, quae quam
 primum legantur, non tantum studia & ingenium mul-
 tiplex, uerum etiam singularem pietatem & praesentibus
 hominibus, & posteris testatura. Quare si me audi-
 dis, scis puto quid cupiam, non fallo, multo minus blan-
 dior, eade bonis auibus quod tam feliciter tibi domi tuae
 natum est. Et cur non edas, cum uideas passim imple-
 mes et iam uolare, & nihil non conari inauspicatissimas
 uolucres? Carminis fluxum tibi non laudo, dignus qui pa-
 rum fidei sim habiturus, si tibi laudem, mihi si quis lau-
 dei, nihil fortasse praeter hoc respondeam dignum im-
 mortalitate quicquid in hoc scriptum sit, esse opus. Ver-
 ram haec alius. Nunc oro, si uacat, ad nos uenias cum
 caelo nostro, uel si ille nolit solus, hoc est cum tuis Mu-
 sis. Latrones nostri indignantur se insidijs heri a te cir-
 cumuentos. Itaque diem tibi dicunt, et nisi pareas bellum
 denunciant.

Tuus Hestius

IOACHIMO CAMERARIO VI-
 ro doctiss. amico summo suo S.

Ergo mihi uenit pro te tua litera, sed qua
 Non etiam moriens blandior esset olor.

Nam quod primum conabar scribere uersus erat,
 Sic huic generi totum hunc diem insumpsi, sic me immen-
 sui, ut ne uolens quidem possem discutere, quod non qui-
 dem

dem n
 ronis a
 & con
 pollin
 Lucili
 pede i
 Iam o
 solenni
 centis
 sed &
 deliqu
 bas, e
 insecta
 finem
 quod
 non se
 lud no
 ipsam
 consili

N
 lis liter

IOBANI HESSI.

dem nouū nunc est ad te, ut tuum heri ad nos, & Ciceronis ad Cæsa. scribendi genus, sed familiare fr̄e nobis & congenitum. Quid igitur scripserim quæris, per Apollinem, supra centum uersus hodie, sed utinam non Lucilianos, id est, Luculētos, quia non secus ac ille stans pede in uno, sed & secus quā ille de uno pede scripsi. Iam opinor intelligis. Nam omnino male habet me insolentia cuiusdam siue falsi uictoris, siue infelicitè uitæ centis & ex insidijs plus quā hostiliter laceffentis, sed & passim traducentis quod in uno pede carminis deliquerim, quod tu pro candore tuo amice admonebas, & erat ridiculum magis & uenia quā odiosa insectatione dignius. Dissimulaui diu satis, si homo is finem faceret insectandi leui momento apprehensum, quod cum non fieret quid mirum si exarsi & meminisse non semper oportere leonem esse sine unguibus, & illud nostrum, regem sine manibus. Cupio uerò ut carmen ipsum uideas, si quando tibi liceat, sine cuius iudicio et consilio nihil hic edere constitui. Vale.

Tuus Hæssus.

IOACHIMO AMICO
charissi. suo S.

Nihil est charissi. Ioachime quod sollicitus sis uel de fide uel officio nostro, Nam tu uix potes uolulis literis diligentius commendare mihi, quā ego sim exequutus

EPISTOLAE

exequuturus omnia quæ intelligam ad te pertinere. Lū-
dum mihi commendas, facis quod te decet scilicet, ut in
sim is, cui & possit, & debeat commendari, faciam ta-
men omnia quæ facerem præsente te. Abi foeliciter, ut fa-
cis, mi Ioachime, tui Eobani memor, hoc erit mihi non
solum pro aureis omnibus platanis & uitibus, sed etia
am montibus. Vale.

Tuus Hestius

IOACHIMO CAMERARIO

amico fidiſſ. suo S.

Rhetor maxime maximum Poëtam
(Magno iudice si libet fateri
Quod non tam sumus esse quam uelimus)
Cur sic deseris, ut uenire nolis
Neglecti amplius in domum poëtae,
Postquam te semel improbus Poëta,
Sed non fraude mala, tamen sefellit.
Quod te maxime Rhetor obsecramus
Per Manes Ciceronis eloquentis,
Per Demosthenis ossa gloriosi,
Velis insere maximum Poëtam,
Et non sic fugere, ut solent Poëtas
Indocti rabuleq; garruliq;
Sed citra sapientiam Sophistæ.
Rhetor maxime maximo Poëtae
Si das hanc ueniam, tibi Dei dent.

IOHANNI HESSI.

Ne de Rhetore maximo & beato

Fias pauper & optimus poëta.

IOACHIMO CAMERARIO

amico charissimo S.

Celtis scribit Salisburgum olim fuisse uocatum Ianuaniam, quod ego quia nusquam alibi legi existimo sine periculo credi non posse, nec enim opinor sic apud ullum uetustum Scriptorem legi, quamuis gentis ego uocabulum quam urbis scire malim. Credo quidem Boios esse uel fortasse Rhetos, sed hi utriq; patent latius, quam ut alterum huic tantum genti tribui posse uideatur. Item suspicor & ipsos partem esse è Noricis. Scio rem hanc satis & uetustate & recentium memoria intricatam esse, & me in uersu latino uehementer offendunt ista barbara nomina, maxime si nullum flexum uel Latinum uel Græcum admittunt. Itaq; ut scias non frustra quæsisse me prius, ridiculum est quod scripsi.

Quiq; alias habitant partes Francinidos ora.

Sed ut scis nihil apud te pudendum mihi dūco, opinor autem posse Francidos dici, quamuis Francus per se satis sit nomen tractabile, & in sua natura nullum flexum refugiens. Itaq; de hoc facile uiderimus. Si potes rogo, ut isto qui nunc torquet scrupulo me leues.

Vale.

Tuus HESSUS.

Ioachim

EPISTOLAE
IOACHIMO VIRO FOR-
tissimo Eobanus Hessus S.

Insidiosorum lusus bella latronum,
Si iam cœnasti mi Ioachime ueni.
Interea licet ipse bonus Dormitet Homerus,
Nos exire domo iam quia religio est.
Nam uenient nobis Athesini regna Tyrolis
Tu tua de forti scripta gigante leges,
Quod melius faciat nil Ioachimus habet.
Quod si non facies, quid Ioachime facis?
Sed ne non uenias, mi Ioachime ueni.
Saltibus in Francis fortes numerare caballos,
Par labor & uersus quos Ioachime facis.
Rex eris, ad Regem si Ioachime uenis.

IOACHIMO SVO S.

SCire uelim sis ne hodie hoc quod destinabas, auspi-
caturus? Deinde si hoc nolis, pati ne queatis ueni-
re me in uestrum contubernium. Nam & Baumgarten-
rus ibi est futurus, quem ego conuētum uelim ea de re,
quam heri copiosius exposuissem, si audire uoluisses,
sed quando uos cœnatis? si non grauaris fac me certior
rem. Vale.

Tuus Hessus.

Ioachim

IOBANI HESSI.
IOACHIMO CHARIS-
simo suo S.

Quod cum adesses praterieram, nisi uenias hoc
uesperi, carebis ea uoluptate oculorum, quam
nunquam deinceps consequere. Quid sit non dico. Sed
ut uenias, et si possis Micalum tecum adducas, uel si
hoc molestum est attrahas oro, non enim iam iubere
audeo, Regem esse me oblitus, dum isti regno detura-
bant, qui à pedibus potius quàm à manibus nos metia-
untur. Vale.

Tuus Rex.

IOACHIMO SVO S.

Rogo te mi Chariss. Ioachime, literas Croti no-
stri remittas ad me si potes, ut earum lectione
quantum possum hoc uesperi me satiem, satiari enim
omnino istis legendis non possum. Cras recipies, cum
reliquis quæ iussisti fieri. Vale. Sequor consilium tuum
in prælegendis τὰς ἡμέρας καὶ τοῖς ἑσπείροις Hesio-
di. Sed hæc & alia coram uale.

Tuus Hesus.

IOACHIMO CAMERARIO
uero doctiss. amico summo suo S.

R

Cara

Ioachim

EPISTOLÆ

Carmen tuum uerè mihi arridet, nisi quod uno
 & me non intelligitur, qua de re coram ubi uoles, ad ar
 gumentū risi, mirū in modū gauisus, hoc genere argu
 mentū te quoq; gaudere. Itaq; statim cōieci in chartulā,
 ut uides uersus super eā re aliquot, quos uelim, sic ut no
 stram amicitiam decet accipias, nam si tu ludis, cur non
 uicissim ego ludenti alludam. Quamuis quid ludas? uel
 potius cur non ludas: cum iste ludus te uelis nolis mane
 at, uel senem si inuenis contempseris? Multo uero erat
 copiosissimū tibi respondendi argumentū natum ē tua
 sylua. Sed præcidere me oportuit quod aliās tractatu
 rū me esse latius cōstitui. Nā de huiusmodi rebus scri
 bendi semper mihi fuit infinita copia, quam tamen hæc
 ætas potest ut spero præcidere. Vade, & lude feliciter.
 Omnino nolo me ut aliquē te maiorem appelles. Quor
 sum enim huiusmodi ineptiæ? sed socium esse patiāre,
 id libenter feram. De Philippo libens accipio quod in
 calce apostolæ ad te est adscriptum. Sed de his coram.

Tuus Hestus

IOACHIMO VIRO DISER.

iuss. Romuli nepotum nostro Sz

Verus hodie fuisti, qui prædicebas futuram pluui
 am, & miror sic ueracē fuisse, qui libenter & in
 eūde nugari soles, etsi sic ferat ratio fallere quoq;. Ergo

IOBANI HESSI.

Si bonus es pluuiæ Græculus author aquæ,

Si quid habes ueri magne propheta, ueni.

Campus discolor ille te latronum

Expectat, uenias Propheta magne.

Et iam pransus es, et uacat uenire.

Et cur non uenias Propheta noster?

Sed ueni sic te pluuiæ suauis

Obruant, sic te bona copiosi

Dulcibus mersum Cyathis inuident.

Pocula Bachi.

Tuus Hessus.

IOACHIMO VIRO

doctiss. suo S

O Dulcem errorem meum, nunquam erravi libentius Ioachime, putaram in schola confessorum me inter communes auditores. Verū inter tales uiros Deum immortalem me ne pudeat? me non potius delectet? Quare nihil addam amplius, quia rem ex sententia, id quod ne somniarum quidem, cedere uideo. Sed quis exemplar nunc expediet cupido nocturna uersare manu, uersare diurna. Utinam queamus expiscari aliquod uel tota urbe uenale Homeri exemplar, pluris libenter eam quam ualeat, agam ego cum Baumgartnero, si possit ille forsitan ea quoque in re nobis commodare. Vini ne ualeat.

Tuus Hessus.

E H

Ioachimo

EPISTOLÆ.

Ioachimo πατριάρχων ἡμῶν S. Hefsiis.

Obuius à cœna Plutarchus uenit eunti
 A Plini tenebris ad Ciceronis opes.
 Dum cupio iniecta properantem uoce morari,
 Inceptum fallax alea rupit opus.
 I nunc nostra tuis ἀνὶ γράμματα confer ὁμῆγοις
 Qui tamen hoc casu ne moriantur, ades.
 Quos capitella uoco, capitum capita esse uolebam
 Sed si non ueniant uix rear esse pedes.
 Huc Patriarchæ nobiles
 Huc properate Archangeli,
 Huc scribæ ueniant graues.
 Reges omnia possident
 Ludos, uin a, sed aleas
 In primis tibi non graues
 Iucundissime Anastasi.

IOACHIMO CAMERARIO
 nostro S.

Quia cras Calende sunt Februarij, constituo mittere qui ferant partim meriti stipendij quod significandū tibi et Micalo nostro duxi, ut quoniam in eisdem nobiscum castris militatis uestros quosque Oratores nostris legatis, si forte placeat, adiungas. Deinde Ioachime quæ annotata uides, ea nobis expedi

EOBANI HESSI.

expedi, & Phyllida solus habeto. Vale.

Tuus Hessus.

IOACHIMO CAMERARIO

Regni Musarum Qu. suo S.

Ecquid mittimus hodie in Curiam pro accipiendo stipendio, qui strenue adeo militamus? dari nō est dubium, cum & iussi simus in hunc diem petere. Pulchrum uidetur, ut hoc simul agamus, ut si mittas tuum Vitum, ego illi addam unum ex meis, nam & hoc commodissimum est, ne Quæstoribus istis laborem numerandi duplicemus, & nobis honestum communiter accipere, quod communiter debetur. Quod ubi erit factum, tum de Musis cogitabimus, nam mire nunc quidem frigent, quoniam ligna ad calefaciendum hypocaustum desunt, calefcent uerò ubi ad ignem accesserint plus satis. Vale.

Tuus Hessus.

IOACHIMO NOSTRO

charissimo S.

Mittimus hic inclusas literas tibi Ioabhome cuiusdam ex Heluetijs, nomen excidit nobis, tibi fortasse non ignoti uiri, ut uidetur, & boni & eruditi, nam & nobis scripsit olim mihi, cum Rex essem, ut ait

K ij

ipse.

EPISTOLAE

ipse, familiariter notus. Tu si quid est quod scire, uel oporteat me, uel tu uoles, rogo uti ad nos nunc uenias. Nam & alia quaedam mandata nobis ad te sunt. Vale & has literas ubi perlegeris, quaeso ut earum nos participes esse permittas. Videntur enim habere fructus alio quid ad nostram sterilitatem redundaturi, cum tantum in fronte floris promittant. Vale.

Tuus Hestius.

IOACHIMO CHARIS-
mo suo S.

EGO uero risi, cum tu scriberes sperare satisfacere te posse indignanti mihi quia non ueneris, scilicet, ergo possum indignari tibi Ioachime? sed ad rem: Chalcographo hac hora tradidi ista omnia quae uidisti, si modo quod optabam, hoc postremum per occupationes tuas tibi licuit perlegere. Cur uero non adami? an patiar istos tam libere ac friuole mihi insultare, quod nihil in ipsos quidem, sed in me magis deliquerim. Quamuis quid deliquerim, & tu sic soles excusare, quod utinam posses tollere, erratum nostrum. Quod si illi quicumque; denum sunt, quicquam haberent tui simile, haudquaquam mihi facerent hoc negotij. In fronte libelli si uidetur sic scribemus:

Hic oculis opus est iterum tibi liuide, si qua
Dentibus occurrat praeda parata tuis.

Sed

IOBANI HESSI

Sed puto ni rodas tua pectora, ut ante solebas.

Hic miser extrema conficere fame.

Non audeo abs te petere, ut in partes uenias, nec
uelim inuidia grauari te, uel apud ipsam, inuidiam, &
ego ab istiusmodi contentionibus natura semper abhor-
rui.

Tuus Hessus.

IOACHIMO CAMERARIO

nostro. S.

EThoc nunc tibi ^{in uoc} deuoratum est Ioachime. Mit-
temus igitur centum oratores augusta ad moenia
regum. Quorum principes erunt Cyncas tuus & noster
Diogenes. Mihi quidem ut scis, ualde molestum est ac-
cusari apud ^{et} Phœces istos. Causam enim nunquam dis-
xi. Iccirco committes inter cetera legatos, ut actionis
statum habeant. Nec posse, nec consuesse Poëtas causam
dicere, esseque etiamnum Iudicibus formidabiles coram
quibus accusentur. Itaque satius esse uel toto arario redi-
mere unam talem etiam leuissimam causam. Hæc tu il-
lis sic scripta consignabis. Sunt enim Oratores nostri ob-
liuiosi, & præterea capita sine linguis. Vale & uola
cum tuo Cupidine fortiter & feliciter. Ex Regia.

IOACHIMO CAMERARIO

uiro summo charissimo amico S.

Dixi nuper tibi Ioachime, si forte meministi, de
K iij quodam

EPISTOLAE

quodam carmine, quod absente te luseram, statimq;
missurus eram, si mature, & quod optabamus argume-
tum; immò occasione tuus aduentus intercepisset. De
scripsi tamen & impleui hodie, nam ultimi uersus 14. de-
erant, tibiq; mihi, ut & uideas absentem te nobiscum
fuisse, cisi uideatur adhuc transmitti posse, id tuo consi-
lio fiat, ut quod aduentus tuus de argumento detraxit,
consilium rursus adstruat. Sed obtestor & adiuro per
Musas te, ut omnino me scripsisse sentias, mihi quidem
satis testium est, mea conscientia. Vale.

Tuus Hestus.

Eob. Heß. Ioachimo S.

Ne desit quod agas, quod rideat Angur Apollo,
Ludendi præbes tu mihi materiam.
Sed quid agam? uersus peruersos ordine uerso
Dum lego nil facio, & multa simul facio.
Nunc ut tu uenias pono Ioachime tabellam,
Siuc iterum uinces, seu mihi uictus eris.

Patriarchis & Angelis nostris S.

Ecquid uacat uobis amici, ut uel uos huc, uel nos
isto. Nam

Festa luce domi tota qui desidet illi
An ne aliquid uini sanguinis esse putas?

Veto

IOBANI HESSI.

Veto te contristari Ioachime. Nam in Angelos nulu
lum cadit πῶς Dos, quanquam ò, sed
Viuit adhuc nobis uicturus longa Philippus
Tempora, tam seuos quis putet esse Deos,
Vitalem rapiant iuuenem, qui uiuere uita
Nunc primum potuit commodiore tibi?
Sed charta plena est.

Ioachimo Camerario nostro S.

Remitto quidem tibi ut iubes, & ut tu uocas, nuga
gas uerè si nugæ sunt, Pulcherrimas. Sed uide ne
dum has tam diligenter repetis minime accipias. Nam
ego quidem descriptas habeo, ne putes hic indiligen
tem fuisse me. Vale.

Tuus Hesus.

Ioachimo nostro S.

Si nihil est quod agas Ioachime, hoc age si potes,
uenito ad nos, ut simul fortunam amici ut iubes, de
ploremus. Sed quid deploremus? immò ut consolemur
nos mutuo de bona fortuna quam aduersam nos inter
pretamur fortasse maligne satis. Sed iam si potes, ueni.
Ego redij ex aucupio, cui hunc diem dedi. Idem Micæ
lo quod tibi scribimus.

Tuus Hesus.

K s

Etiam

EPISTOLAE

Etiam Epithaphia mitto, de quibus eligetis quod
maxime probaueritis, cetera, si uidebitur, abijcietis.

IOANNI SEILERO PABER
bergenſi uiro opti.

Quo tumulto Seilere iaces rarissima tecum
Hoc iacet & probitas & generosa fides.

Aliud.

Non prius occubuit fato Seilerus acerbo,
Quam foret ille annis & pietate grauis.

Aliud.

Qui plenam grauibus uirtutem miscuit ammis,
Seileri reliquum continet urna breuis.

Aliud.

Si uirtus spectanda foret post fata superstes,
Seileri caperet tam breuis urna nihil.

Aliud.

Fallitur angusta qui te Seilere sub urna,
Qua tegeris, totum posse latere putat.

Aliud.

Vnde animam corpusq; datum Seilerus habebat,
Hanc coelo moriens reddidit, illud humo.

Sed qui possum uirtutem, pietatem, sapientiam,
fidem notam nobis uno disticho pro dignitate celebra-
re, & tam paucis uersibus comprehendere?

EOBANI HESSI

Hæc iam culpa igitur nostro debetur Hopello,
Disticha qui tantum scribere nos uoluit.

EOBANVS HESSVS IOA
chimo Questori Regio.
S. D.

Ego quidem quantum in arario sit nescio, & acci-
piendi sunt hospites, non ad illā cotidianam nostrā
consuetudinem, sed singularē et magnificū in modum.
Tu uero, ut audio Questor noster, domi iam reptas uel
potius decumbis, neq; prodis extra aedes. At nunc uel
max. opus erat præsentia & opera tua. Videbis ut ara-
gentum nobis ad coenam quo una mensa instruatur,
præsto sit, purum celatumūc, nil moror. Vasa modo
sint quibus potemus nos. Iam enim coci occuparunt
culinam. Omnia attulerunt illi quæ coquant. Vasa
tantum à meis petunt. Apparatur conuiuium opipae
re iubente & curante Satrapa Regni. Aduenit enim
modo, si nescis, Dantiscus, qui mecum esse uult, & de-
ponere interea præfulis personam. Ille igitur tantus
hospes intrare angustas non dedignabitur aedes, Regae-
lemq; hilari fronte subire casam. Etiam uinum missum
est, quantum conuiuiis Tricongijs omnibus satis esse
possit. Nihil igitur iam arariū moror, Vasa modo pro-
mi uolo. Hæc igitur à te afferat tuus Scirtus, quibus uta-
mur, et quæ reponantur apud te, postquā usi fuerimus.

Scd

EPISTOLAE

Sed te non esse nobiscum posse malum est. Et requiritur profecto praesentia tua. Hoc uero est necessitudinis ueteris non obliuisci, cum ille tanto splendore nominis, tanto dignitatis gradu, hac opulentia, ultro ad me accedere potius uult, quam accersere me ad se. Vtrum uero tu doctrinam hanc illi humanitatem, an consuetudinem externorum addidisse existimas? Hoc $\pi\epsilon\sigma\beta\lambda\eta\mu\alpha$ dignum est consideratione tua. Sed de his coram. Nunc, ut dixi, scyphos mittes non $\kappa\iota\omicron\upsilon\beta\iota\alpha$. Quicquid erit gratum erit, sed grandiora pocula mallem. Bibemus enim ut opinor, homines elegantes & docti Graeco more. Vale conualescere quam primum, & te nobis confirmatum sistere. Ex Regia.

IOACHIMO CAMERARIO
nostro S.

ORO, perscribe mihi ex tuo Herodoto, quod mihi per ostendebas, quot $\mu\acute{\upsilon}\gamma\iota\alpha\delta\omicron\varsigma$ in Graciam diuenerit ille Xerxes. Nam mihi tuas rationes cognoscere & considerare libet. Vale.

Tuus Hesi.

IOACHIMO CAMERARIO
suo charissimo S.

E O B A N I H E S S I.

SI nullo modo potes maxime te rogo Ioachime, ut uenias ad nos, simulq; uti roges nostro nomine illum mirabilem & satyricum Mycalum, ut & ipse ueniat hospes cum uxore sua peruenusta. Simul Ioachime sunt quæ te uelim, & quæ scire te oporteat. Vale. Adducetis unâ uestras, si uidebitur, nam nobiscum est hospes comunx.

Tuus Eob. Hessus.

I O A C H I M O C A M E R A R I O

uiro doctiss. amico summo suo S.

HOc uulgare est, sicut tu soles dicere Ioachime, tabellarius properabat, non uacabat, eram occupatus, Et si quid est taliū. Sed hoc plane regiū, scribebā à prandio statim, imò in ipso adhuc prandio nostri Sturciadae, et tu non ignoras quid ego soleā in prandijs Mi Ioachime, quod tu potissimū à me exigis, ego prestare nunc minimè possum, non quia non possum omnino peruertere istum Clypeū, sed quia uacare nunquam potest, ita obruor penè Erphurdiensibus delicijs fermè quotidiè, & tamen non eò usq; ut tui obliuiscar. Mi Ioachime uelim mihi significes, sicut etiam proximis ad te literis scribebam, num patiari tecum agi de conditione aliqua, qua huc possis pertrahi? D. Sturciades iussit asserere me, ut si oleum χαλκόνθου iam habere possis paratum, ad se quam primum transmittas: Et ob eam rem transmittas

EPISTOLAE

transmittit duos tibi cognomines, si quid praeterea ex-
posueris, libentissime & hoc transmissurus. Qui tu
uales anime mi? Quid tuum crus? Quid Norinber-
ga de nobis? nihil? nihil amo hoc tempore magis
quàm tuas literas, quæ sunt mihi instar omnium alia-
rum. Si me amas, ut certè facis, scribe ad me sæpius.
Habes enim, & potes habere frequenter ad nos tabella-
rios, & haud dubie frequentiores multò, quàm nos
hinc ad te. Emitte obsecro librum tuum sine Clipeo,
haud dubie defensum satis suo ipsius gladio, sic ut
Clipeo non indigeat. Sed heus tu, iam & alij mihi oc-
currunt Clipei, Eurypyli uidelicet apud Calabrum, ut
uideo ex quorundam Commentarijs. Cuius descriptio-
nem habeo quidem, sed uerum archetypum, id est, ipsu-
m Calabrum non habeo, nec habere hic possum, ita-
men constitui uertere, et Agamemnonis apud illum po-
strum, & quæram alios quoq.

Te rogo, ut si quos noris, qui in hoc genere no-
sti omnia, mihi indices, Salutat te ualde reuerentè
D. Sturciades cum tota domo. Saluto & ego te qui
scripsi epistolam, in Domino. Saluta chariss. nostrum
D. Georgium Hopellum & Micaëlum unice carum
& Mylum & alios omnes subortum Canicula.

M. D. XXXIII.

Tuus Hestus.

Enu

IOBANI HESSI.

ERUDITISSIMO VIRO DOMINO

no Ioachimo Camerario amico chariss. suo s.

Fateor mi Ioachime, iam diu nihil ad te scribo, non
quia non semper cupierim, sed quia uel cum maxime
me uellem, defuit oportunitas, uel cum ea etiam adesset,
ipse aliò distrahebar. Quorum tamen si nihil accipis,
supereſt ut culpam agnoscam, & peccatum fatear tibi,
quocunq; modo uoles plectendi fontem iure relicto. Et
tu non ignoras meam inscribendo negligentiam, quæ ut
natura est mihi insita, ita in colenda amicitia multo
quàm scribendis literis semper uideri uolui esse diligen-
tior; quod haud dubie tu quoq; ipse iudicabis, si ante
actam nostram utriusq; consuetudinẽ rectè animo per-
penderis. Sed quorsum hæc nunc argutari attinet mi Io-
achime amicorũ omnium longè charissime, uix credis quã-
tum me nuntius Hæpelli mortis perturbauerit, quẽ ex
tuis literis accepi peregre mortuum, sed non libet res-
fricare cicatricem istã, quid enim profuerit? Quod ad
nostras res attinet, ego quidem uideor non temere condi-
tionẽ mutasse, nec dum enim penituit, quanq̃ dulce erat
Noribergæ uiuere, & præsertim propter te & nostrũ
chariss. Baumgartnerũ scis qualem amicũ. Tuum Clype-
um toto hoc fermè anno quo absum perdiderã, nuper
casu reperit uxor in scriniolo quopiã inter mundũ mi-
liebrem, nam scilicet & illũ exornant Clypei. Itaq; da-
bo operã, ut si ita utiq; uis, ut quã primũ absoluitur.

Sed

EPISTOLÆ

Sed quis erit hic Aristarchus mihi te absente? ego enim, ut istius linguae sum tuo quidem iudicio magis quam meo non prorsus rudis, ita natura in audendo aliquid tale meticulosus. In Macrone ut uideo, nihil prorsus est praesidij, de quo ante hoc tempus longe fuit praeclearior existinatio mea, sed & nunc egregia est, uerum ille alias res agit. Nuper uerti, o facinus audax, Colubii raptum Helenes Poetae non admodum obscuri, nisi quod uereor aliquot locis deprauati. De quo mi Ioachime tuum iudicium expectabo, missurus etiam breui ad te meam uersionem, & misissem cum hoc Verdenstis bellario, nisi tempus mihi ad describendum defuisset. Interim te rogo mihi explices, quomodo mihi locus qui inserit de sepulcro Phyllidis sit accipiendus, cum tempora non conueniant, & profectio in Graciam. Paridis ante Troianum bellum facta sit. Phyllis demum bello perfecto se suspendarit. Haec rogo mi Ioachime mea causa facere ne graueret. Et quam primum possis ad has literas mihi respondeas. Deinde item de tuis rebus omnibus, de quibus tuis consilijs plane & aperte omnia significes. Ego bona spe sum, fore ut honesto premio huius si modo uoles, perducaris. Nam ea nunc parumper, qui escentibus alijs negotijs & tumultibus, causa agi potest, & agi nuper etiam, sed lenius quam uellem, coepit est. Scis morem nostrorum hominum. Consilia nobis non desunt, animi ad consilia exequenda desunt. Ita sit ut lente, & quasi personarum agantur in hac ciuitate omnia.

EOBANI HESSI.

nia. Sed nos erimus eò diligentiores in urgendo, quò
sunt illi tardiores in perficiendo. Ausi sunt quidam nu-
per querere à me, posses ne huc perduci salario annuo
octuaginta aureorum? ego constanter adserui non pos-
se minoris te, quàm ego conductus essem conduci. Et
cum ostendissem quantus esses in Latinis & Græcis lite-
ris, facile omnes in meam sententiam perduxì. Itaq;
eà nunc tantum est deliberatio, unde tantum pecuniæ
sine detrimento fisci publici contrahant, quod tibi pen-
datur. Quare mi Ioachime rescribe quàm primum pos-
tes, possis ne annuis centum contentus esse, & cum tuis
omnibus in hanc ciuitatem demigrare. Quod utinam
uelis Ioachime, posse enim nihil dubito, & forte ne tu
quidem dubitas, qui & mores huius populi & ciuita-
tis conditionem satis nosti. Saluta mihi uxorem tuam,
saluta dominos & amicos chariss. nostros. Et Baum-
gartnerum, Ioannem Mylium, Vincelaum Lincum, Io-
annem Magebucchium, & in primis optimum uirum
D. Georgium Geuderum, qui me argenteo donauit po-
culo, & ego pro illius in me liberalitate ingratus non
ero, D. Sebastianum Magnum, & quos nosti reliquos
amicos. Penè exciderat mihi optime de me semper me-
ritus singulari uir pietate, Dominus Lazarus Spengle-
rus, hunc ut reuerenter meo nomine salutes te rogo.
Quàm dolet Ioachime inter tot salutandos Hopellum
non posse ascribere. Hæc scribenti testis mihi est Deus,
penè exciderant Lachrimæ. Vale mi chariss. Ioachime,

EPISTOLÆ

Et mihi quàm primum potes rescribe, et si quas in me
virtutes esse unquam iudicasti, rogo ut hoc uitium meū
in scribendis literis ne imiteris, sed mihi potius igno-
rēs, à naturæ tuæ bonitate nō discedas. Salutat te et ux-
orem tuam mea Regina amanter quidem, sed ut solet,
Thuringice. Nos ualemus perbellē omnes, cura ut uale-
as. Erphurdia Id. Martij M. D. XXXIII.

Non licuit relegere, siquid requires in eo sequentis
coniecturas tuas.

Tuus Eob. Hessus

IOACHIMO CAMERARIO

uiro doctissimo amico summo suo S.

Q uod ad tot meas ad te literas Ioachime, nō
respondeas, neq; ferò molestè, neq; miror
de, cū sciam in scribendo tardum, in amicitia
tamen colenda diligentem esse et fuisse semper. Quod
uerò cum hoc nuntio nihil omnino literarum, cum pre-
sertim Sturtiadæ nostro scriberes, ad me dederis, me
tacitus indignor. Atq; etiam penè tibi fuisset subiri-
tus, nisi leuiter mei in literis ad Sturtiadem meminisses,
ubi iubes ut Coluthum tibi mittā, quem ut uides, mihi
qualemcunq; neq; enim alium uel potui uel habui, nisi
eum, quē tu talē effecisses. Hactenus hæc. De alijs nō
Ego si nunc Poëta essem, dicerem omnino in Scrip-
tore habitare uos Ranas Noribergenses. Ita sunt omnia multa

EOBANI HESSI.

et à nobis et apud uos, ut audio, qui etiā prohibeatis de
 presentibus rebus uoces esse liberas. Quid istuc? quia
 scilicet, ut suspicamur, uos estis in partibus. Scis quib-
 de rebus loquar, et nisi me fallunt omnia, sciet breui et
 tua patria & aliorum fortassis, quod tamen auertant
 superi. Quod ad nos attinet & nostra studia, magna
 hic cōtentione agitur, de recipiendis in hanc (ut uocāt)
 facultatem duobus Vuitebergensibus uiris doctis, ho-
 nis tamē multo magis, qua in re nostri quidē pauci sed
 pessimi homines summa uiruntur contra. Verentur ea-
 nim sicut nō dissimulant uereri se, ne si hos receperint,
 alios deinde plures Vuitenbergenses recipere cogantur,
 & totam scholam Vuitenbergensem ad nos demigratu-
 ram palam fremunt, quod utinam fiat breui. Ego quan-
 tum priuatim, et ut ita dicā, furtim facere potui, eo rem
 adiuui & promoui, ut iā pro cōfecto habeatur, nisi in-
 felicissimus ille Fulgurius optimæ nostræ uoluntati uo-
 nus obstitit. Spero tamē fore, ut res pro nostra senten-
 tia breui sortiatur exitū, ego in quorundā ob eam rem
 inuidia sum, sed dissimulant, et fateri nō audent, metuē-
 tes uidelicet Maiestātē Regiā. O quā te cupiūt, qui-
 bus te uotis optant, mi Ioachime, et tamen nihil earum
 rerum præstant. Cum hæc scriberem superuenit tabella-
 rius, & impedierat me Papa noster, qui mecum garrie-
 bat, alioqui plura scripsissem. Rogo te ut diligenter
 de omnibus tuis rebus ad me perscribas. De Colu-
 tho rescribe oro quid sentias. Vale, Saluta nomine meo

EPISTOLAE

Regina uxorem, & totam domum tuam. Vale ite-
rum Erphurdia.

Tuus Eobanus Hessus.

DOCTISSIMO VIRO IOACHIM
chimo Camerario amico chariss. suo S.

Facile credo mi Ioachime non posse te irasci mihi,
etiam si cessator sim, hoc est, naturam sequar me-
am. Gaudeo uero gratas tibi meas literas esse, idque sum-
mae uoluptati est à te probari qualescunque meas. Si ne-
ro nunc ego me excussem de breuitate harum litera-
rum, uix credas circumuentum me temporis angustia,
non quia magnae res fuerint quae urgerent, sed quia me-
dignae, de quibus ad te perscriberem. De conditione tibi
proposita quod scribis optime Ioachime, iudico te sa-
pientissime statuere, si non accipias, nam quid te tale-
uiri, & ut tu non dissimulas, Musis uere natum, in
id pistrinum conijcias, unde euadere, deinde non ita fi-
cile, nisi magno cum tuo malo possis? Ciuitatis nobili-
sime in te amorem iam dudum non ignoro, sed tu uide-
ne isti amori nimium obsequaris, potes alioqui bona te
te digna conditione in ciuitate tui amantiissima uiuere,
etiam si nunc id aetatis scriba non fias. Conditio quidem
inquis honesta, fateor. Sed te indigna, & tu illa indig-
nus, quia maior es quam ut eo te demittas. Quid plura
dixi? ex animo mi Ioachime optime consultum tibi me-
um

EOBANI HESSI.

lim, qui ipse mihi consulere bene non possum. Rogo ut illas deas, de quibus tam amice scribis ne deseras, quod si facies, non solum istam tibi oblatam conditionem, sed etiam omnem aliam quantumvis splendidam fortunam contempnes. Gratissimum fuit mihi, quod interrogatis quibusdam meis respondisti, gratius multo quod lis bellum tibi mitti iussisti, quem & mitto ut uides, quæsoq; ut quam primum possis huc remittas. Nam hæc prima fœtura est, & exemplum nullum aliud superest, et ego suspicabar mendosa esse exemplaria. Quare mi Ioachime hic quoq; fac quod fecisti sæpe, & de nostris nobiscum liberè disputa. Nunc sicut iubes pro Clypeo Coluthū mitto, quæ bene colatum mihi, mi Ioachime, remittes quam primum poteris, ego dabo operam, ut & Clypeum mittam breui. Te saluo labores nostri non periclitabuntur. Saluta nostrum carissimum Micalum & Mylium, & Spenglerum, & nostros omnes. Vale.

Tuus Eobanus.

D. IOACHIMO CAMERARIO

uiro doctissimo amico summo suo S.

HAbeo tibi gratias mi Ioachime de Colutho nobis diligenter explicato, quod etiā credo me antea tibi significasse. Utinamq; coram tecum sæpe talia meditari liceat, nunc quam uellem longius abes, & ita nos fortuna distraxit, ut tua dulcissima consuetudine priua

L ij

tus

EPISTOLAE

eius semper doleam te mihi non adesse, semper optem te
 eum esse, Gratulor tibi, quod studijs tuis molestiſſ. cōdi-
 tiōe te leuaueris, uel potius, quod molestiſſimā cordi-
 onem quantumuis splendidam non acceperis. Videbam
 enim futurū, ut si accepiſſes, prorsus & tibi tu & ami-
 cis omnibus nobis eriperere. Rogo te quonā non licuit
 nunc copiose, nec etiā potui scribere, significes mihi etiam
 quid amicorum adhuc istic nostrorū? Nondum enim sa-
 tis scire possum, qui uel perierint nobis, uel seruari sint.
 Post Hœpelli enim mortem uxor quicquam accepi de Mi-
 lio, de Baumgartnero. Scripsit quidem ad me D. Seba-
 stianus Magnus, sed de se tantū, scripsit itē Vincelanus,
 sed de nostris fabulis, D. Baumgartnerū cui omnia, D.
 Milium cui plurimū debeo, rogo diligenter saluta. Scri-
 bam breui utriq;. Valde enim metuo, ne tanti amici in-
 gratum me esse suspicentur, quia nihil scribam. Item si-
 gnifica uelis ne nunc quoq; atq; an possis ciuitatē istam
 deferere, quanquā hoc postremum uelim clam habere.
 Nolim enim Ciuitatē optime de me meritam ullo pacto
 offensam, saluta cariſſ. nostrū Rotingū, saluta uxore et
 totā domū tuā, saluta Guilielmū Ludimagistrū Aegidia-
 num, saluta reuerentier D. Lazarum Spenglerum uirū
 optimum. Sed uide ne rideas, cū tot salutibus charitatem
 oppleri uideas, quid enim scriberem aliud? Tuas literas
 audiſſ. expectabo. Vide ne aliquis tabellarius sine tuo
 huc ueniat. Vale mi Ioachime. Erphurdie 14. Maij
 M.D. XXXIII. Tuus Eob. Hessus

IOBANI HESSI.

Si quid istic noui habes rogo nobis ut communices,
omnia apud nos incertissima & non minus uaria sunt,
quàm est ipse populus. De Hesso uelim scire quid istie
sentiatur.

IOACHIMO CAMERARIO

Quest. uiro doctissimo, amico
summo suo S.

QUA tu mihi somnia ueteris regni narras? Cum
ego aliud somniare non possum, nisi tenues &
inanes epistolas, quod si tibi sic libet appellare omnia
quæ scribimus, quid scribemus amplius nisi nunc etiam
litteras famelicas & esurientes? excusaui me de capro et
erat uerum. Quod uero nunc excusent tempus? at hoc
nullum erat, & ego pridie huius diei in publica pro-
motione, sic uocant enim, bene biberam, & postridie
male scribebam. Vt igitur sint literæ steriles & inanes,
tamen habebis regias, & hoc satis est. Haecenas de li-
teris. Tuus libellus unice me delectauit, quem in con-
fessu publico ostendi omnibus, etiam quibusdam doctis
uiris Lypsensibus. Quid uero tu ad istas uis fieri Medi-
cus? Vide ne idem eueniat quod mihi, & ne nimium se-
ro Camelus saltet, sed mi Ioachime isto studio, studium
dico non *Xer'geis* secundum Hippocratem, nullum ali-
ud est nec uilius nec amœnius, quo ego pro mea me-
diocritate delector uelementer. De nostro Colutho

L. iij

quod

EPISTOLAE

quod nihil aliud scribis, nisi accepisse te, & factum iuris publici, atq; hoc ipsum te non expectasse, nescio quomodo intelligendum mihi sit, utcumq; uero tu sentias, hoc dicam, & fatebor semper quicquid est huiusmodi ineptiarum à me profectum, quicquid etiam deinceps proficiscetur te auctore & profectum est, & proficiscetur. Nunc ego ad Psalmos relabor. De nostris rebus scholasticis nostro more omnia, id est, male. Hac ciuitas est ipsa discordia, speramus tamen meliora. De te egotantopere uetante, tamē non desino, & efficiam haud dubie, nisi me fallunt omnia, reliqua tu intelligis, ures ualde sagax. De Hesso quid argutaris? quid ego tuae patriae minatus sum? an quoniam unus Hessus putat esse ius in armis, ideo tibi omnes Hessi suspecti sunt? non credo, nam me nouisti satis regem quidem esse, sed nequaquam sanguinarium. Iste uero Alexander non uidetur quieturus. Et quid tum Ioachime etiam si, sed non ego scribā nunc plura, scripturus breui steriles & inanes quidem epistolas, sed tamen copiosius quam uideo te tam fecundas & uberes scribere, sed quae in ipso partu uelut deficiant, & euanescent, hoc est, desināt, ubi erat incipiendum. Habes talionem. I nunc, & dic inanes esse literas regias, an nescis plenas regibus esse manus? Sed desino. De Colutho rogo te, ut diligentius mihi scribas. Saluta Micalum cui responsum debeo, saluta carissimum Mylium. Hopelli memoria mihi tenacissima est, saluta D. Lazarum Spenglerum uirum optimis

IOBANI HESSI.

optime de me meritum, saluta D. Sebastianum Mag-
num, Saluta Guilielmum ludimagistrum, cum omnibus
suis mihi amicissimis, saluta uxorem & familiam tuā
totam, & uale in Christo. Erphurdiae. Iulij M. D.
XXXIII.

Tuus Hessus.

ERUDITISSIMO VIRO DOMI-
NO Ioachimo Camerario Qu. amico cari-
ssimo suo S.

Quid ultimis tuis literis ad me scripseris cariss. Io-
achime planè oblitus sum, tamdiu enim nihil
scribis, ut mirum tibi uideri non debeat, si prio-
rum obliuiscar, & non uacabat nunc scrinia reuolucere.
Hoc memini de Clypeo, non quiescere te, faciam igitur
quod uis, sed non sine Theseo te, scis enim aliter me nō
solere. Ego inscribendo poëmate de Hessi uictoria sum
occupatus, iubente atq; cogente Philippo, non Hesso,
sed illo nostro. Vbi erit absolutum ad te mittā. Scio sa-
tis iratum te mihi esse, quod rarius scribam, & breuius
etiam quā uelles. Nunc autem si unquam breuiter ma-
ximè breuiter scribendum mihi fuit, quod in prandio ha-
biturus eram hospites, qui deuorarent me cū allium, an-
seres, & gallinas, & auiculas alias, & cogebam tabel-
larium asidere mihi dum scriberem, ferè semper ita ac-
cidit, ut occupatum me hic tabellarius inueniat, et ego
semper

EPISTOLAE

semper scripturus, raro tamen ut uides scribo, quod tu pro tua in me benignitate boni consules, dum modo scias de amicitia atq; de amore nostro nihil imminui posse. Te enim quanto opere amem infinita argumenta. De scolæ nostræ rebus in præsentia scribere nihil possum, quòd omnia adhuc sint incertissima. Sturtius des & ego facimus frequentem tui mentionem, sed ultra uota honestissima transcendere non possumus. Accepi nuper à Thoma literas, cui respondebo breui, minus occupatus. Ne uero metuat, ne Regem amittat, qui uos aliquando istuc iuisset, et Regno suo prouidebit aliquo modo. Viue ac uale mi Ioachime, & ignosce huic festi nationi ineptissima, emendabo hanc negligentiam breui aliqua diligentia. Nā animus est cum omnibus semel istuc amicis, præcipue D. Hieronymo Baumgart. ac Mylio tibiq; mi Ioachime copiose scribere, quos omnes & nostrum cariss. Micalū, cum uxoribus salutabis diligenter. Iterū uale. Erphurdie 20. Sept. M. D. XXXIII.

Tuus Eob. Hessius.

DOCTISSIMO VIRO IOACHIMO
Camerario Qu. amico immortalis suo S.

Ignosce mi Ioachime, & da ueniam non tam negligentiae meae, quæ in colenda nostra amicitia certe multa potest esse, quàm naturæ in hoc ualde uiciose, quòd ad scribendas literas est multo quàm debuit esse igna-
or.

EOBANI HESSI.

or. Parabam statim superiori tuæ epistolæ elegantissimæ respondere, et aliquid, si possem, tuo iustissimo dolori cōsolationis adhibere scripto, quod postulare uidebaris epicedio. Sed abierat citius q̄ existimarā abiturū tabellarius, et interim huc reuersus me nō adiit, sed me abiit ignorāte, fortassis q̄a nihil erat illi apud me negotij, quod à te ut suspicor, mihi subirascente literarū nihil attulisset. Ita factū est, ut scribendi Epicedij laborē semper, ut soleo, differrem in crastinum, et scribebā mandato Philippi de Philippo, quē ad te mitto quo in libello non credo inesse uersum aliquem ὑπερβαῖον, cum tamē multos inesse sciam pessimos, & qui Onomasto, et multis alijs, addo etiam tuo Puniceo ualde sint displicitura, de quo uiro mi Ioachime cur quæris? an tanti facis, ut dignum ducas quo cum rixere? nunquid ego sæpe tibi dixi solere hoc siliceriniū pessime iudicare sæpe de optimis? Quid tuare fert si uetulum canē angit tua fama & inclita eruditio? an tibi æquo animo cedat qui nulli cedit? ne expectes. Quanquā uerò et ego iniquissimo animo patiar istas de te improbißimas calumnias cōfingi, tamē sapientius nos facturos existimo, si feramus q̄ si ex postulemus cū ista larua quicquid hoc iniuriarum est, nec enim & mihi satis æquus est, ut scis & ipsius ὄντων satis prodūt, floret enim nūc, si dijs placet, qui quotidie moritur & contabescit. Ne cōmittas mi Ioachime ut à pulcherrimis tuis et utilib. studijs te absterreat homo iā nulli utilis. Ellum autē cui in Lacune displiceāt, quid

tum

EPISTOLAE.

cum? quid item mirum? at placent alijs, imò placent bonis & doctis omnibus, an nostra studia pendent ex isto Aristarcho? haud equidem existimo, nam & nos etiam sine hoc aliquod nomenq; decusq; gessimus, nec tui adeò informis. nuper te in littore uidi. O formose puer, cur tantum credis Erythro? Quin hoc agimus, ridebitur etiam Clitellarium, quid enim fecerimus rectius? si enim rideamus, uercore ne irascamur fortè & scribamus Tragedias.

Dij prohibete minas, Dij talem auertite pestem,
Ne noceat nobis Deus ille inuictus Erythri.

Nobilis ille Deus, sed tamen ille lapis.

Saxeus iste Deus, Luridus iste senex.

Sic ego ridebam fatui ludibria fusi.

Cum mihi Spengleri fata dolenda forent.

Sed consolabor aliàs & commodius te in tanto luctu, qui communis nobis esse merito debet, fuit enim utriq; amicissimus, quanquam in talibus casibus quid noui patimur, cum idem simus passi in Hopello amisso? Super est ut Deum oremus, ut quàm diutissime nobis conseruet Hieronymum Baumgartnerum, ut nostræ literæ aliquem istic patronum habeant, quanquam habent & alios, sed hoc neminem, neq; doctiorem, neq; ueriores, non enim sum oblitus optimorum uirorum Coleri, Magni, Gauderi, quos omnes rogo meo nomine officiose salutes. Et D. Ioannem Mylium, & Vincelam Nicodemum meum. De meo libello rogo te, rescribe quid

E O B A N I H E S S I .

Quid sentias. Rogo ut mihi mittas aliquid speculorum,
Quibus nos, ut scis super naso collocatis, ut quæ absunt
longius cõspicere possimus, sæpe risum mouemus Lyn
ceis istis, hic reperiri nequeunt. Vale mi Ioachime Ca
riss. & ignosce hijs ineptijs, tecum enim libèter ineptio,
non enim possum aliter, & facile facio, quod semper
facio. Quid agit noster Micalus? admonetelo optimũ ui
rum, ne suspicetur me Papistam fieri, etiam si Papistica
uina bibam. Iterum uale cum tuis omnibus. Erphurdie
postridie omnium sanctorum M. D. XXXIIII.

Tuus Eob. Hessus.

D. IOACHIMO CAMERARIO

uiro doctissimo amico summo suo S.

Non potui heri ualde occupatus conuenire Sturti
aden nostrum sicut constitueram, nam ipse per li
teras significauerat mihi accepisse à te literas nescio
quas, aut per quem. Nam ad me non uenit siue ille Ver
densis, siue alius quispiam est tabellarius, & tamen cū
hic Typographi Haganoensis Statius esset nobiscum,
& hodie mane abiturus, scribebam, quanquam heri be
ne potus; ante lucem ne nihil scriberem. Quid est uerò
aduersæ tibi uoletudinis mi Ioachime? ita enim heri scri
psit ad me Sturtiades. An adhuc isto cruris malo labo
res, an aliud quiddam acciderit ualde scire cupio, non
enim secus aduersis tuis doleo, quàm lætor secundis.
Redde igitur obsecro me de hijs rebus certiolem. Ha
beo

EPISTOLAE

beo tibi magnam gratiam pro missis ad me speculis,
 quæ tu, ut uideo meo uocabulo apellas *newoz* *iqua*
to satis tamen pudice, Quia Græcè. Quid uero istic
 nunc de schola uestra? an adhuc est aliqua, mortuis tot
 iam bonis uiris eam olim fouētibus? Quid noster Mica
 lus? Valde gaudeo uxorem tuā filiolum tibi esse enixā.
 Si quid aduersæ est ualeitudinis tibi ualde doleo. Nobis
 cum salua sunt omnia, nisi quod resp. malè, ut scis admi
 nistratur, & disceptatio ciuitati est cum Moguntino
 Episcopo, quam ob causam aliquot iam hebdomadas
 hic agunt duo commissarij Caesaris, quæ finem sit hæc
 res habitura non nideo, nisi quod aiunt maxima pars
 eo rem duci, ut omnia iura Episcopi quæ habet in hac
 ciuitate uendantur principibus Saxonie & Hessiæ:
 quod si fiet, habebimus amissa libertate multos domi
 nos, id quod nuper Molhusio quoq; accidit. Philippus
 nuper nobiscum erat ad Hessum proficiscens, & inde
 rediens comitatus optimis uiris qui Reginam meam ho
 norificè donarunt, sicut & ipse Philippus, tui ualde
 amanter meminit. Nihil habui quod noui ad te scriber
 rem. De rege Monasteriensium, & tota illa abominan
 bili secta credo uos scire omnia. Saluta amicos omnes.
 Scripsi festinanter, cum properarem etiā ad lectionem
 publicam. Scribam aliās plura. Vale mi Ioachime &
 nos ama. Erphurdie 13. Ianuarij M. D. XXV.

Tuus Eob. Hessus.

Dofiss.

IOBANI HESSI.

DOCTISSIMO VIRO D. IOA

chimo Camerario amico longo cha-
rissimo suo S.

Nihil mirum, nihil etiam nouū facis mi Ioachime,
si nulla malignitate, sed tantum doloris sensu ad-
monente inuides nobis Philippi ad nos itiones & redi-
tiones. Sicenim scribis, quanquam non ita multum dolo-
re te oportuit, qui nisi quod corpore non aderas nobis
totus nobiscum uersabaris, totas coenas, tota conuiuia
nobiscum peragebas. Sed interim ille non redijt, sicut
promittebat breui se rediturum, conijcio uero Saturna-
lia ipsius reditum ad nos fuisse demorata, atq; etiam
nuptias Pontani nuper apud Genam celebratas cum
nescio qua uirgine, quibus et ipsum Philippum & Lu-
therum interfuisse dicunt. Gaudeo ualde meliore te ua-
letudine esse, quā fueris hactenus, spero sicut scripse-
ram superioribus literis, illud malū in pede desitutum
esse, cum eo usq; descenderit, unde iam amplius descen-
dere, nisi prsum cuanescat, nequeat, et mihi pergratū
est, quod nostra iudicia cōueniunt, de cura Xylina. De
caldaria sicut scribis, deliberabis amplius, nam & ipsa
haud dubie uehemense est. Sturtiades & ego hys Satur-
nalitijs diebus unā fuimus, sed & tu nobiscum, quan-
do enim tui mentionem non fecimus? uel quando non
facere possumus, tuæ salutis magis q̄ nostræ solliciti?
Rescribe praterea nobis quibus nunc istic familiaris-
simis

EPISTOLAE

simis utare, & qui homines in loca amicissimorum nostrorum Spengleri, & Höpelli successerint, & quid de schola uestra fiat. Nostra mediocri in spe est, & haud dubie peruentura ad florem aliquem, si homines præessent sapientes & amantes patriæ, qui nunc nulli omnino sunt, atq; adeò nulli, ut obsint potius quam profint, qui prodesse rebus afflictis, et debuerant, & poterant plurimum. Tempus reverè nosstræ, quod habere omnino te uelle cum summa mea uoluptate scribis, tale certo certius est, quale his inclusum mitto per iuniorum Herosbachium explicatum, de quo tu iudicabis rectius cum nostro Schoenro si modo ille dignabitur nobis hac in re dare operam, id quod tua magis causa quam mea ipsum facturum confido, Deperit hoc remitte precor cum tuo iudicio, saluta amicos omnes, Baumgartnerum, Mylium, Micalum, Vincelam, Erpburdia postridie Saturnalium M. D. XXXV.

Tuus Eob. Hessius

DOCTISSIMO VIRO IOACH.

chimo Camerario amico summo
suo S.

AD decimum quintum diem Iunij, accepi tuas litteras mi Ioachime, eo ipso momento penè quo Sturciades noster proficiscebatur ad montem Amma. Itaq; statim communicavi cum eodem quæ scribebas

EOBANI HESSI.

de oblatiſ tibi conditionibus ab Ducibus Vuirtenber-
genſibus & Saxoniciſ, quæ res nobiſ & placuit &
diſplicuit, hoc placuit quod de Saxonibus ſcribiſ, de
Vuirtenbergenſibus non placuit, neq; nobiſ faciendum
uidetur, ut illiſ te lociſ, reſq; tuâſ committâſ, recederet
enim à nobiſ, quod minime nolim, longiùſ, nam alia
quæ noiſ mouent, quæ tibi in mentem uenire puto, non
ſcribam. Omnino Ioachime ſi animuſ tibiſ conditione
nem mutare, conferet te multo rectiùſ & ſapientiuſ no-
ſtro iudicio, in Saxonâſ q̃ in Sueuôſ. In illiſ enim &
eris nobiſ uiciniôr, & cum notis meliùſ uerſaberis, &
me fortaſſiſ habebis ſocium, nam & ego inuitôr, ſicut
non ignorâſ, inuitatum etiâ ante eſſe. Hæreo quidē
hic pertinaciter magiſ ac libenter quâm, ſicut audire
te ſcribiſ commode ſatiſ, quanquam etiâ, ut uerum ſa-
tear, nō incōmode, niſi quod nō ſtant promiſſiſ omneſ,
& bona ex parte uiuendum eſt mihi cum idiotiſ homi-
nibuſ, & noſtri parum amantiſ. Sturitiadeſ & ego
ægerriimè ferimûſ nulla ratione noiſ efficere potuiſſe,
ut huc te adduceremûſ, & ob hoc ipſum libentiuſ mul-
to pateretur te redire in Saxonâſ, quâm abire in Sue-
uôſ, in hoſ enim nullo pacto, in illoſ aliqua ratione te
ſequi poſſem. Scro fore ut iterum aliqua noiſ fortuna
coniungat, modo Sueuiſ ne obſequariſ. De me diuim
pater atq; hominum rex uiderit, dum modo te recipia-
mûſ, ſaluum & incolumen ſiue in Saxoniam, ſiue in
Thyringiam, quæ ſub uno principe ſunt, & quam tu
malles

M

EPISTOLÆ

malles terram, & an tibi gratior ulla sit, quàm qua magnanimum tibi continet ora Philippum? Habes sententiam tui amantissimorum hominum Sturtiada & Eobani. Nam sic scribere me abiens Sturtiades iussit, mul significare tibi ipsum abiisse in montana, cupere q; scire, num Mathematicus pecuniã nuper missam acceperit. Valde cupimus dare te operam ualitudini curanda, & ut quàm rectissimè ualeas, affligimur enim & nos nō minus quàm tu ipse, si quid aduersi euentus tibi. Quas ithermas spectas? Si Boëmicas illas, scio Sturtiaden uenturum ad te, & me quoq; fortassis, sed tu de optimis cogitabis. Vale mi Ioachime, & rescribe quàm primum ecquid tibi nostra consilia placeant.

15. Iunij M. D. XXXV.

Tuus Eob. Hessas.

OPTIMO VIRO IOACHIMO
Camerario, amico Cariss. suo S.

Cum iam esset abiturus tabellarius, multo tamenscrius quàm ego existimaueram, misit ad me Sturtiades tuam ad se scriptam epistolam, qua lecta intellexi mi Ioachime, laborare adhuc te malo ueteri, atq; non modo non minui, sed augeri etiam atq; nunc impedes, ac talos descendere, teq; cogitare de uiolento aliquo remedio, quod consilium tuum ut non improbo, sic de Gnaiaco ualde suadeo ne experiaris, quanq̃ enim nonnulli

EOBANI HESSI.

sum collocutus cū Sturciade, tamē scio uiolentam ualde
 esse medicinā eius ligni, quam uix ferant etiam robusta
 corpora, cum tuū sit paulò tenuius. Thermas feras for
 tē facilius & leuius, Memini quosdam dicere Huttenū
 diutius potuisse uiuere, si ligno illi non credidisset ni
 mium. Vtere omnino consilijs doctiss. Medicorū, quicū
 quid statues mi Ioachime. Sturtiades & ego dabo o
 peram ut perustigemus omnia, quæ putauerimus tibi
 posse conducere. Sed quoniam hoc malum in pedem
 tandem defluxit, quid si per pedem abeat, cum iam
 amplius quo defluat non habebit? Mihi bona spes sit,
 ita ut ego conijcio futurum. Da operam ut te nobis con
 serues optime Ioachime, & conseruabit te nobis Deus
 cui credimus. Tenuit me hic Tabellarius, ne Sturtiadē
 accederē, aderant & alij aliquot boni uiri, & statuo
 etiam nunc prandere apud Sturtiaden, quicquid collo
 quemur ad te perscribam, prima quauis occasione.
 Hæc scribebam inter pocula antemeridiana, Sic enim
 me affecerant tuæ literæ, ut etiā semipotus semilatinas
 literas scriberem. Nisi nunc tot Sturtiadarum yevēōe
 oī esses occupatus, grauare, & ego te mea. Iam enim
 certus sum quo anno, quo die, qua hora natus sim, qua
 rum omnium cum tecum essem, eram incertus, & tamē
 tuis coniecturis multa etiam hic respondēt, Sed de hoc
 alias. Saluta D Mylium, cuius frater Georgius nū
 per ad me scripsit, missurum se huc, si ego probem,

M ij ad

EPISTOLAE

ad me filios suos quatuor, quod ego illi rescripsi ut ad-
dacter faciat, hoc dices nostro Mylio. Saluta optimum
uirum Baumgartnerum, cui & uobis omnibus breuiter
scribam. Quid accidit obsecro Mathematico, an idem
quod mihi anno superiori? Vale.

Tuus Hesselius

DOCTISSIMO VIRO DOMINO

no Ioachimo Camerario Qu. Bomberg
gen. amico nostro chariss. ac
incomparabili S.

Possumus idem quod tu queri noster Ioachime, bellarium illum, quem solū, ut scribis, tu ad nos
& nos ad te habere possumus, serius ad nos uenisse.
Sed hoc tamen nos in te multò rectius & uerius re-
torquemus, ubi scilicet occasionem scribendi nullo fore
momento potuisse deesse ex tam celebri urbe, innumeros
penè quotidie in uniuersum orbem discurrentibus, et
ex hac nostra Babylone perpauci & raro ad uos com-
meent. Hæc igitur si rectè consideres, desines, opinor
mirari, quā fiat, ut iam aliquot diebus nullas ad te dele-
rimus. Sed ista uana omittimus libenter. Nos ut uo-
luptate magna afficiunt tuæ literæ, sic etiam pertran-
ibat, si quid insit aduersi, quod te angat, quale nunc
significas de tua ualitudine nondum satis, ut ualde in-
uiti intelligimus, curata. Quid uerò molestiæ in le-
lun

EOBANI HESSI.

lum reiectus pertulisti? Scribis enim subobscurè, quo
modo res ad solitum redijt? nihil ne melius? ad solitum
enim non libenter audimus. Istud uerò tuum ὁρῶνθε
τοῦτο edo, scribo, conuerto, insano, affecit nos singulari
uoluptate & tamen non potuimus non ridere cum scri
beres insanire te, hoc enim quid esset, uix uidebamus
intelligere posse, nisi quod suspicabamur te poetari
nonnunquam, hoc enim certè insanire est, hoc maximè
tempore, quo totus mūdus uel insanit, uel malos uersus
facit. Sed tamen perge sic insanire noster Ioachime, pa
riet aliquam haud dubie utilitatem tua istæ insania no
bis, libet enim nobis quoq; sed cum Virgilio nostro in
sanire, hoc modo quo tu, quanquam hoc modo non
possumus. Oro te, hoc enim peculiariter ad me pertine
re existimo, quid conuertis nunc, nam insanire tuum sa
tis arridet, quid conuertis? Utinam quæ ego maximè
uellem, & tuo istu non displicerent, ne semper ille ha
beret quod diceret, explere te lacunas in Theocrito,
nam de Hesiodo ualde gloriose mentitus est, sed desino
nugari. Μετὰ γὰρ ἐν τῷ ἔργῳ ὅτι ἐν τῷ ἔργῳ ὅτι utinam talem non
essem expertus anno superiore, qualem tu hoc futuram
significas. Arbitror enim scire te quali casu penè uitam
amiserim. Potest enim fieri, ut uno ego anno sim iuni
or, q̄ esse me existimaram, hoc per Dei gratiam adhuc
nihil mihi aduersi accidit, futura in manu Dei sunt. Ve
lim tamen diligentius ubi ociosior fueris, ut facturum
scribis, eam rem nobis consideres ac peruestiges. Hæc ad

EPISTOLAE

me D. Sturciades noster rogat ut *yeveo* p fratris germani ipsius Michaelis Sturtiadæ maturet Schonerus, habiturus eius laboris & curæ & se & cura ista dignam mercedem. Vides certè ut ipsius & meo nomine hæc ad te scribam, tuum scilicet exemplum imitatus, et illo sic uolente, cui parere scis quàm suave nobis sit, cum nihil molestum imperet. Nihil æque ac tuam dulcissimam præsentiam & conuietum optamus, sed uotatum hæc sunt.

Quæ si contingant nobis, iam nostra uoluptas

Quæ sine te nulla est, plena futura fiet.

Atq; utinam posses Pegnesida deferere urbem,

Pulchraq; Thyringæ rura uidere plagæ.

Saltem ut te sineret, melior fortuna sodales,

Visere amicitiae pignora chara tua.

Vides ut à natura non possim recedere cum tecum fabulor. Mitte obsecro aliquid tuarum ad nos eclogarum, nam id quod misisti perdididi, & hoc ipsum uehementer rursum uidere cupio. Guilielmus bene mecum est cum quatuor nobilibus discipulis, quorum unus est nostro Sibarō consanguineus, quem & ille huc misit, de alijs nihil attinet scribere. Te scio Huttenos et Truchsesios omnes ferè nosse. Quales accersat Musicos Vinteburgensis, etiam si tales qualem illum esse aui, accersat, quid ad nos? Tois *vo* *Λ* *νο* *ς* *ο* *φ* *δ* *α* *λ* *υ* *ο* *ς* libenter utimur, eodem scilicet morbo laborantes Vintelmus & ego. Sed iam tibi molesti non erimus aliquot

EOBANI HESSI.

to tempore, nos uicissim aliquid aliquando mittemus,
cū ditiores erimus. Saluta amicos omnes nostros meo no-
mine. D. Baumgartnerum inprimis, cui unimortalium
tantum debeo, quantum persolvere non opis est nostræ.

Dij illi si qua pios respectant numina, si quis
Vsq̃uam iustitiæ locus est, & præmia recti
Præmia digna ferant.

Sed cogitabo tamen ut intelligat uir optimus non
esse me ingratum, quod unum crimen semper odi-
cane peius & angue. Micalum charissimum amicum
nostrum, & Mylium saluta ualde reuerenter, cuius
fratris filios quotidie expecto, quos se ternis literis mis-
surū ad me scripsit. Saluta Dominum Sebastianū Mag-
num arcis uestre præfectum, amicum chariss. Thomam
Lapum Florentinum, & D. Georgium Geuderum ui-
ros de me optime meritos meo nomine, ubi per occasio-
nem licebit mi Ioachime, reuerenter saluta Vinces-
laum item & Venatorium, nostros breuiter omnes
quos scis mihi carissimos esse. Saluta uxorem tuam
meo & Reginae nomine. Petebam proximis literis, ut
quis in locum Spengleri & Hœpeli nostri successisset
mihi significares, sed aut oblitum te, aut non uacasse ti-
bi conicio, quare reddes me de his rebus alias certio-
rem. Velim item scire quo in statu scola uestra sit, et an
omnino adhuc aliquam habeatis, quæ me abeunte pene
nulla fuit. Nouarum rerum nihil hic habemus, nisi ea
quæ ubi sunt notissima, nam in isto orbis theatro quid

M iij nesci

EPISTOLAE

nesciri quæso potest? De meis studijs si queris, scito me
factum iam esse Psalmographum. Statui enim semel lo-
tum absoluerè Psalterium, qualicumq; modo possum, ut
isti cariss. quidem, sed tamè molesti admonitores perpe-
tuo in hi molesti esse desinant. Scripsi hæc cum essem
iam cum Sturtiade pransus, paulò post etiam cum co-
cénaturus sed tamen non post fanum putre uacune, ut
ille ait, sed in regia ueteri & noua. Vale noster Ioachia-
me, & cura ut ualeas, nihil enim tam optamus, quàm
ut tu quàm rectiss. ualeas. Rescribe diligenter nobis de
rebus omnibus tuis & alienis, quæ tamen existimes ad
nos posse pertinere. Erphurdie postridie Martij
M.D.XXXV.

Georgius Sturtiades.

Vere tui

& Eobanus Hessus

DOCTISSIMO VIRO IOACHIA-
mo Camerario Qu. amico longè cas-
sissimo suo S.

Acepi tuas literas in conuiuio celebri, quæ hoc
apsum reddiderunt multo celebrius, quoniam
omnibus qui aderant legendas dedi, & tamen contri-
starunt nonnihil me, quod uidebam te nobis inuitis uide-
de & nolentibus arripi Tubingam, amantiore enim
tui Sturtiade & me non potes habere alios, probemus
igitur,

EOBANI HESSI.

gitur necesse est, ut tu quoque scribis, quod factum in
 se etum fieri iam nequit. Verum breuitati tuæ subiras-
 cor, quod non significaris omnia ut suspicor, nam hac
 hora qua hæc scribo literas accepi Vuiteberga, Tho-
 nam Venatorum tecum demigrare, adeo prius scitur
 Vuitebergæ quàm Erphurdia, quid instituas. Librum
 tuum nondum satis potui perlegere, aspexitamen & ri-
 si, quod tanta tibi res cum aliorum erratis sit. Vide ne in
 Melampygu incidas. Deinde quod uersus facis, uide
 ne aliquis clamitet, plus curæ te quàm naturæ habere.
 Rides aut indignaris? Mihi certe tua cura multipliciter
 multorum natura potior fuit, est & erit. Hæc igitur tu
 nihil prorsus cures censeo. Ego mi Ioachime, ex animo
 primum tibi fortunam istam splendidam sanè his tem-
 poribus, sed nequaquam quantum tu mereris gratulor?
 imò gratulamur Sturtiades & ego numeris omnibus,
 precamurq; Deum, ut id consilium tuum tibi tuisq;
 omnibus quàm felicissime cedat, & pulcherrime uotis
 tuis omnibus respondeat, quanquam maluissimus Vui-
 tebergam potius quàm Tubingam, Saxonas quàm Sue-
 uos elegisses, potuisti nobis fieri uicinior, carior non
 potuisti. Sed quoniam iacta est hæc alea, quid optare
 possumus, nisi ut quàm felicissime cadat tibi nobisq;?
 Ego nunc in transponendo Psalterio totus sum, & om-
 nia quæ possum ad eam rem perficiendam, (quæ quanta
 sit non ignoras) vndiq; conquiro auxilia. Vidi olim
 Norimbergæ libellam Psalmorum, à quodam, ut opi-

EPISTOLAE

nor, Gallo, Carmine Elegiaco scriptum, quem hic reperire non possum, eum si tu Norinbergæ aut alibi reperitum mittere ad me posses, faceres mihi rem longe gratissimam. Vuitebergæ pestis incipit grassari, schola transfertur Ihenam. Princeps Elector, senex uita tandem defunctus est. Sturtiades cum suis omnibus rectè ualeat, & quotidie coëmit noua prædia, & parat multa Latia fundia, & tamen manet noster, te salutet et omnes tuos ualde amāter. Scripsissem plura, nisi languissem ab hesterne defatigatione meo more. Non enim tibi ignotus sum. Deinceps ad nos scribes, ecquid tibi cum fortuna mutata, & cum tuis Sueuis conueniat. Vale. Erphordie, postridie Alexij. M. D. XXXV.

Tuus Eob. Hessus.

DOCTISSIMO ATQVE OPTIMO uiro D. Ioachimo Camerario apud Inaclytam Tubingam amico carissimo suo S.

Non possum non fateri negligentiam meam carissime Ioachime, qui tot, tamq; elegantibus, addo etiam amicis Epistolis & carminibus tuis uel parum, uel rariius quàm debebam responderim, nam omnino nihil me scripsisse tibi manifeste calūniæ est, nisi fortè meæ tibi nō sunt reddita, et erat iam dudū animus hodieq; et ea elegantissimo tuo Carmini, si non pari, aliquo, tamen

EOBANI HESSI.

tali officio se respondere, idq; breui, nā nunc non licuit,
cum tabellarius festinaret, miror uerò quē factū sit, ut
Carmen hoc serius mihi q̄ oportuit redderetur, quanq̄
hoc si mirer fortasse sit improbum: tanta inter nos lo-
corū interueniente distantia, sed tamen cū à te mense de-
cembri fuisset scriptum ante Februarium, utiq; ad nos
peruenire potuisset. Quid tum mi Ioachime, ne quæso
per humanitatem & eximiam eruditionem tuam, ne
quæso permittas tibi ullo pacto, de me quicquā suspi-
ciari, quod amicitie nostræ diu iam sanctissimeq; semper
cultæ, ullā possit maculā aspergere. In proximo si quā
dē epistolio sic scribebas, Te siue nos ut quondā ames,
siue forte nobis irascare, ualere cupio. Deū immortalē
quid audio? ego te non amem Ioachime, quem etiam
grauissimē laesus odisse nequeam? Irascar uero? qua de
caussa præcor? quod unquam argumentum, quod factū
mecum, quod scriptum intermissæ amicitie deprehendi-
sti. Sic rarius ad te scribo, mea id nonnunquam culpa
fieri aliquando Tabellariorum, tu qui & uitia & uir-
tutes (si quæ sunt) meas penitus nosti existimare debes,
& dare ueniam uerè & candidè simplicitérque te
amanti. Vidisse te iam credo libros Sylvarum no-
strarum, quos Petrus Secerij gener Haganoæ excu-
debat, & proximis superioribus Nundinis per totam
euulgauit Germaniam. Illos libros dum aspicias, si for-
tè aspicias, rogo te per Musas, potes credere cum quē
sic

EPISTOLAE

sic, ut ego de te scribat, tui posse obliuisci? Tibi ò mi lo
 achime quàm mihi istuc uerbū (quod plane abominor)
 odiosum facis, irasci? Ego si in iudiciū, ut interim meo
 more tecum loquerer, me adduxeris, sic innumerabilibus te
 stibus conuincam, improbè te mecum agere, ut non so
 lum causam me uicisse pronūciaturus ipse sis, sed etiam
 te ipsum graui poena dignū fātare. Vrbs ea in qua nūc
 uiuis non capiet eos testes quos egò mecum adducturus
 sum. Qua igitur fronte? qua impudentia, audes me reū
 facere uiolatæ amicitiae, qui non solum nō accusandus
 sed etiā laudandus sum, quòd omnibus gētibus foris es
 tiam saeculis clarū fecerim, summo amore, summa fide,
 summa te constantia semper à me cultū & obseruati.
 Possum cuiusuis criminis citius fieri reus, quàm praui
 ricata amicitiae, hanc culpam quantum quidē ad te atti
 net, nec ferre possum, nec agnoscere. Vides igitur quàm
 periculosum sit de Poëtis, praecipuè, de Eobano sic sen
 tire, quod caue deinceps facias, alioqui si pergis, mittā
 laqueum tibi ut suspendas te. Sed quia iam satis tibi
 me purgatum esse, & te poenitere falsae de me opinio
 nis puto: uenio ad alia. Epigrammata tua, sicut iubes, ro
 gari enim abs te non sustineo, latina faciam quàm pri
 mum fuerit oeci, quod erit iam quoq; & alias quando
 cunq; licebit, & fortasse etiam ea quae tu non signasti
 reddam ut potero, reposito interim Dauide meo, in eu
 ius Lyricis uertendis in Latina carmina, tā Luthero &
 Philippo impulsoribus totus adco sum, ut uix aliquid
 aliud

EOBANI HESSI.

aliud scribere libeat, & iam centum & aliquot Psalmi absoluti sunt, sed in tuam gratiam quiescet aliquot diebus ille Lyricus, ut tibi delirem interim, transmittam quàm primum potero, nam & ego ut scis, eiusmodi argumentis ualde delector. Sed quod tu petis ad Calend. Aprilis tibi remitti, qui potest fieri, cum hodie mihi qui est dies post Calendas Aprilis quintus, primum reditus sit libellus, continens ea Epigrammata ab Cursore Norico, quem nosti Henricho? Hactenus de Epigrammatis. De me rebus q; meis si quæris mi Ioachime, & ego conditionem hanc Erphordicensem mutaturus sum breui, et forte hoc anno: Vocatus ab Hesso nostro liberali, ut ipse princeps pollicetur stipendio, nondum tamen certus, quanto, sciturus breui à Paschalibus ferijs. hoc meum consilium Philippus non improbat, nam huius scolæ restituendæ nulla spes est, ita per summam nostrorum ignauiam, ne dicam stultitiam atq; improbitatem res ista negligitur, quanquam sunt qui sperare audent posse me retineri, quod fieri nunc accepta penè conditione quanquam de salario, & alijs nondum conuenimus, nō potest. Ipsius principis inter alia fuerunt & hæc, omnino nos secum esse, neq; in eo ut nobis potiatatur ullis sumptibus parcere uelle. Hæc tibi nō ingrata esse, certo scio. Propterea ut de amico gaudeas scribo ad te. Philippus nuper ad me scripsit longam & uerbosam epistolam, in qua fuerunt & hæc uerba. Hæc accepi literas à Ioachimo, satis hilariter scriptas,
ad

EPISTOLAE

ad quē, cum ut cōstitui proficiscar, te quoq; unā ducā,
non enim puto te ualde repugnaturum esset et iam ut
ingrederer, nisi me adhuc retinerent Anglica dispo-
sitiones. Vides igitur Ioachime fieri posse ut Tubinga
quoq; quod uix sperasses, me sis uisurus. Noui nihil
nobiscum est, quod scriptione ualde dignū sit, nisi hoc
dignum existimas, quod scire te referat. Vina apud nos
esse uli precio, quorū optima tribus nummulis nostris
tribus uenaunt, pleraq; duobus, nosti autem mensuras
nostras, mihi nihil iam dolet quā quod uina Thuringica
relinquenda sunt, ea enim his annis aliquot Rhe-
nensibus praefero. Scio hic ridebis, cum uidebis meam
me caussam agere, mihi certē multum Psalmis meis,
& reliquis lubricationibus detrahunt, sed meos iocos
nostri. Tibi faxit Deus, omnia sicut scribis sperare te, ut
uoles, eueniant. Breui plura scribam, saluta meo nomi-
ne doctiss. Virum D. Bart. Amantium mihi non igno-
tum, & tuum Appianum fama eruditionis eximia lon-
tum cognitum, & quoscunq; habes istic amicos nos-
tra salutatione dignos. Saluta Vxorem & totam domum
tuam meo & Regina nomine, & Vale s. Apru-
lis. M. D. XXXVI.

Tuus Eob. Hessius

OPTIMO VIRO D. IOACHIMO

Camerario Amico incomparabili

suo S.

Tamen

E O B A N I H E S S I.

T Amici si dubitabam mi Ioachime an hic Bernar-
 dus noster ad te esset peruenturus, cum proficisce-
 retur à Philippo ad Philippum, quod quomodo tibi sit
 accipiendum, haud ambigue intelligis, tamen dabam
 illi has ad te sane perbreues, sic enim cogebat tempo-
 ris ratio. Scripsi nuper Cariss. Ioachime de mea ad Hes-
 sum uocatione, quæ iam res adeò certa est, ut sperare
 etiam audeant, ubi me attraxerint, te quoq; posse addu-
 ci, ut aucto salario deficias ad Hessos ab Sueuis tuis.
 Sed Hæc res Θεός ἐν γένει scilicet posita est, ego
 tibi optimam istam conditionem ualde gratulor mi Io-
 achime, tuos uersiculos nondum conuerti, uersurus bre-
 ui relicto interim Dauide meo. Nos nunc ego & Cæ-
 pella Hessiam spectamus. Tibi optamus omnia ut ex
 animi tui sententia eueniant. Saluta omnes tuos & nos-
 tros, Bartolomeum Amantium, uxorem & totam do-
 mū tuam, etiā Reginae meæ nomine. Vale mi Cariss. Io-
 achime & nos ama. Erphurdiae 24. Aprilis M. D.
 XXXVI. Reliqua tibi coram si forte ad te peruene-
 rit Bernhardus, omnia narrabit. Iterum uale.

Philippus iam iterum ad me scripsit, breui fore, ut
 ad te ipse ueniat, & ut ego quoq; interim ad eam pro-
 fectionem me parem. Nam omnino me secum ducturum
 scribit. Iterum Vale.

Vere tuus

Eobanus Hessus.
 Doctissimo

EPISTOLAE.
DOCTISSIMO VIRO D. IOACHIMO
Camerario amico Incompas-
rabili suo S.

EGO, uerò mi charissime Ioachime tam agnoscerem
libenter culpam, quam tu obijcis, si in hac optima
erga te uoluntate ullā inesse culpam intelligere possem.
Nam mihi ad te scribendi occasio uel nulla offeritur,
uel tam angusta, ut scribere non liceat. Scripsi Erphur-
diæ bis ad te, sicut tu ipse fateris in quadam ad me epi-
stola, cuius nunc uideris omnino oblitus, adeo aperte
accusas nihil me scribere, donec Tubingæ agas, quod
quam ob causam facias, suspicari non possum, nisi forte
ratione ista citius te literas à me extorturum existimas,
quod tamen quod non sit difficile à me impetrare te ipsum
teste appellare possum, quem etiam tunc cum uir-
res tantum non occidi quotidianis ineptijs. Vixisse te
opinor libros Sylluarum. In quibus mi Ioachime nunc
quid uiuit uigetque; ac etiam spirat nescio quos praeci-
puos affectus amor in te noster? adeo ut in istis sex lu-
bris nemo quicquam magis admiretur quam fidem uirtu-
usque toto quinto libro, qui etiam si non esset tibi nomi-
natum inscriptus, nemo tamē tantum esse dubitare pos-
tuisset, expressus adeo ibi, non dico totus, sed solus est
Ioachimus. Quæ cum ita se habeant, quibus obsecro
alijseges testimonijs me erga te perpetuæ ac constan-
tissimæ amicitiae, & fidei summe. Sed mitto hæc, mea

IOHANNI HESSI.

Io enim uideri notens esse tibi, quàm culpam ut tu uis
 semel agnitam deprecari. Qui has tibi literas reddidit
 ò Ioachime noster, homo est propter eruditionem exi-
 miam & uirtutes alias quibus abunde præditus est,
 amicitia tua dignissimus Casparus Rudolphus, in ea
 terra in qua nunc uiuis natus, sicut ex ipso intelliges.
 Huic Scolæ Martiburgensi nobiscum præfectus, hoc
 ego uiro sic familiariter utor, ut me ipso altero, ut fra-
 tre cariss. ususq; sum quàm diu Deus unà nos esse
 permiserit. Ab eo plurimum me amari non obscure in-
 telliges, tam sum certus ipsius erga me fidei, hic tui ui-
 dendi cum esset cupidissimus, & in patriam proficisce-
 retur, has illi ad te dedi, ne eam bonâ occasionem præ-
 termissem me tu posses stomachari, sicut soles, tanquam
 uera amicitia non alijs constet, quàm mutuis tantum
 scribendarum literarum officijs, cum ego iam dudum
 quantum quidem in me fuit, effecerim, ut amicitia nos-
 tra non modo omnibus esset notissima, sed etiam im-
 mortalis. Quare uide ne pudere te debeat obliuionis,
 qui toties mihi neglectam amicitiam obijcias, tanquam
 animum loco aut conditione mutarim, quod de me ne
 suspicari quidem unquam debuisti, qui tam notis me
 quàm te ipsum. Relabor imprudens ad ea quæ paulò
 ante omittenda esse dixi. Tu noster Ioachime quoties
 ad nos scribis, nullam mentionem de tua ualitudine faci-
 eis, de qua tamē ego præcipuē sum sollicitus et anxius.
 & audire nihil malim, quàm ualere te quàm rectiss.

N

me,

EPISTOLAE

me, & fortuna esse optima, & cum optima coniuge
ac liberis cariss. Literæ quas ad Adamum nostrum des-
disti, non placent, & spero interea te conualuisse, de
quo diligenter ad me scribes, et significabis per Caspa-
rum nostrum, nam is breui ad nos redibit. Spero o-
mnia leta de te allaturū. Quod ad me attinet, ex Caspa-
romelius audies, q̃ me scribente possis intelligere. His
sanè diebus iam aliquot sum occupatissimus in adora-
nando Psalterio, ut iterum & emendatius excudatur
cum deprauatiss. ut uides, sit editum. Argumenta adie-
ci in singulos Psalmos singula tetrasticha, hoc est, uer-
sus D C. Et Homeri libros quinq; priores Iliados,
quos scis Norinbergæ me Latinos fecisse, excudendos
dabo, quos nunc describo, ut ad nundinas, ad quas pro-
fecturus sum deferam. Bucolica item nostra, quæ No-
rinbergæ, ut meministi, homini nescio an probanti stu-
dium nostrum inscripsimus, hic opinor excudentur
alij inscribenda. Miserunt nuper ad me amici nostri
Vuitebergenses in Psalterium ò Ioachime si uideas
clarissima testimonia, Lutherus, Philippus, Ionas,
Spalatinus, addidit etiam suum hic noster Draconi-
tes, quanquam non rogatus. Erat enim satis præfatio
num, etiam sine illo. Sed ego amiciss. homini ac doctiss.
non sustineo resistere, iussit idem plurimam tibi salu-
tem me ascribere, nam tui amantissimus est. Valde
me diligit, & quibus etiam potes officijs, prosequi-
tur.

IOBANI HESSI.

cur, gratum feceris, si illi uel breuissime scripseris, quod
 intelligere possit me diligenter, & ad te scripsisse, &
 se à te amari. Tu uero Ioachime quid noui? nihil
 ne nobis peperisti an adhuc parturis? non potes quia
 escere satis scio, & ingenium illud tuum diuinum si
 tu obduci non finis, sicut nec debes, mitte si quid ha-
 bes noui. Vicissim & ego mittam ubi aliquid meo-
 rum prodierit. Saluta Barptolemaeum Amantium no-
 strum optimum, ac doctissimum, & reliquos si qui
 me norunt, nescio enim, & scire peruelim quibus
 istic amicis utare, saluta uxorem tuam meo & Regia-
 nae nomine, sum enim & hic Rex, non enim possum
 tam speciosum regnum derelinquere. Nos hic per-
 bellè ualemus omnes. Utinam & in hoc nobis respon-
 deas. Ego in omni fortuna idem sum, eundem animum
 gero, sed nosti me honesta & mediocri hic fortuna
 uti, quæ tamen ut speramus adnitentibus amicis, &
 præcipue hoc nostro Casparo breui augebitur. Ita me
 omnes hic amant, ut cupiant honoratissimum uide-
 re, quem tam pium Regem agnoscuut, & experia-
 untur. Aiunt enim se Regem non laturos Irum, sed
 Vlysses potius, si utiq; sub Rege se esse oporteat.
 Sed hæc ioco. Reliqua Casparus de me rebûsque
 meis omnibus omnia copiose, ut est eloquens, ex-
 ponet. Sturtiades noster diruit, ædificat, mutat qua-
 drata rotundis. Is nunc penè solus apud miseram

EPISTOLAE

ac infelicem Erphurdiam medicus relictus est. Cum Ambrosius noster, dolor est meminisse, & item Rembertus nuper uita functi sint, sicut & Melosingus. Langus decumbit, misereq; uexatur podagricis doloribus, qui nobis Ambrosium eripuerunt. Quid amicorum nobis ea in urbe superesse putas, nisi Sturciadem? Admodum metuo ut diu nobis supersit Langus. Henricus Aperbacchius, quanquam de hoc, quid ad te? miserè uale tudinarius est, & ipse nunquam non podagricus. Vtinam nobiscum uiuere posses in his saluberrimis montibus, equidem sperarem citius te quàm uspiam alibi cōualiturum, si modo adhuc quod nolim æger es. Noua si qua istic habetis oro ad nos perscribe. Princeps noster quietus est, modo per uenationes liceat, & pacis etiam externorum regnorum ac principum studiosissimus, de quibus rebus melius omnia tibi noster Cariss. Casparus, quem ubi audies meipsum te audire existimato, ita toti conformati, et quasi in eundem animum fusi & conglutinati sumus, in quem quicquid humanitatis contuleris in me collatum putato, nihil uero conferes nisi animi tantum, & bonæ uoluntatis erga me & illā significationē. hortare, ut si quos istic habes amicos doctos, & qui me sua amicitia non indignum iudicent, ut ad me scribant atq; ea ratione amicitiae consuetudinem mecum auspicientur, ego dabo operam, ut si nō eruditione, tamē in colenda bona fide amicitia hijs uel respondeam, uel si possim sim superior. Vale mi cariss.

Ioachime

IOBANI HESSI.

Ioachime, & me, quod facis, ama. Non sum oblitus tui
ad nos elegantissimi Carminis, cui aliquando responde-
bimus. Nobis rescribe cum Casparo, & Draconite
si potes. Datum Martiburgi in Hessis die decollati Ba-
piste. M.D.XXXVII.

Tuus Eob. Hessus.

OPTIMO AC DOCTISSIMO

uiro D. Ioachimo Camerario amico ac
fratri carissimo suo S.

Reddedit mihi literas suauissimas tuas Mycillus
noster his nundinis Francofurti in suis ædibus,
quibus cū uehementer cupere respondere, uix dabatur
tantillū otij, ut ea quæ cogitarā animo, re exequerer.
Quod quereris mi cariss. Ioachime nihil te literarum
iam annis aliquot à me accepisse, quomodo excusem,
nec ipse inuenio, nec à negotijs nostris quibus altoqui
multis, sed nunc plurimis, & quā maximis distine-
mur, mutuari possum. Superest, ut te rogē, mihi et isti
meæ naturali negligentiae propter amicitiam nostram
sanctissimam ignoscas, futuro in posterum diligentiori.
Quod de statu, conditione ac tota uita nostra qua-
ris, scito mi Ioachime bene ualere me, atq; etiam meo
more qui scis qualis sit, uiuere. Apud Principem huius
terrae, grauiusum esse magis, quā pecuniosum, quā
quam ne eo quidem nomine cō, quod ualde querar. Stē
N iij pendum

ERISTOLAE

pendium datur quotannis tantum quantum Norina
 bergæ olim, sed promissionibus quibus aulæ abundant
 quotidie ditescimus. Vtinam sicut scribis, unâ nobis es
 se tibi liberet, quod si tu uoles, et Sueuiam cum Hasia
 commutare posses, ego facillime curarem ut fieret. Et
 nisi me fallunt omnia, quanto tu uoles stipendio. De
 hoc igitur si uidetur, mihi significabis. Habes breuiter
 ad ea de quibus scribis tibi responsum, quanquam quod
 postremo de Homero scribis, scito Iliada totam me uers-
 tisse latino carmine, ac dedisse excudendam uostro Opo-
 rino. Qua de re opinor Mycillū ad te scribere, tuos in
 Iliados & commentarios uidi & legi, atq; etiam nunc
 cum domi sum, summa cum uoluptate lego. In s̄ nihil
 uideo. Vtinam omnes libros sic absoluas, ut absoluiisti
 primum. Vtinamq; non solum tibi uidere, sed et mihi
 colloqui tecum de audacia mea in uertendo Homero li-
 ceat. Quod spero dabitur aliquando. Te rogo de his
 rebus, de quibus ego nunc coactus ad te scripsi breui-
 ter, copiosius ipse mihi per occasionem respondeas.
 Saluto amicos, si qui istic norunt Eobanum, & uxorem
 tuam nostri uxor & liberi. Item de tua ualetudine
 cupio fieri certior. Francofurti ad Menum in Nune
 Anis M. D. XXXIX.

Tuus Eobanus
 Hessus.

EVF

EOBANI HESSI.

ERVEDITISSIMO VIRO IOACHIM

mo Camerario amico non secus ac fratri

cariss. suo S.

R Eddidit corā mihi literas tuas longe suauissimas
Myallus noster, mi cariss. Ioachime cū ad mundi
nas descēdissem, altero pede ex podagra laborāti, ad
ut exire in publicū nullo pacto possem, nā iste morbus
nos principes ita affligere solet, iocū agnoscis. Di de
eq; perdant istā ueneficā & molestiss. bestiā, quæ me
nunc torquere incipit quo tempore minime omnīū de
buisset. Itaq; gratiam habeo tibi, quod bonā fortunam
nobis optas, qua, quod quidē ad ualitudinem attinet,
nunc egemus maxime. Et ego mi Ioachime ualde doleo
nos à fortuna sic distrahi ut inuicem scribere quoties
libet, non liceat, sed ut omnia desint, bis tamen annis
singulis literas ultro citroque mittere possumus, hoc
est, nundinis, ad quas etiamsi non omnes forte uena
turus deinceps sim, tamen hoc efficere facile possum,
ut literæ e nundinis ad te deferantur. Explicatio
nes tuas τῆς β' λ' nondum uidi, gratiss. & hæc
sicut omnia tua habiturus, nam ea quæ scripsisti
eis τῶνδ' sancte custodio. Vinam pergas eodem
modo in reliquos quoq; libros (id quod nemo te me
lius facere poterit) quos mea opera conuersos iam,
sed nondum editos, non falso tibi dixerunt, quicunq; di
xerunt, isq; liber non credis Ioachime q̄ ingens mihi

EPISTOLAE

factus esse uideatur. Edetur hoc semestri præterito nõ
editus, quod sine privilegio, quo carebamus, emitti nõ
deberet. Quod scribis te huius anni non opt. fortuna
usum esse, sic interpretor, ut de ualeitudinis tuæ ueteri
malo, potius quàm aliqua noua calamitate libeat intel
ligere. Sed hæc ferenda nobis æquo animo sunt. Vides
enim & me eadem ferè ratione affligi, atq; utinam hæc
ætenus. Ego iam ad scribendos Fastos non impellente
solum, sed etiam urgente Philippo nostro accingar. Vi
cissim salutabis à me uxorem, liberos, & omnes tuos,
amantissime, et ualebis Ioachime, mihi mortaliū omniū
carissime. Amicos quos iubes officiose salutabo tuo no
mine, ubi Areopyrgum nostrum rediero. Iterum uale
Francoforti ad Moenum, 10. Martij Anno M.D. XL.

EOBANVS HESSVS IOACHIME

mo Camerario charissimo amicorum om
nium suorum S. D.

Incredibili desiderio afficior sepiissime consuetudinis
nostræ, tantum ualet usus longus. Hic sunt Ioachime
costissimi uiri, sunt etiam humanissimi. Noster Crato,
quid enim aliorum tibi texam catalogum? Sed tuam
presentiam quoties requiro? tam ad ioca, quàm seria.
Quin etiam latrunculi nostri in aula grassantur mo
do, sed quanto maiore uoluptate mea te illi olim a
toruisti nō habuerunt? Cetera quid referam? Stius
eorum suauissimam communitatem, in consilijs dandis
cum

BOBANI HESSI.

eum prudentiam tum fidem. Non igitur solummodo longinquitas usus te mihi, mi Ioachime commendauit, sed etiam natura tua, sed etiam eximium studium erga me tuum. Me Podagricum factum iam dudum nosti scilicet, non enim te celauimus. Cur autem ridet ad hunc quæso in alijs morbum, homines? Ego nihil quod ridiculum sit experior. Verum enim, ut scis, didici dicere. Sed nescio quæ iam tacite surrepit etiam alia egritudo, magnam enim defectionem omnium uirium corporis sentio, ut uitæ metuere iam incipiam. Sed non me tuo. Nam & apud æternum Deum saluam hanc perpetuo fore confido, & inter homines diu superstitem. Iam igitur quod restat minus sollicitè curo. Principis est uoluntas erga me egregia. Ah hoc etiam meis bene spero. Sed cur præter consuetudinem hæc ad te hoc modo? Tuas argumentationes in literis tuis semper lego libenter. Neque me clam est, immo scio iam pridem, te esse rationum artificem, uel nostro Mylio optimo uiro hoc quondam narrante, & testificante. Inuictas igitur rationes tuas cupide semper cognosco. Quod autem ad affectionem amoris attinet, facile tibi indulgeo, tantum abest ut obsistendum esse putem. Sed quid audio? Euius ne istinc? Rescisco aliunde multa, quæ equius erat tuo indicio. Noui tamē quam tu sis cautus. Facies tamen credo me certiores, si non quid consulueris, at quid egeris? Ut si non liceat defendere cōsiliū, factū tamen non ignorem, & si uideatur, probem, quam

EPISTOLAE

quàm mihi probare quicquid à te fiat, ut tibi quicquid à me, necesse est. De mea Iliade nihil ne obsecro, ad me scribes? Sed scio iam quid scripturus sis laudabis, ut solius semper fuisti mea, admirari te dices. Satis igitur horum. Ego uero requiram alia quoque à te. Sed tum de his scribam plura cum librum te accepisse & legisse cognouero. Thermae si profuerunt tibi optimè est. Sed si non profuerunt, saepe repetendas non esse iudico. Nam nostri Medici Thymarum curatorem de centro procedere scribunt. Hoc igitur singularem industriam expetit. Scis enim tu qui cum Euclide aliquid negotij contraxisti, quid centrum in circulo, & quam non cuiusvis sit illud designare. Ignoscas mihi si tua causa nimis esse sollicitus uidear, qui mea & fueram & sim parum. Vel enim mihi me ipso tu es charior, uel certe non multo minus. Sed hæc omittamus. Debent enim alij loqui non nos, & loquuntur mi Ioa-chime, atque etiam ut spero, loquentur. Volmario etiam salutem à me dictam esse scribis, uiro optimo, eruditione literarum præstanti, *μωροῦ δὲ πεπρωτῆ*, & quæ præterea addis. Hunc igitur Volmarium cur ego nondum noui, nisi si forte poëta non es? Nam ut scis, Hæssum nulla diu Musa latere potest. Iam igitur hunc nostro, nam meus est hic quoque, si tuus est, salutem dicces a me nominatim, & singulatim, non ut ante promiscue & communiter. Salutabis & cæteros amicos. Te etiam nostri hinc, salutabis totam domum tuam à

EOBANI HESSI.

me & tota domo mea. Regina ualet. Cum Regijs liberis non male agitur principis liberalitate. Vale, Abodonsenæ memoriæ consecrato die .XL.

EPISTOLA
EOBANICÆ AD
ALIOS.

EOBANVS HESSVS IO
anni Groningo suo S.

A Deo uobis nihil reddo, ut ne pulueres quidem remittam. Sed uos egregie qui & pecuniam, quam tamen ea cōditione accipio, ut ipsi adsitis quamprimū, eam consumpturi, alioqui & ipse pulueribus uos conspergā. Sed hactenus feliciter, dū quod Virgilius fecit, aurū de stercore, nōs argentū de puluere. Pluribus nūc non ineptio: Vos adeste ad horā duntaxat unam. Nam nos secunda garrimus quippiā, sed adeste, alioqui remitto pecuniā, et uultis opinor remitti. Quod probabimus.

Ex Regia.

EOBAN. HESS. IOANNI GRONINGO uiro pulcherrimo & uocaliſſ. sed pulcherrimo suo eleganti capitulo S.

Quas uero tu cantilenas somnias? an Musicos Reges existimas? Mitto uersiculos quos heri inter
præ

EPISTOLAE

prandendum effutui quam scripsi uerius, iocatus in uestros pulueres. Videbatur enim uehementer ridiculum, pecuniam condire pulueribus, quo tamen obsonio non erat opus, ut ingluuiē regiam expleres. Itaq; nec dum deglutiuius, in uestros oculos respersuri uestri puluerem, si uel ipsi ad me hodie uel ipse ad uos. Quorum utrum consultius uideatur ipse consulto. Ego certo la uabo hac hora, sed hoc pramoneo in Regia coena parum esse puluerum satis, si iubetis itaq; habetis parentem Regem. Si huc uultis, facietur magis quam liberalem hospitem. Liberalem tamen sed pulueribus, uestro exemplo. Habes animum Regium. De Cantilenis nihil quidem cōijcere possum? Vale & salue, aue & gaude, ede & bibe, sta, curre, sede, surge, iace, tace, dic, duc fac, trabe me. Cetera coram.

EOBAN. HESS. IOANNI GRO-
ningo Theologo eruditissimo amico
summo suo S.

Inuito te Groninge cum nostro Eccilio ad balneas Regias, & magnifice (si quid Ghæra magnificum inest) instructas. Sed ita ut statim à secunda adsis inuito, simul & legem pono, ne quouis modo liceat tibi cōtradecere aut contraire Regio imperio quod firmum & inuiolatum obseruari non à te solum, sed ab omnibus etiam alijs Regno nostro subiectis uolumus. Venies igitur

EOBANI HESSI.

igitur cum nostro Iurifconsulto ò Theologe coenam habiturus à balineis plane Theologicam, hoc est, tenuem & parcam. Sed tamen nequaquam sordidam. In summa, talem qualem & tua & nostra crumena ministras uerit. Vides ut laute uos accepturus sim? Sed nihil me tue, bene spera. Regia tibi non deerit liberalitas. Ea dum potes fruaris censeo. Aderit & Huius, & præterea nemo præter iocos, fabulas, risus, Musas, gratias, ac Veneres. Vale.

EOBANVS HESS. GRO.
ningo & Eccilio suo S.

Quid uetat quo minus ad nos ueniat? cum sitis domi & soli et ociosi. Cupio fabulari, & fabulatores desunt. Venite igitur ò Aesopi, immo ò fabulæ, & afferte uobiscum multas fabulosas fabulas. Sed coenati uenite, edaces enim cum sitis, uerecor ne ingluuiem uestram non expleam. Eccilij præcipue uentrem multorum Suum capacem. Valete. Ex ædibus Huius alieno calamo, aliena papyro, alieno animo, sed non aliena manu.

EOB. HESS. GRONINGO
uel Eccilio. S.

Si, ut heri dicebatur, prandere apud Cononiam libet,

EPISTOLAE

libet significabit per hunc, & ego rursus illis significabo ut culinam instruant futuris tantis hospitibus forte aderit & Dux, & erit nihil isto quaternione hilarius, quamuis Eccilio iratus sim, quod heri se alieno ludo in nostram ignominiam immiscuit. Sed ipse dicit *πιστῶ μνημονὸν συμπόται,* & uere, nam ego uixdum etiam nunc memini quid heri dixerim. Itaq; breuiter quid Reges uelint uidetis.

EOBANVS HESS. MAGNI

fico uiro D. Ioanni Groningo Academiæ principi suo carissimo S.

Quare dicebas mi Rector & princeps optime, non esse id in Plutarcho, de quo querebamus morem, genus mortis, inferias, et impensa funebrium Hephæstionis? Vide nunc tuum Plutarchum ad finem uitæ Alexandri, & inuenies crudelitatem simul & prodigalitem furiosi Regis, qui in funus unius hominis impendere ausus sit talenta decem, hoc est secunda Budæi computationem sexagies centena milia Coronatorum. Abeo nunc ad Curiam patrum conscriptorum, acturus nequaquam meam, sed affinis mei causam, deinde cum optimo & nostri amantißimo Aperæ baccho iturus in *ἀνταρχοῦ* nostram itidem ad uiros omnino optimos. In quam societatem & te uocamus, imò rogamus ut nobiscum uenias, nam nos te in tuis

IOBANI HESSI.

adibus conueniemus. Ales noster heri ualde fuit hetero-
ditus, uellem finem tandem insaniendi faceret. Sed il-
lum nihil moror, mirarer tamen minus, si Poëta esset,
sic enim aut insaniret, aut uersus faceret. Vale breui te
cum erimus.

IOBANVS HESSVS IOAN-
ni Groningo

An nisi nota tibi manus hæc Groninge fuisset,
Nescires Hessum forsitan adesse tuum.
Venimus, emensi ter milia dena uiarum.
Vel minus, ecquid adhuc quæritis Hessus ubi est?
Aliger hic ubi Starciacas notat Angelus ades
Huc age, si quid adhuc nos ueneraris, ades.

IOB. HESSVS OPTIMO GRO-
ningo amico Sinceris. suo s.

VTinam uero ego nunc lupos habuissem, ita egre
canem expuli. Sed nulli aderunt lupi, ne metuas,
ne etiam raucissima, etiamsi te lupi uiderint priores, ueni.
Hunus aderit, iam nunc abiit rediturus, Capellam amia-
simus. Credo lupos rapuisse, habeo hospitem Hessum
quendam, qui hac hora ex itinere ad me diuertit, uirum
omnino simplicem, et tibi notum opinor. Is neq; iocis neq;
locis nostris quicquam oberit. Tu ueni, sed cœne nihil

EPISTOLAE.

ea, prater nescio quid. Igitur si potes esse nescio quid, ueni, ut satieris nescio quid, nam nescio quid coenabimus & ridebimus. Sic cum Cerbero nunc, luctatus sum, ut manus scribentii tremant.

*Ergo, tibi nostrae non uenit littera dextra,
Et quod scribebam sola litura fuit.*

EOBANVS HESSVS GRONINGO
Algasino amico ac fratri
cariss. suo S.

Svades ut ueniam tibiq; obsequar. Cupio id quidem & non cupio. Quid enim tuo nomine non cupiam? quid meo non cupiam non? Cupio & tibi obsequi, & cum illo familiariter esse, & mihi obsequi. Quid igitur faciam? uolo & nolo. Vides ut unica litera uoluntatem meam distrahat, nam quantum differunt uolo & nolo? Cōsule si quid habes quod è re esse nostra putes, hora siquidem prope est, qua quod facis faciendum sit. Vale scripsi cum aliquantum obdormissem. Viue.

Ex Regia.

[EOBANVS HESSVS IOANNI]
Groningo uiro humanissimo amico perpetuo nostro S.

Rogat Vuolphius à Tenstadijs ut hodie secum prae

EOBANI HESSI.

prandcas, & rogat impense ne neges, sed mecū statim
ab hora X. uenias ad Sacram anchoram, quod eius do-
mus insigne est. Conueniet tecum de filiolo in tuam dis-
ciplinam quasi emancipando. Itaq; mi Groninge uenies
ad nos sub X. ut simul ueniamus ad compaterm meum,
uirum tui & bonorum omnium amantiſſimum, nunc
etiam consularem. Bene uale, ex Regia, TdX15α.

EOBANVS HESSVS GRO

ningo Canoniorum Marianorum
principi suo S.

Rogo te mi Groninge ut si à prandio, quemad-
modum heri constituisti, ad nos in secessum no-
strum uoles, ne Eccilium tecum adducas, sed potius tua-
um fratrem uirum uere bonum, uel D. Andreā uel ua-
trunq; uel Michaëlem Dulcem, uel aliquem eius gene-
ris, id est, bonorum uirorum. Si uero mecum uoles, id
esset gratiſſimum, uel à prandio. Urbanum credo me-
cum iturum, Vale.

EOBANVS HESSVS IO. GRO

ningo uiro humaniſſimo Amico incom-
parabilis fidei cariſſ. suo S.

Alias epistole tuæ proximæ ad nos & elegantē
& suauissimi candoris plenissimæ respondebo.

EPISTOLAE

Tandudum enim id constituo. Nunc quod instat expleo
to numerum, ut integrum tibi uicloriatum florinum de
beamus, si potes, potes uero, Mercurij et Diuæ Copiæ
gratia. Nosti rem, pluribus itaq; opus non est. Præse-
cti aerario nescio quod tempus sibi obseruare in suis
commētarijs necesse esse aiunt. Ego uero quid possum
contra? præscribam qui diem neglexerim. Rem intelli-
gis, peream si non regia fide ago, hoc est, summa. Hec
satis. Vesper si quomodo potes mi Groninge, mi char-
rum caput, mecum esto, aderit Valentinus Capella &
Hunus, nec uere are quenquam, qui tibi ingratus sit ad
futura. Nam quos tu oderis amare ego uix possum.
tametsi, quæ tua uirtus est, neminem oderis, sed à quor-
undam familiaritate cauere fortasse. Sed quid hæc?
nihil ad Bacchum. Nunc apud D. Ambrosium epulas
bimur. Vale, & antequam uenias sub uesteram, res
scribe, capior enim & delector tuis tam literatis lita-
ris quasi maxime cupitis cupedijs.

Ex Regia.

EOBANVS HESSVS CANDO

re & eruditione spectabili Ioanni Groninga
go suo carissimo S.

Tria scribam & petā à te una in epistola. Primū
ut Regina acetum mittas, quo pisciculos à nobis
in hodiernum prandium coemptos condiat. Deinde

IOBANI HESSI.

ut si queas, id quod egimus nunc praestes, si id tuo con-
modo queas, si non queas, tamen quod tertium erat,
in prandio nobis adsis cum Eccilio, si is queat suos Mo-
nachos relinquere, si non queat tu uenias, aderit enima
et Hunus, pisciculos habemus delicatissimos, quibus
soli uesci nec debemus nec possumus. Rem tenes, acce-
tum mitte, ipse ubi tempus erit ueni, hoc est sub XI.
Sunt et quae tecum expostulare nos oportet, vale ex
Regia.

IOBANVS HESSVS IOANNI

Groningo amico perpetuo suo S.

Non intellexi tuas heri literas mi carissime Gron-
ninge, iocum interpretatus quod tu scribebas ex
animo. Deum immortalem cuiusmodi est ista amicorū
consuetudo? quae conuersatio? uel quae digladiatio po-
tius? O rem factu non improbam modo, sed et foedam
dictu. Quis talibus utetur deinceps amicis? et ego non
absq; periculo sum ad tales mores factus cautior, non
ui enim centauros istos, sed imbelles, si in quem inci-
dant Herculem. De his aliās, fortunae meae gratulor
quae id temporis alio me (uelut mihi consulto parceret)
abstulit. Vestram utriusque uicem doleo, qui a quo
minime omnium timueratis iniuriam acceperitis et
contumeliam. Non possum non indignari, quid
fiet enim si sic inter nos tam paucos digladiabimur?

EPISTOLAE

Ludibrio erimus omnibus male nobis uolentibus. Plura
coram. Interim meum consilium est, ut quantum maxi-
me quicamus occultemus, ac inter nos deuoremus tam in
signe iniuriam, ne ridendi ansam inimicis, praebeamus,
culpa enim caruisse pulcrum est, & nemo dolet nec ue-
rius nec grauius, quam qui conscientia teste dolet.

MARTINO HVNIADAE

suo cariss. S.

Veni Martine. Talia audies noua, qualia nec in-
cogitas, nec somniare queas. Sed quæ prorsus im-
mutare possint hæc tempora. Accerse oro per tuum Bal-
thasare Groningum. Eo enim conuento, mihi et Vrba-
no opus est. Tu ueni. Ecce noua omnia, ò noua, ò cœ-
lum & ò terra. Vale & curre.

Eobanus Hessus.

EOBANVS HESSVS OPTIMO

Viro Ioanni Groningo amico perpe-
tuo suo S.

Pareo mandatis dulcis amice tuis. Conabar episto-
lam scribere, sed quod conabar dicere uersus erat.
Itaque quos ego sim adducturus umbras non uideo, nisi
forte unum aliquem Græculum uocarem in tuam cœ-
nam nisi apud Longinum diuerteretur, unde euocare
homines

EOBANI HESSI

homines idē est, quod ab orco mortuos. Igitur si quem
mecum adducam Aristotelem. Ridebam ubi alienis
uersibus te poetari uidi, uidebare enim cornicula mihi
quædam Aesopica. Sed hæc ad Petasonem nostrum, ibi
enim si non Musarum tamen opinor gratiarum nume-
rum explebimus, uel etiam excedemus. Bene uale, &
sub Quintam nos expecta.

Ex Regia.

Groningo nostro S.

AN oblitus es quid heri promiseris? O lingua, qui
lingua multum potes, ubi tua lingua? nunquid
donum linguæ non habes? Cum sis tam linguax, ut lin-
gua alias linguas queas elingues facere, Lingua nobis
lis ore fulminator, an etiam nunc linguam habes? ego
quidem quia linguam non habeo, lingua nihil possum
nisi linguam miseris. Vale.

Rex elinguis.

EOBANVS HESSVS GRO-
ningo uiro modis omnibus summo S.

Adesto cum tuis omnibus in Regia o amice no-
ster optime maxime, sed mature adesto. Nam
famem stomachus noster non fert, & semper latrat ad
meridiem. Quamuis nec epulas sumptuosas, nec pocu-
lenta preciosa penuria nostra depromant. Sed erunt
o iij pro

EPISTOLAE

pro epulis fabulae iociq; ac sales qualibus tu abundas.
 Igitur ne sit longior epistola, quam statui, abrumpan-
 filum ut uenias quamprimum (ut dixi) cum tuis omni-
 bus, praecipue Rotendorphio nostro, et umbris si quas
 habes. Cetera coram. Viue, uale, et si quid nouisti res-
 tius istis, candidus imperti, si non, his utere mecum, et
 ueni.

NOSTRO VNICO IO
 anni Groningo.

Si bene potastis, bene curritis inter amicos,
 Nil mihi rescribas, tu tamen ipse ueni.
 Sed tamen haec alias cum uenerit ipse canemus,
 Nunc uel acetosas et pueri tristes
 Te rogo per Venerem charissime frater et omnes
 Musarum coetus, ut uenias propere.
 Nam propere scripsi, iam doctus sterit Homerus
 Et nisi tu uenias non erit anser olor.

Rex.

Cytra iocum ueni, sunt nobis pisciculi quidam. Si in-
 wiseconsultum nostrum Eccilium tecum potes adducere
 facies nobis rem gratissimam.

NOSTRO CARISSIMO
 Groningo S.

EOBANI HESSI.

EN habes quantum properanter nunc adnotare
potui in Cydippen amici nostri, quod in Hodier-
num laborem sufficere existimo, sub vesperum remitte
libellum & adijciemus reliqua, uel ipse adfero potius.
Vale.

Eobanus tuus.

EOBANVS HESSVS SVO CA-

riß. Ioanni Groningo petasato petaso-
num Domino S.

REgina paulo ante domo abierat, cum tuus à pe-
dibus me maximis rebus intentum, atq; in libros
fronte animoq; prouum magno post tergum petasone
adoritur. Heus inquit Eobane petasunculum tibi hunc
præceptor. Tum ego (ut qui his diebus minime cū petas-
onibus assueuerim.) Quid est inquā, nā homo ille im-
pense delirat qui tot hanc domum beneficijs onerat, ut
iam uix ferat? Extra iocum ego Regine munus tuum
(quod dum animum tuum specio, maximum est, quan-
tumuis tu extenuas) offeram, & mea commendatione
aliquanto reddo preciosius. Sed quod iubes totum hoc
quatrduum ualere me, male accepissem, nisi inuitares
in crastinam coenam Petrinorum, quo & ueniemus &
tecum expostulabimus, & de Petasone consultabimus.
Vale Taxis & ex Regia.

O iij

IOANNI

EPISTOLAE

IOANNI GRONINGO.

optimo amicissimo suo S.

Etsi (ut intellexisse te uideo) laboro ex cruribus, tamen non potui non ridere ad tuam tam ridiculam epistolam, cum te ipsum sexcentis pene morbis obrutum scribas, idque à me postules, ut medicus te curem, quod ea quidem lege facturum me polliceor, si probaris prius istis te captum imbecillitatibus. Nam ego tibi qui credam, cum iam iterum ad philosophos comessas tum compotatumq; abisse sciam? Quare si uoles ueni & uide tumorem Regionum crurum, ipsumq; Regem pene miserabiliter multa scabie exulceratum, non decumbentem quidem, sed tamen desidentem, & nihil agentem, præter quam de cura instaurandæ uoletudinis cogitantem. Vale & si poteris adito nos cum Eccilio, quamuis, ut opinor, illi non uacet abesse ab istis suis censuris.

Tuus Rex αἰνέσ.

D. IOANNI GRONINGO VIRO

bono amico summo suo S.

Nullus argento color est avaris, abdito terris, nosti quæ sequuntur. Quare neq; nos argentum terris abdere debemus, sed in usus potius necessarios promere. Quod quorsum nunc dictum accipiedum tibi sit

BOBANI HESSI.

fit, mi Groninge non ignoras, ego de reliqua sententia ut nunc quidē dicere supersedeo, ita tecum ut spero his paschalibus ferijs liberius colloquar & confabulabor. Vale, cum tota domo tua. Ex insula ueteri, sed nostra Regia.

Tuus ὁ βασιλεύς.

IOANNI GRONINGO ERVA
ditione & probitate florenti ceu in uere perpetuo.

TRes auculas coepi, sed hano Argentco, qui si fuisset laxior, cepissem utiq; plures, nunc contrahendum aucupium pro ratione retium est. Speraram hodie abiturum me à quaestoribus publicis ditiozem, sed non respondit uoto expectatio. Itaq; eadem spe in crastinum rediturus domi nunc lateo, & te interim fallo sed inuitus, quamuis te fortasse non inuitum. Sed hoc me consolatur, quod cum litigioso exactore res nōdum est. Igitur ad aucupium te nostrum inuitamus, aderit enim ei Humiades noster, tum adduces Iccilium una tecum. Ego spectator cenula ero. Nam ita mihi imperant labia, quæ conclusa sunt, ut præter iuscula & cremores ὡς βόμματα haud quaquā alia admittāt. Ride re tamen possum, & ineptijs saturos facere, bibero quoque: sed potare non audeo, aiunt enim Aesculapij nostri nescio à quibus τῶν ἀπογοῶν esse id malum.

o s

Quod

EPISTOLAE

Quod si uerum est, ut suspicari libet, tum ego Iouem precabor, ut ne pluat amplius, ne tam garrulos poëtas tacere quoque cogat. Satis ineptiarum. Adesto uolueris ad uolucres, auis ad aues cum aue Iccilio. Sed quam primum, Vale.

Ex Regia.

Tuus Hefsus.

GRONINGO ET ECCILIO V^o
ris summis S.

Hunus & ego sumus unà in Regia neq; cenantes neq; potantes quicquam, Sed dulcissimam uestra presentiam expectantes. Quid rogamus? nihil est aliud negotij aduolate.

Hunus & Hefsus.

GRONINGO ET ECCILIO
suis & nostris S.

Quamprimum adeste adiuro uos, non potamus, non pergræcamur. Sed sobrii sumus, & habemus caneros maximos instar asinorum & ovis, an similitudo hæc non placet? Quin igitur uenitis & hoc audetis dicere. Quod si non ueneritis, non ad glam cetera. Breuiter. Venite.

Hefsus & Hunus.

Eobla

EOBANI HESSI.

EOBANVS HESSVS GRONINGO & Eccilio uiris optimis S.

Nihil tam dolet quàm hoc quod uobiscum sum
temporis, non & habitare & uiuere uobiscum
quotidie. Itaq; nullum tempus est, quin de uobis cogi-
tem. Quod si uos quoq; de uestro Eobano aliquid ta-
le sentitis, uenite nunc ut hoc diei reliquum fabulis
mutuis transigamus, quia paulo post absaturi sumus,
ut scitis longius. Te uero Groninge conuenire quodam
nomine habeo, quod ipsum, ut spero, & in rem tuam
erit. Valete, & uiuite, & uenite. Ieiunium ut scia-
tis sacrum est, tamen curabimus ut non desini bel-
laria.

Ex Regia.

GRONINGO ET ECCILIO

uiris & clarissimis & optimis
nostris S.

Rogo uos & inuito ad cenam uiri amabiles, ad
quam ut ueniatís nunc statim dum lucem habea-
tis rogo, ne dum ambuletis in tenebris, uexemini à nea
gocio perambulante in tenebris. Venite.

Vester o. B. Hessius.

BOB. HESSVS GRONINGO.

& Eccilio nostris charis. S.

Veni.

EPISTOLAE.

Venite si uiuitis, si ualetis, quid enim impedit,
quominus hoc quod coepimus, semper faciamus?
Nobiscum sunt Humus & Crucibergius, uos desidera-
mus ut quos maxime. Adducite Marcum, cui nos hodie
descripsimus bellissimum carmen.

Ex Regia

IOANNIBVS D VOBVS GRO-
ningo & Octacilio nostris Chariss.
capitibus.

Vrbis gericolæ reduci pede testâ subimus.

Longas emensi difficilesq; uias

Vix etiam trahimus languentia crura grauati,

Quis credat molles Regibus esse pedes?

Reliqua non adfluebant, et nihil sperabant itine-
re desessæ Camenæ, ut quæ Pegasus nullum habues-
sint. Recte & officiose facietis si salutatum nos uenies-
tis, simul ut suauissimis confabulamentis uestris tedium
animi, corporis languorem sentientis leuetis. Diu enim
& nescio quot anni sunt, quod uos non uideo. Si nihil
impedimento est ueniatu orō. Narrabo uobis cursum
peregrinationis regiæ maioris & longioris aliquanto
Ulyssææ. Viuite & adeste, sed cœnati. Nam Regina
non expectabat uos. Itaq; præter auiculas paucas nihil
parauit obsonij quod cœnaremus. Ex Regiâ.

Hessius.

Groningo

EOBANI HESSI.

GRONINGO ET ECCILIO

uiris sanctis, & amabilibus nostris S.

Saluere uos iubemus, sed & uenire. Quod si imperium non accipitis, uenite ut excusetis uoluntatem tam improbam. Hunus mecum. Heri fuimus scilicet negligentiores Nunc ualde sumus famelici, & esurimus nescio quid humidi, nam sicca parum tam delicatis stomachis conueniunt. Venite in tempore, nam si extra tempus ueneritis, periculum est, ne mundo excidatis. Marcum uobiscum ducite, & quos uoletis præter hunc.

Aduolate amici & regio imperio parete, audituri noua multa & mirabilia

Hessus & Hunus.

GRONINGO ET ECCILIO

uiris & amicis opt. max. nostris S.

Ieiunant hodie Philosophi omnes, qui adeo seueris sunt moribus, ut ne Timoni quidem ulli cesserint. Vos autem natura latiores, uegetiores etiam ingenio, persone nam pro loco & tempore potestis sumere atque horas rerum omnium homines pulchre agere. Itaque uos rogo ad me consolatum hoc uespere neniatis (nam potare mihi nunc religio est) Deinde itidem rogo aliquid uestrorum olusculorum, sed conditorum ad nos cum his duobus

EPISTOLAE

bus Regulo & puellula transmittatis, huiusmodi enim uoluptas est, hoc uesperu deuorare, opinor propter adhaerentem aegritudinem. Valete.

Vester Hestius.

DVOBVS IOANNIBVS ALGE
fino & Eccilio nostris cariss. S.

Si estis adhuc inter homines, putabitis & hoc humanum esse, ut rogari uos patiamini, quantum uis tandem sitis tetrici, quantum uis per uos deest, ita men hoc uestro Regi credo non negabitis, ut secum ad Meridiem prandeatis, quod ut faciatis, quid rogem? qui imperare possum? Venite igitur, sed statim X. Valete.

Hestius.

GRONINGO ET OCTACILIO
uiris fortibus & bonis amicis ueris
& magnis suis S.

Quamdiu est, quod uos non uideo? & quamdiu hoc perferam? liberatus diurnis laboribus ad noctem solatiolum quero. Quod sine uobis uix pote sit integrum contingere. Laboribus & corporis et animi uere fessus sum, & datum est uix respirandi tempusculum, quod ut mecum esse uelitis, oro amici carissima

IOBANI HESSI.

risimis, etsi non sunt nobis mitia poma, erunt fortasse
molles castaneæ & obsonij quiddam & pulmentarij
non infirmi pollinis. Adeste modo Groninge noster, &
O statili quamprimum adeste plumbei non plumbei per
Mercurium & Aesculapium. En uobis literas ab eo
quem dicere nolo, ut ait Iuuenalis. Scripsi manibus ada
huc udis ab argilla qua fenestras affluxi. Birum non ui
num bibemus. Nam mihi dolēi omnino dentes isti ὀϊνο
Φόβοι, et enim carne opus est, si satur esse uelis. Vale
te, & uenite actutum, sic uolumus sic iubemus. Comite
tur uos, si uidetur Schryndisius noster, non ut umbra,
sed ut unus de columnis maioribus, quales & uos
estis. Hessus.

HESSVS GRONINGO

suo S.

HEri nihil actum putabimus, nisi redeatis hodie,
quid in causa? satiari non possum presentia ue
stra, hoc ne satis? sed reliquiarum parum est, quicquid
tamen hoc est, esse uolumus. Quod si languetis ex capi
tibus, consulite nostrum capitulū, & habebitis melius.
Inuitaui hodie Chumratum tuum Groninge, si potes
hunc tecum adducito, & si placet etiam Guilielmum,
nam omnes qui tibi etiam nobis cari sunt. Eccilius &
Marcus nos spero non deserent.

Hessus.

IOBA

EPISTOLAE
ROBANVS HESSVS IOANNI
Groningo uiro & singularis humanitas
tis & singulariter cariss. suo S.

Scripseram heri literas ad te, quibus petebam ut
statim Eccilio comite uenires in Regiam, neq[ue] so-
los nos & quasi desertos esse patereris, h[ab]e[re] litera[m] cum
hodie sint amisse, nec ullo pacto possint reperiri. Idē
nunc peto, ut quoniam heri non licuit, quia abiisse uos
dicebatur, hodie uenias ad X. nunc statim, tecumq[ue] ad
ducas nostrum Iuriconsultissimum Eccilium, ut hunc
sacrum ternionem impleamus, nihil ad prandium praeter
coxam uitulinam assam habituri. Quod si uos pleni
ut soletis, portionum, estis, iubete uobiscum uentant.
Mirum est quam uos uidere cupiam, nuper non eratis
leti. Nunc uero Diuo populorum Victori sacra facie-
mus, ut & erga nos liberali habeamus, qui paupercula
le nupturienti tantum auri dedisse narratur, quantum
ad reliquam degendam uitam abunde sufficiebat. Vale
mi Groninge, & uide ne excusationem aliquā preten-
das, quia nullam accipio. Idem dices Eccilio. Hora X
uos opperiemur. Ex Regia. Pridie Nicolai.

INDECLINABILI VIRO
Ioanni Groningo carissimo suo
pectori S.

IOBANI HESSI.

AD cœnam hesternam nec ueni nec potui, quoniã
utrunq; nobis ἀδυνατοί. Quid uero ò Poëta
Virgiliane, si nunc ad prandium ego, quia neglexi cœ
nam et times, nō uenio. Sed cras ero tecum, quia sine me
esse non potes. Tuum focum, tuos plurimos ignes, tuas
tædas, tuas pinus, tuos hortos, tuas syluas & reliquum
tuum gregem saluere plurimum iubeo. Heri subduxe
rant montes me, & post carecta latebam. Sed desino,
quia plura non possum. Vale.

Saluta doctissimum Iurisconsultum Eccilium & do
na illi pro munere Regio Homerum à principe princia
pem. Cætera addes ut uoles.

Tuus Hessus.

IOANNI GRONINGO AMICORUM
Gemmae suo S.

ET Nicolaus noster nunc abest & tu ades, & ego
breui absuturus sum, nunquam tamen minus fuisti
mecum quàm nunc es. Quare si quid adhuc ueterem et
fidum respicis amicum, ueni ad hodiernum prandium
unà cum cariss. Eccilio non ut laute prandeas, sed ut li
beraliter rideas. Scis enim simul cum sumus, quam prorsus
ἀγέλαιος εἶναι non possumus. Vale è Regia.

Tuus Hessus.

IOANNI GRONINGO
uero optimo S.

P

Balis

EPISTOLAE

Balinea instituuntur in regia, si laudare nobiscum
multis adeste ab hora tertia, Coena uero prater
holuscula & caseolos parum est, nisi quid prouis-
deamus. Rem tenes. Quod tibi, idem Eccilio scriptum
puta mi Groninge. Vale & ueni si potes. Festinanter.
Ex Regia. Hessus.

GRONINGO ET ECCILIO VL-
ris & optimis & cariss. nostris S.

VT breuissime, & quod ex animo sentio nobis-
cum agam fratres carissimi, uos rogamus uti
hoc uesteri nobiscum sitis, aderit & Dux, & erimus
hilaris. Hoc est quales uix ipse optarent gratia. Ro-
gamus uero, ut si quo modo queatis, ne alio concedatis
quam ad uestrum Regem. Hessus.

Nostro cariss. Groningo S.

Auidimus te optime Groninge literas habere Geo-
rgij ducis ad Lutherum. Quod si uerum est, ro-
gamus te per Musas ego & Megabachus cum quo
iam dudum in gratiam uere te rediisse & ipse iurat &
nos scimus, ad nos ut in Regiam hoc uesteri uenias, tes-
cumq; eas literas si habeas feras, si non habeas ipse
tamen uenias una cum nostro Eccilio ex nobis noua au-
dituri. Optimam & frugiferam Cererem pro uenire
habes

IOBANI HESSI.

habebimus inter coniuas. Vale, Versus quos uoluisti
mitto. Iterum uale, & mox ueni.

Tuus Hessus.

Quicumq; prima liberatus coniuge
Sese alligauit ad secundas nuptias,
Miser laborat in charybdi pessima
Et errat naufragus in profundo maximo.

Ἰὸβανος

OPTIMO IOANNI GRONINGO
amico indeclinabili S.

HActenus non fui soluendo, quamuis si animum
spectes, iamdudum exolui, uolui enim & cupiui
semper, sed nō potui. Nunc cum dederint isti, non quod
uolebam, sed quod uolebant ipsi, tibi mi cariss. Gronin
ge, pro tua in me summa liberalitate gratiam primum
ago, deinde quod equum est reddo, rogoq; ut ne feras
ægre, diutius fortasse me quā oportuit rem distulisse.
Quandoquidem id nequaquam mea sponte factum est.
Fac oro si potes unā cum nostro iuriscōsulto Eccilio cō
ueniamus uel hodie. Vale, ex Regia die Matthiæ.
M. D. XXV.

Tuus Iob.

IOBANVS HESSVS IOANNI

Groningo uiro humaniss. & uere liberali

amico immortalis suo S.

P ij

Quid

EPISTOLAE

Quid uero agamus mi cariss. Groninge, nisi plane impij & manifestissima ueritati uelimus esse contrarij, nihil deinceps lecto hoc libro dabimus uirium Libro arbitrio. Ego non credebam mihi persuasum iri nullum omnino esse liberum ad Deum arbitrium, sed forte sic Deo uisum est, ut inde unde minime speraram, uel illa non minima salutis pars efflueret. Constante credo, & Erasmus ipsum in eadem futurum opinione, si modo, ut illi rogant, respectum personarum ponet. Tibi gratias ago immortales, per quem & cuius beneficio, mihi contigit in causa capitali christianismi erudiri, & melius sapere. Hæc ingenue & ex animo tibi scribo, etsi credo iam id sentire te. Nam iterum mi Groninge, quid agamus? quo confugiamus? quibus nos tutemur argumentis? cum illa in hunc librum congesta sint longe clariora, quam quæ à quibusvis tenebris possint obscurari, fortiora quàm à quouis Achille destrui, si hoc modo res Theologicæ agantur, iam in portu pacis, & salutis erimus, nec bella, nec seditiones ullas, extimescemus. Vide oro te quam sua tribuant Erasmo omnia illi quicumque & qualescunque sunt, dum illum magnum dotibus omnibus à Deo ornatum usque ad miraculum faciunt, bene hoc quidem & nequaquam incommode, fateri quidem per quem profeceris, & cui multum caterarum rerum debeas, causæ uero tam illustre possessione non cedere ne unguem quidem latum. Id ego laudo uehementer, modo stili acrimoniam, pleo
risque

IOHANNI HESSI.

visq; in locis temperassent. Possis itaq; apud istos modestiam citius quam eruditionem desiderare. Sed nihil est ex omni parte beatum. Honeſta commutatio est, si pauca uicia multis uirtutibus compensentur, feret hoc, quæ est modestia, ipse Erasmus, & parebit, spero, meliora docentibus, Vides ut in suam sententiam me rapuerit, non quidem Lutherus, sed ipsa ueritas qui est Christus. Sic tamen ut Erasmo me nequaquam abstulerit, sed magis etiam adiunxerit, qui primus causam tam necessariam mouit & aggressus est. Agerem tibi pro tuo petasone gratias, si mihi dedisses quam Reginae potius, tamen quia coepulonem esse uoluisti agam aliquando, nunc non ago, quia insanire mihi uideris, qui hoc tempore istud edulium. Verum quia bene salitum est, asseruari aliquantisper poterit. Nos tamen de tota re tecum deliberabimus, ut constituatur, & quando & ubi & cum quibus & γὰρ πάντα πάντα χεῖρ δὲ παρὰ πᾶσι.

Tuus Hesus.

IOANNI GRONINGO SVO.

multis nominibus cariss. S.

Q Vis sapiens fortunæ lusus & ludibria resq; humanas mille casibus obnoxias, magnopere admiretur? qui uideat et consideret ea nos lege ea que conditione natos, ut inter utriusq; fortunæ tempestates, nunc lato, nunc aduerso cursu feramur, iactemurq;

P iij

non

EPISTOLAE

non secus ac in immenso quodam pelago, caelo terraq;
 destituti, naufragio semper proximi. Quorsum isthaec?
 Renunciarunt, si forte nescis, Hunc nostro collegium ui-
 ri in suam ipsorum perniciem, non dico improbi, sed sem-
 per uigiles & intenti. Quorum id culpa acciderit equi-
 dem ignoro, nec suspicari libet, tametsi coniectura, &
 multa et magna sint, a proximo quodam Ioue istud sul-
 men proficisci. Fert istū casum, eam fortuna iniuriolam
 uir utriusq; nostrum amantiissimus, fractiore quā uo-
 lum animo, nempe talibus ludibrijs haud quaquā assue-
 tus. Quāquam uero ipse quae potui, praesens adhibui
 animo parū forti remedia, tamen existimo bonā istius
 doloris partē leuatum iri, si tua quoq; & Eccilij uox
 cōfirmatioq; accesserit. Quae ideo ad te scribo, quod ti-
 meā, ne homo imbecilli (ut scripsi) animo, plus a quo-
 dā doli indulgens, parum sibi ipsi bene consulat, et si sa-
 tis ipse nouit ab istiusmodi animi conflictationibus
 plus satis etiam suo ipsius corpusculo aegritudinis &
 accessisse, et accedere posse, cum quia, ut ipse testis es,
 uehementer & merito uirum istum amo, tum quia no-
 lum ex istius consternatione, inimicis, si qui sunt, mate-
 riam dare, unde gaudeant, sibiq; (ut est malorum sem-
 per maximus numerus) adstructū putent, quicquid illi
 decesserit? Quāuis quid decedere amico nostro potuit?
 si illud exiguum est ereptum, cuius nunquam satis cera-
 tus esse potuit, quod in aliena manu, ab alijs acceptum
 temporaneum non perpetuum beneficiū erat, quāuis
 quid

E O B A N I H E S S I .

quid beneficium dico, qui seruitutem dicere ut potui ita debui? Non enim beneficium censendum est quicquid ex fortuna pēdet arbitrio. Animi dotes qui habet, is de mum maxima & habet ipse, & in alios conferre potest beneficia. Quare nihil est, quod Hunus noster, magnopere perturbetur, ob illum leuissimum fortunæ nō nihil nouercantis refiatū. Reliquum est, ut tu quoq; cō firmes illum tibi non minus quā mihi charum & obnoxiū animum. Ego quidem, quod unum & supremū mearum opum meæ facultatis est, auxilium Musarum implorabo, Orphei cytharam sumam. Syluas & saxa mouebo, animū natura forsā molliorem poëticis Syrenibus sic permulcebo, imò confirmabo potius ut aideat se de leuissimis rebus fuisse perturbatum minimoq; in malo doluisse. Vale mi cariss. Groninge, meq; sic ut facis ama. Ex Roseto nostro Prid. Non. Octob. M. D. XXV.

Tuus Eob. Hessus.

C A R I S S . N O S T R O I O A N A
ni Groningo S.

Remitto tibi mi Groninge, heri abs te commodatū mihi, gratiamq; ago longe maximā, cui plus etiam quā maximas debeo, relaturus olim certe aliquas. Heri te uocaram, idem coram redditurus. Sed tu nescio quid causatus, Regias literas cōtempnisti. Quod si uicium putabis esse, dabis operam ut emendes.

P iiij Vale

EPISTOLAE

Vale. ex Regia, pridie victricium palmarum triumphantis Christi. M. D. XXVI.

Tuus Hesus.

IOANNI GRONINGO VIRO
optimo amico incomparabili suo S.

EGo à te digrediens heri mi chariss. Groninge, uix à lachrimis temperare potui, ea fuit caussa cur pau-
cis tecum agerem, idem apud ducem chariss. contigit,
egre reliqui Erphurdiam, egrius multo amicos, taceo
de uxore & liberis, quos breui mecum futuros spero.
Saluta Eccilium meum. Melosingum item & Familiam
omnesq; quos mihi chariss. esse non ignoras. Scripsi
ex Arnstadio cum pridie pessima tempestate confectus
matutinum iter iam meditarer. Scribā ē Norimber-
ga Deo uolente plura & breui ut spero. Commendo
tibi uxorem chariss. & liberos dulciss. Expedite mihi
apud Melchiorē quod heri mandaram, & Vale mi-
lies cariss. Groninge, Arnstadij postridie Dinorum
Philippi & Iacobi. M. D. XXVI.

Tuus Eobanus.

ERVDITIONE ET HVMANITATE
et præclaro uiro D. Ioanni Groningo Amico
suo suauissimo S.

Peruic

EOBANI HESSI.

Perueni Norinbergam charissime Groninge salu-
uus & incolumis, exceptus etiam honorifice, ex-
cipiendus honorificentius breui ab ipso urbis huius se-
natu, cum quo conuenturus sum, ita enim deliberatum
esse ab isto ordine aiunt. Ego uero urbem hanc ingres-
sus sum die Lunæ ante Ascensionis Christi, & ad huc fer-
me lateo. Sed multi nos inuisunt, & inuitamur passim
& uina optima propinantur. Sed heus mi Groninge,
non credes mihi quam hic ad tantas uoluptates factus
sim continens ac pene stupidus, quasiq; ab omnibus
semper fuerim alienissimus. Noli existimare ioco hæc
me scribere. Vera sunt quæ scribo omnia, ab eo die quo
à uobis digressus sum continenter uiuo & sobrie. Tui
memoria & Ecclesij nostri, ut est mihi omnium iucun-
dissima, ita extingui nullis unquam tempestatibus
poterit. Scripsi Reginae & tabellarius mire festinat.
Igitur ex Reginae literis reliqua intelliges, & breui
scribam ego copiosius cum Philippo, qui isthacabit, et
ego Ludouicum mittā, pro adducendis reliquijs domus
Regiæ. Ad ducem nostrum ôdortognoū scripsi, quod
mittere duabus de causis, & non potui, & non uolui.
Non potui, quia festinabat (ut dixi) tabellarius, non
uolui quia sciebam Ducem abisse, & non iam esse uo-
liscum, mittam ubi resciero ubi nam gentium agat, com-
mendo tibi totam domū Regiam, hoc est, uxore et libe-
ros. Saluta D. Henricum Aperbacchum cum uxore &
liberis, Xenia mittam cum parumper hic inualuero.

EPISTOLAE

Saluta Eccilium, Famelium, Huxarium, Melosingum
nostros amicissimos, dicoq; rogare me impense, ut ne
de fide mea liberanda quicquam dubitent, D. Vuolphio
à Tenstadijs scripsi, ut uidebis, apud quem ego te in lo-
cum meum familiaritatis surrogo. Vale Nuringer
postridie Ascensionis Christi. M.D. XXVI.

Tuus Eobanus Hessus.

M. IOANNI GRONINGO VIRO
crudatissimo amico perpetuo suo S.

Scripsi superioribus diebus uenisse me in Noricos,
nihil uero adhuc à senatu nobiscum actū est. Nunc
tertiā ē ~~est~~ ^{est} ~~post~~ ^{post} ~~hic~~ ^{hic} agens idem scribere non pos-
sum. Nam & humanissime acceptus, ultroq; citroq; co-
lor, inuitor à primoribus. Nec uidear unq̃ conditione
meliore fuisse, nisi quod uxor & liberi absunt, pro qui-
bus adducendis Ludouicū misi cum paucillo pecuniā,
quantum quidem nunc habere potui, constitutum enim
à senatu est stipendia nostra soluēda quadrantibus sum-
ma totius ad singulos anni quoq; quadrantes. Itaq; sin-
gulis anni partib. mea portio fit, xxxvij. semis. florini,
et hij quidē aurei, sic enim exoluunt isti quod antea nō
crediderā. Rogo igitur te, solutionē eius pecuniā quā
opt. uiro Ioanni Conerro debeo, differas paulo diutius,
à festo Diui Iacobi statim transmittā, id enim est pri-
mū ~~me~~ solutionis constitutū tempus. Interim ego nihil egeo
amicos

IOBANI HESSI.

amicorū quos optimos hic & inueni, & cotidie nouos
 paro & inuenio, liberalitate, satis opulenter uiuo, &
 nō desunt qui parati sunt, uel centū aureos meo nomine
 pernumerare. Vides ut mutarim conditionem. Vtinā ad
 esse mihi posses, quod futurū omnino non despero, etsi
 nondum sciam satis, nec dum enim audco quicq̃ uelle cu
 pere in re adhuc quasi feruente. Itaq; dices & amicis
 nostris qui fidem interposuerunt nihil eos debere solli
 citos esse. Nam fidem meam ante id tempus quod statu
 tum est, si uiuam, redimam. Feceris rem longe gratissia
 mam mihi, si Regina in conducenda uectura adfueris.
 Quid si auxilio nostri carissimi Eccilij à uicinis uestris
 uiris & optimis & mei amantissimis, currum impetra
 ris, quo huc deuehantur Vxor & liberi. Age si tibi
 uidetur, adito uiros optimos, roga meo nomine, si tamē
 opus erit. Si uero uector idoneus contigerit, currus opi
 nor non deerit. Breuius scripsi, quod obrutus erā scri
 bendis pluribus literis. Ex his quæ ad te mitto rationē
 & ordinē instituti nostri cognosces. Ego Virgilium do
 ceo & uersus facere. Cū Philippo qui breui isthac tran
 sibat, plura scribam, & scribā semper, semper enim ada
 sunt tabellarij. Tu uero nec dum scribis. Saluta Ecciliū
 dulciss. & cariss. caput, Melosingum, Huxarium, Fe
 melium, Philippum Seganum amicos carissimos. Pe
 trum nostrum Vorhemium, & Megabachum. O Gro
 ninge quanta ego hic continentia uiuo, quam sobrie, fia
 tis agendi Erphurdia, finem potandi mihi fecit, &
 uiuo

EPISTOLAE

uiu mensa liberalis. & uere magnifica sumptibus
publicis, idq; quamdiu Regina aberit. Vale Nuriuber
ge die Trinitatis. M. D. X XVI.

Tuus Eobanus Hessus.

IOANNI GRONINGO LITE
rarum Magistro omnium charis. suo S.

Nunquam Erphurdiam scribo, quin tu primus occu
curras ad quem scribendum putem, & tamen scri
bo rarius, quod sciam amicitiam nostram firmiorem esse
se, quam quæ ullis literarum adminiculis fulciri, uel dea
beat uel possit, & cupio semper ad te mittere quidpiã,
sed ut sit, ea semper elabatur occasio, sed apprehende
tur spero breui. Interim mi caris. Groninge ut uales? du
dum est quod nihil à te literarum accipio. Utinam sis to
tus aureus. Si Erphurdia te nō fert, demigra ad nos, at
que utinam adesses uel nunc, forsitan inuenerimus alia
quam te non indignam fortunam, quamuis forsitan istius
quoq; te non debeat pœnitere. Eobanus Proculus iamdu
dum apud me est, expectans, si qua se ostendet mutan
dæ fortunæ occasio. Sed hactenus frustratur, nullus
tamen rei egens me hospite, præterquam quod ab Er
phurdienfibus mulierculis abest. Eccilio dic, ut Iuri
bus suis fortiter studeat, & aliquando dicere quoq; inci
piat, sed in foro, id est, ut fiat rabula, alioqui quantum
cunq; Iuris erit prudens, nihil efficiet, rem non augebit
hos

EOBANI HESSI.

hoc quidem tempore, nisi sperat uicturum se annos Nestoris. Plura scripturum prohibebant hospites, eadem hora imo momento eodem aduentantes cum hac scribe rem. Mi Groninge bene uale, & ad me quamprimū potes scribe, ante biduum ad Vuolphium nostrum Tenstadium scripsi, nunquam scribo sine mētionē tui, ut ut tu existimes, ex animo hoc non potes elabi, tantum existis mafore te immortalē, ex eo die quo cœpisti amare Eobanum. Ego multa nunc molior, de quibus iudicabunt posteri. Bene ualeo, utinam tibi quā rectissime cedant omnia. Mi Groninge iterū atq; iterū rogo te ut scribas ad me, quam sapissime & ne expectes, sed quæras & rapias occasionē qualemcūq;. Saluta amabili Eccilium & Carionem cum uxore, breuiter nostros omnes. Nürimbergæ IIII. Noñ. Sept. M. D. XXVI.

Non potui relegere, si quid ommissum est tu suppleto.
Tuus Hessus.

CARISSIMO IOANNI

Groningo amico suo s.

PRO literis remitto tibi Vorchemium chariss. mi frater, & libellum item mitto, quem his diebus emisisti. In quo uidebis me repuerascere. Sic enim nunc opus est, sic me fortuna uolutat. Vin scire uero quid causæ sit, cur tibi scribam rarius? Semper cogito mittere literas aureas, & semper incidit quod eam rem procrastinet,

EPISTOLAE.

net, & ego tamen sum aureus, igitur et breui uos inu-
rabo. Bellissime ludis in imaginem nostram, amabo te
mi Groninge, quando desines tam facetus esse, an tu nō
agnosces nostrum supercilium? reliqua agnoscis? quid
igitur? tales eram cū ille Apelles me pingeret, tu adscri-
buis, sic oculos sic ille manus sic ora ferabat, ego dicam
tales eram cum primam aciem Præneste sub ipsa strauit.
Tu uero optime uir literas à me longis longiores expe-
ctas, & ego uix breuibus breuiores expedio, ita nec
mibi nec tibi fiet satis. Saluta cariss. Eccilium, & sicut
facit iubeto cum musculis ludat, circum labia decurren-
tibus. Tu uero da operam mi Groninge, fac quod facis,
sustine & abstine. Scio tibi mores quorundam homi-
num molestos esse. Sed quid agas? utinam posses mecum
esse. Sed perfer & obdura, post modo melius erit, cui
pio plura tecum, sed nec possum nec licet, Salutat te Io-
achimus qui hæc scribenti adsedit. Vale mi cariss. Ex
Noriciis IIII. Id. Septembr. M.D.XXVI.

Tuus Hefsus.

IOANNI GRONINGO ALGE

sino uiro eruditissimo amico ac fratri uni
ce carissimo suo S.

Rarius ad te scribo fortasse quàm uel postulat uel
permittit amicitiae nostrae consuetudo mi cariss.
Groninge, cuius rei causam tu putabis nullam aliam,
quâ

EOBANI HESSI.

quàm raritatem tabellariorum, hinc ad uos *commenda-*
 tum maxime idoneorum. Sunt enim plerique tales,
 ut his ne dare quidem ullas uelim, uerum ut sit illa
 uulgaris excusatio, firmior est, & esse debet nostra
 amicitia, quam quæ ullis literarum fulturis aut sus-
 fragiis egeat, sed est tamen nescio quomodo, inter ami-
 cos literarum quædam insanabilis cupiditas, quibus nō
 tam augetur, quā quasi quodam uitali succo alitur nec
 sine illarum uicissitudine crebraq; misitatione possit ut
 lo modo recte in suo officio consistere, nō magis quàm
 corpus aliquod uiuum si sanguinem detrahas. Itaque
 cum Eobanus Procus totam pene hanc æstatem mihi
 domesticus frustra hic aliquam conditionem uenatus,
 ad uos redire statuisset, dedi has illi iā abituro, scis enim
 omnia istiusmodi sic solere differre me, ut diutius non
 possim, itaq; nunq̃ fere quiete, et cogitate, semper tumultu-
 ose scribere. Quorsum igitur hæc? ut uideas quā solli-
 cite tibi purgari cupiā de literarū infrequentia, et ne ex-
 istimes ab officio me discedere, dū rarius scribo. Quid
 uero agis? quo instatur res tuæ sunt, mi frater? Si posses
 aut uelles abesse Erphurdia, quā uellē te huc cōcedere,
 habiturum me qualem tu non dubitas hospitem, atq;
 his meis qualibuscunq; rebus, nō secus ac tuis usurum,
 Quod si uoles ad tempus certum, ut ad anni dimidium
 aut certe menses aliquot, solum inspiciendæ huius urbis
 gratia uertere, potes audacter ad me diuertere. Vtinamq;
 non ad hæc rideas, sed tam uelis, quàm ego toto animo
 cupio.

EPISTOLAE.

cupio. Iam quod ad res nostras attinet, scriptum ad me est domum nostram esse diuenditā, debeo, ut scis, Melchiori Lottero bibliopola Lipsensi, & id primum dissolui debitum uolo, de reliquo iussi, ut ex Proco intelliges, cōmunitati de me optima merita publice, tibiq; ac ceteris quibusdam priuatim satisfieri, quod ita futurum spero, sin minus, tamen facultati fiet satis meo nomine, idq; ego curabo ut fiat per D. Georgium Tensstedt, cuius, ut scis, filium mecum habeo, sed nondum tamen tantundem debet, breui debiturus quantum satis est ad fidem meam liberandam. Quod rogo ut D. Melosingo, item Huxariensi, & reliquis amicis, qui pro me sponsorauerunt dicas, quibus tamē nactus occasionem aliam breui scribam, Eadem omnia quæ tibi scribo nostro Ecclio scripta sunt, cum enim nihil sitis seiuncti animis, cur literis uos seiungā ego? Quod ad me mearumq; rerum statum attinet, rectissime ualeo, & amicis uotis satis quidem commodis, & magnis, sed infrequentioribus. Itaq; ad uos, te dico & Eccliam sepe respicio, quos si mecum habcā, beatus scelixq; sim. Stipendio senatus huius urbis liberali utor, ut scis, Quid igitur non mittis (inquis) inde unde nobis satisfacias? dicam uno uerbo, uerum est quod Melosingus mihi iam abituro dicebat, adeo multa sunt hoc primo anno mihi in usum domesticum coemenda partim earum rerum, quarum permultas Erphurdia demigrans uēdidi, partim earum quas & hæc requirit conditionis mutatio, & huius po-
puli

IOBANI HESSI.

populi consuetudo, ut taceam sumptus quotidianæ me-
 se, qua quali utar malo tibi Proculus exponat, quam a
 me intelligas. Verum commodior multo erit hæc fortu-
 na, ubi hanc hyemem euicero. Magno stetit illa demis-
 gratio mihi qua res meas uxoremq; & liberos huc con-
 tuli, & eius pecuniæ partem adhuc uobis debeo, hæste-
 nus etiam alijs debui, debeoq; etiam nunc. Quam pecu-
 niam hic accipio, tam, ut nuper uidit Proculus, acceptā
 statim eicio, partim in macellum, partim in pistrinum,
 partim in tabernam uinariam, nam omnia mihi concre-
 duntur liberalissime, quam fidē, danda est omnino ope-
 ra ne amittam. Ad futuram æstatem locum habitatio-
 nis mutabo, et domum conducam cum tribus conclau-
 bus, multo studijs & rebus meis futuram commodio-
 rem. Nam ea in qua nunc sum non nisi unum habet
 conclauē, & mihi futuri sunt domestici plures ingenui
 adolescentes. Nam hætenus ab illis, qui filios suos huc
 missuri erant cessatum est, propter multas causas, maxi-
 me eam, quia timebāt homines huic urbi nescio quas
 ob res imminuere diras, bella, fulmina, cum tamen ipsa
 haud quaquam quenquam laceßat. O Groninge poten-
 tem & abundantem populum. Sed nulla est hic sine di-
 uitijs uita. Urbis situs, pulchritudo, amoenitas, splen-
 dor, humanitas demū, omnia sic perplacere, ut nuper
 ἐννοήσω scripterim, quod uidebis æstate futura, si uē-
 uam, unā cum Idylijs nostris, quæ hic exprimentur, uti
 nam uel paucos dies queas esse mecum, Nam admo-
 dum

EPISTOLAE

dum metuo ne non possis, ne item non uelis Erphur-
 diam, id est, confusionem istam relinquere. Mitto libel-
 lum ubi, nuper hic editum de ratione scholæ, ut uis
 deas & hic obrectatorem me inuenisse, nec inmerito
 fortasse, qui sic incautus fuerim, in re tam facili quam
 quæ mihi sit omnium longe facilima. Verum ut uides,
 satis ferociter, repressi calumniatorem. Sed hæc satis.
 Mihi uero, ut hoc quoque scribam, mi carissime frater,
 conuiuendum hic ad multa est, ad quæ alias etsi liber
 sum, nolim. Opinor intelligere te quid dicam. Sed tamē
 si quicquid mihi credis, malis huius populi mores et studia
 quam miserrimæ Erphurdie imitari. Hic enim summa cons-
 cordia firmat, apud uos discordia destruit omnia. Sed
 & hæc hæc haenus. Ego constitui sicut antea quoque tibi
 scripsi, uentre ad uos ad Cal. Aprilis proxime futuras.
 Saluta unice familiariter optimum Eccilium, illi quod dici
 to mures circū ora nostra repentes indies magis ac ma-
 gis luxuriare, & querere tam bellum collusorē ac con-
 trectatorē. Saluta Nicolaū fratrem Germanū tuū et D.
 Andream meo nomine reuerenter, & ad mone simul,
 imò manda ne à Regno deficiant. Longius euexit me
 memoria dulcissimarum nostrarum consuetudinum. Ita
 quæ ne iocis quidem ut uides abstinere possum. Saluta
 D. Melosingum, & Famelium, & Huxariensem, &
 uale feliciss. Ex urbe Norica Id. Nou. M. D. XXVI.

Commendo uobis Procum dignum nostra amicitia,
 & hoc ut facerem ipse rogabat, cupiens uti consuetu-
 dine

EGBANI HESSI.

line nostra, fieriq; familiarior, quos audiebat toties
à me prædicari. Rescribe diligenter ad me de rebus tuis
omnibus. ite de statu scholæ uestræ, nunquid sit aliqua
spes instaurandi. Expectabo uerbosiores etiam hæc ea
pistola abs te. Iterum uale uiuēq; ac salue milies mi cari-
siss. Groninge, tēq; scito sic amari à me ut neminem ma-
gis. Iamq; circumspicere me quo argumento te immor-
talitati tradam. Sed uale.

Non relegi, itaq; si qua desunt parum refert.

Tuus Eob. Hessus.

D. IOANNI ALGESHEMIO GRO-
ningo uiro erudito amico cariss. suo S.

EGO uero tardius ad te scribo mi chariss. Groninge
quàm uel tu uolebas, uel officium tam sanctæ no-
stræ amicitie postulabat, fateor, sed queso te ut ne ex
officiorum tarditate amicitie nostræ modum metiaris,
quæ firmior est, quàm quæ ullis negligētijs, infringi,
maior quàm quæ ullis officijs possit augeri. Sed
hæc iamdudum uulgata inter nos. Quid uero si ego
quoq; dicā te rarius quàm oportebat scribere. Non su-
stinebis opinor in hoc ius uocari te, quo si me accuses,
non minus ipse reus sis, & pariter cum accusato pericli-
teris. Sed iterum dico istorum satis, & non eget istius-
modi lenocinijs in perpetuū confirmata amicitia. Quid
egis igitur mi frater? ut sese res tuæ habent? bona

EPISTOLAE

fide, crede mihi nunquam non de te cogito, & anxius
 uotis opto dari aliquam occasionem mihi qua animum
 meum erga te non uerbis aut epistolis (quod antiquum
 iam & uetus est) Sed exemplo aliquo insigni queam
 ostendere. Es enim omnium mortalium mihi merito
 longe cariss. qua de re si dubitare te ullo pacto crede-
 rem, deplorarem infelicitatem meam, qui tam aperti pe-
 ctoris fidem tibi nullam facerem. Sed sic est qui amant
 ipsi sibi somnia fingunt, et si enim scio amari me quoq;
 abs te, non possum tamen non esse sollicitus, ne aliqua
 te ratio auertat. Mi Groninge, fac quod facis, & seruo
 patienter tumultus horum temporum, In quibus bono
 uiro multa dissimulare opus est, multa etiā ferre, que
 si nulla cogat necessitas, quis ferat? Ergo te uelim quā
 maxime queas habere rationem & temporum & ho-
 minum, sicq; cogitare, dum ut uelis non possis uiuere,
 ut possis uelis. Quid de me existimas mi Groninge? ni-
 hil dico, Recordare sermonum & confabulationum
 nostrarum, & ex illis me depinge tibi magis uera ima-
 gine q̄ sit ea, quam & misi olim & nunc mitto. Sed co-
 piose ut in amicos distribuas. Spero autem breui me
 liorem me ipsum tibi mittam, vrbis quoq; Noricae
 ἐν ἀπόστολῃ, si dijs placet, hic addidi, quod & ipsum mi-
 si. Sed quid tu cogita, quanto me donarini premio ob
 hoc scriptum, magno sane. Nam ego laudari magni
 muneris loco duco. Non erit tamen hoc exemplum, con-
 temporum studiorum in ea urbe in qua potissimum

E O B A N I H E S S I.

nunc & uere honorata sunt. Eisi scripsit olim Erasmus noster, Laudare norunt nostri principes, numerare non norunt. Sed mihi nuper, uelut, exposulanti. Martialis dixit: Quæ nondum data sunt stulte negata putas? Verum de hoc satis. Ego Dei benignitate nuper auctus sum filio, qui quod ipso Resurrectionis Domini die natus esset, nomen Anastasij inuenit. Cetera bene ualeo & uiuo, non admodum ut fortasse uos creditis luxuriose. Vix enim pro tanta familia alenda, & hoc statu apud hos homines conseruando satis est hoc eisi amplum stipendium, nihil superfluit, nisi quod in uestimenta, sed non nisi necessaria, & libros expenditur. Utinam tuæ res patiantur te aliquando me inuisitare. Abiturus à uobis nuper Melchiori Saxæ dixi pecuniam tibi pro me expensam reddere meo nomine, quod si nondū fecit, admone meo nomine. De accepta ex diuēdita Regia pecunia, tibi & alijs (qua de re ualde sollicitus sum) satisfaciatur quamprimum potest. Saluta charissimum Eccilium, Megabachum, Vorchemiū. Maximeq; tuos collegas in senatu literario. D. Iacobum Hornensē, D. Ludouicum Melosingum, M. Ioannem Familiū aliosq; & uale foelicissime mi chariss. Cura sim. Hæc scribebam sub aurora ortum, mane hora quinta, cum sexta docendum in scola esset mihi. Idibus Iunij. M. D. XXVII.

Tuus Eob. Hessus.

Q iiij

M. 100

EPISTOLAE

XX. IOANNI GRONINGO

uiro ornatissimo amico unice ca-
rissimo suo S.

Facile credo, uel iniurato tibi mi cariss. Groninge,
quantum et me ames, & meis literis delecteris, sed
& uicissim id paciscor, uti et tu mihi credas non iuran-
ti amari te à nobis quantum alium neminem. Itaq; das
bis ueniam temeritati an amoris meo dicam nescio, qui
ex media negotiorum quibus distringeris turba te euo-
cem, sicut nuper feci, quibusdam in literis. Dabitur fora-
tasse breui aliqua nobis occasio congregiendi tecum &
suauiss. Ecclio, & nostra illa dulcissima consuetudine
ad tempus perbreue fruendi. Quod scribis studia istie
bona nō modo non renasci, sed mori etiā indies magis
magisq; dolens gemensq; audio, quanquā nec illa ele-
des uestra propria est, uel nobis habet quicquam audio
tu nouum. Itaq; ferendum æquo animo est, quod muta-
ri non potest, donec ipsa quæ nunc seuiunt fata fiant
mitiora. Sape tibi dixi & credo meminisse te, pericula
ri posse bonas literas, perire omnino & intermori non
posse. Iaceāt quantumuis grauitèr, facillime resurgent
ubi defauiert parumper hæc maligna Nemesis, quæ
nullis magis est, quam bonis iniqua, in nullis quàm in
malos pacatior placatiorq;. Eobano Proco negoa-
tium dedi, curaret, ut quod istic & publice & priuato
tuis deheo exolueretur, posteaquam casula sit diuendita.

E O B A N I H E S S I.

ea, quod ipsum, id est, uenditionem, aiunt quidam Cononem confecisse, alij Melchiarum Saxam, ut ut se illa res habet, uelim & tu cures, uel apud Cononem, uel Melchiarum, uti satisfaciat uobis omnibus qui pro me fidem uestram interposuistis. Miror uero uehementer super ea re nihil mihi à quouis scribi. Ioachimus hinc nuper cum Comite Mansfeldino abiit profecturus in Hispanias, scholæ nostræ maxima pars in me incunbit, sed aucto etiam stipendio dum ille abest, dubitatur quando rediturus sit, equidem mihi abesse minime omnium licebit quamdiu ille aberit. Constituo quidem ego Erphurdiam, sed nisi ille redierit, uenire non licebit, id uero futurum speramus statim à Paschate. De Famelio miror quod Hebraeus esse coeperit, & nuper aiunt sacris quoque iniciatum. Inquietum hominem, & nunquam cessantem, eum salutes officiose meo nomine & Melosingum, & rescribe, quid de pecunia uobis meo nomine restituenda, uel expeditum sit uel expediti posse credas. Item, si quid librorum (quorum hic magna copia est) tibi mitti uoles significato. Saluta omnes nostros Nicolaum fratrem & Andream. Item Megabacchum & Vorhemium, non possum simul omnibus, scribam tamen singulis aliàs. Vale Nurin
 lergæ. XIII. Calend. Ianuarij M. D. XXVII.

Tuus Eob. Hessus.

Q. iij

Erud.

EPISTOLAE

ERUDITISSIMO AC HUMANIS-

simo viro M. Ioanni Groningo amico prorsus incomparabili suo S.

Quid uero mi Groninge, quid rerum agis? uiuis ne ut solebas uere hilariter & libere, an uiuendo nunc moreris? sic enim suspicari me cogit, illud tuum plusquam diuturnum silentium. An uero oblitus tui Eobani es, quē tantum nuper amabas, quemq; tanti faciebas, ut nullum amicorum praeferres, ut etiam cumulares magnis (ut tum res erant) beneficijs? an obliuisci me putas posse illius nostrae iucundissimae consuetudinis & amicitiae fidelissimae ab utroq; cultae? morum ac studiorum omni ratione consentientium ac similium? Non ita me Christus seruet mi cariss. Groninge tui obliuisci queam, si in ultimas terrarum parietes deferar, qui nunc ne extra Germaniam quidem sum, & in eadem ferē gente tecum habito. Itaq; quamuis omnino nihil amicitiae nostrae auspiciatissimis in illis coeptis decedere ex quantumuis longo silentio certo sciam, tamen existimo nequaquam committendum, ut uel suspensiones inter nos oboriantur ex odioso, & nos minime decenti silentio, quorum ut est, ex literarum commertio nata amicitia, sic etiam illis ipsis quibus prodigi exordijs est conseruenda. Ut enim cibo corpus, ita literis animi amicorum in his uersantium pascuntur. Vis des itaq; leniter uellicari te ut ad officium redeas, quod

micer.

EPISTOLAE

tuum & congeronem suauissimum. Deinde item Me-
gabacchum, & Vorhemum, quos eorum etiam qua-
ad te, nunc scripsi admonebis, et ut meminerint longas
Regibus esse manus, ne absentiae nostrae fiducia tantū
nihil scribendo peccent. In tempore enim adero & po-
nas exigana. Saluta item M. Nicolaum fratrem germa-
num tuum, & Andream Nutthenum uiros ex ipsis gra-
tissimos. Item totam donum collegij Saxonum, nomi-
natim uero M. Piscatorem Decanum, M. Bertholdum,
M. Iacobum, M. Henricum συμπτῶτας olim nostros in-
cund. Saluta etiam reuerenter meo nomine. D. Ludol-
uicum Placentiam Melosingum Theologum uirum &
eruditione, & humanitate rarum, & iterum tu Vale,
meq; quod facis ama. Nuremberge V I. Idus Februar-
rias. M. D. XXVIII.

Tuus Eob. Hessus.

Nihil ad te libellorū mittere potui, quod ad manū
nihil erat, omnia enim à Bibliopolis distracta
sunt, τοῦ ἐξ ὧν nostra accipies à nundinis Franco-
phurdianis proximis. Ego Theocriti Græca ad xx.
ferme uerti Latinis uersibus, tantum audacia accreuit,
Latinis Musis, ut in ista externa egredi nūc audeant. Id
autē quicquid profectum in Græcarum literarum à me
studio est Ioachimo debemus, quem hoc fere biennio ur-
gere non cesso, & uideor sane nonnihil fructus repor-
tasse ex sero quidem, sed non desperato studio. Tum
exibunt

IOHANNI HESSI.

exibunt breui nostræ in Virgilij Bucolica & Georgi-
ca adnotationes, quæ quoniã hic exceduntur, ad te mit-
temus. Te rogo ut diligenter de rebus tuis, & scholæ
uestre statu ac spe. Item de fortuna urbis ad me perscri-
bas. Vale sælicissime, Salutat te Regina nostra reuer-
enter.

ERUDITISSIMO VIRO D. IO.

anni Groningo amico carissimo
suo S.

SALVE mi carissime Groninge. Quamdiu uero ni-
hil inter nos literarum? quam diuturnum erit hoc
silentium amicitie nostræ minime conueniens? Forte
quia utrinq; nobis desunt tabellarij, malletm equidem
eam quam ullam aliam subesse causam, uerum cum
sit istiusmodi amicitie nostræ fides, ut nullis uel leuium
officiorum intermissionibus uel temporum interuallis
labefactari possit, missas faciemus mutuas istas exposu-
latiunculas, & quotiescunq; alterutri erit commodum
hanc salutando per epistolas consuetudinem non sine-
mus inter nos intermori aut aboleri. Nunc te rogo mi
Groninge quam primum queas mihi significes quo in-
statu tuæ, deinde scholæ uestre res sint. Tensta-
dius Georgius ad me scribit cupere scire se ecquid
si schola ista restituitur, sim passurus agi mecum

EPISTOLAE

ut retrahar Erphurdiam? Ad hanc uocem, si te recte
noui, gaudio totus exilies, uideor enim uidere iam mihi
quam hic gestias, quam cursites ad Eccilium nostrum
atq; illi hoc statim in sinu effundas, ac uelut gressu ei
uixis ipsum quoq; exilares, scio enim quam sitis uiter
que mei cupidissimi. Cupis ne igitur scire quid respon
derum. Respondi ambigue quidem, non tamen omnino
αμφιβολοῦντος, sic ut incertum esse non possit quid
facturus sim, si uobis fortuna non fuerit perpetuo tra
ita. Reliqua potes commode si uoles ex ipso sciscitari.
Sed horum nunc satis. Credo adnotationes meas in Vir
gilium ad uos peruenisse, nam hic à Bibliopolis omni
bus uenduntur, paucissima Secerius ad me misit exem
plaria, quae hic amicis distribui, misissem tamen ad uos
quoq; nisi & crederem iam habere et nuncium graua
re non libuisset, alioqui grauatum satis. Itaq; mitto
(quod ipsum tamen antea quoq; misisse me existimo)
poema de moribus & tumultibus horum temporum.
Quod si per omnia non satisfacit uobis, & in quibus
dam locis displicebit, crede mi Groninge cum ueritati
tum nonnihil etiam (quid enim apud te dissimulem) his
ce cum quibus nunc uiuo hominibus me tribuisse. De
quo, quid sentias oro te ut rescribas quam primum
queas. Distribues autem secundum titulos quibus inscri
psi. Nouarum rerum apud nos adeo plena sunt omnia,
ut satius sit ea tacere, quàm scribere. Bene uale mi carissi
me frater Groninge, sabbato Cantate M. D. XXIX.

Salutat

ROBANI HESSI.

Salutat te Regina cum suo nuper nato Heliodoro.
Tuus Hesus.

OPTIMO ET ERUDITISSIMO

uiro Ioanni Groningo amico ac fratri
carissimo suo S.

Nuncium nostri Eccilij mi cariss. Groninge, modis
omnibus, ut debui, & accepi & adiui in ea cau-
sa quam tu mihi studiose commendaras. Nam & ego
ipse reddidi literas ad senatum nostrum scriptas à ue-
stris, & curavi diligentissime, ut si qua fieri potuisset,
non sine respoñso nuncius ad uos reuenteretur. Sed cum
res ut egere uidebatur, procrastinaretur, ego ne per il-
los quidē qui maxime possent perficere, potui ut nego-
tium Eccilij conficeretur toto triduo, quo nihil aliud
quam hoc agebam, & uidetur adhuc uix octiduo inte-
gro posse absolui. Itaq; nuncium dimisi, arbitratus nō
esse necesse, eum diutius detineri, maxime cum causa
non expediretur, de qua tamen nostrum Eccilium quā
optime sperare iubebis, non enim erit hoc negotium in-
fectum per hunc aequissimum & prudentissimum sena-
tum. Verum ut uides quia dilationem patitur, ego pro-
ximo nuncio fideli & Idoneo curabo, ut quod cupitis
ad uos perueniat, nam tales nuncios hic quouidie fere ha-
bemus, qui sine uestris impēsis isthac ad uos perferunt.
Nuncium apud me detinui quibus potui officijs prosee-
quutus,

EPISTOLAE

quatus, nam me sciente nihil prorsus Eccilio imperfec-
tum fecit, ad triduum mecum moratus est, quarto die dis-
missus, si quid insumpsisse se dicet non credetis. Sunt
enim hoc genus hominum satis fallaces. Eccilij causam
ualde diligenter curabo, imò iam sic curata est, ut crea-
dam perfectam, modo dilationem istam feramus equo
animo, cui mederi ego non potui. Intra octiduum uel
decem dies spero me ad uos missurum quod uultis ab
hoc Seuatu. Mi Groninge ualebis quam optime, &
salutabis amicos communes meo nomine. In primis Eco-
cilium & nostrum charissimum Petreium, de quo uo-
lim scire quam maxime qui ualeat, nam hic nuncius di-
cebat nescire quidem se, sed tamen suspicari non omnia
recte apud eum agi. Itaque rogo te, ut mihi signi-
fices quomodo ualeat amicus carissimus. Nobiscum
omnia salua, tuta & firma sunt, atq; adeo ne Turcam
quidem metuimus. Ad estatem ad uos ueniam, si uo-
uam. Vale in Christo. Prima Ianuarij. M.D XXXI.

Eobanus Hessus

D. IOANNI GRONINGO

uiro optimo ac amico perpetuo
suo S.

Iamdudum tibi de Eccilij nostri negotio significat-
sem carissime Groninge, nisi tabellarij nulli fuissent.
Ego quicquid potui diligentis in expedienda illa re
fecit

IOHANNI HESS.

fecit et adhibui, & ipsos etiam primores Senatūs adi-
petens enixe, ut negotiū hoc conficerent. Verum illi to-
to senatu super ea re deliberantes respo-
derunt tandem, non posse se quod peteretur in praesentia facere. Non im-
pedire se uero quo minus huic uel illi concedatur quic-
quid uisum sit alijs. Habes mi Groninge totam rem. Ve-
strum nunc erit Eccilio per uos consulere. Quid uero
tu tam anxie petis, ut si quid exponendum sit, ego ex-
ponam? mi Groninge, ac si de fide mea dubitare nunc
incipias. hoc habeto tanquam oraculum, si decem an-
ni tui & Eccilij nomine fuissent expendendi, eos ego
alicunde sumtos mutuo libentissime expendissem, nunc
hoc dolebat expendi pro uobis nihil posse. Eram cum
hac scriberem grauiſſimo capitis fluxu adeo consterna-
tus, ut uix literas agnoscerem. Nam hic regnat ea pes-
stis nunc post 1600 annos quae mihi nunquam fuit infe-
stior. Hoc dolet Petreum laborare aduersa ualitudine
& tu non significasti quae, incommode sane, cum ego
scire cuperem quo nam afficeretur morbo. Miserum
me qui illi nec adesse nec mederi possum, cum in eo si
quid (quod Christus prohibeat) aduersi acciderit, dimi-
dum mei periclitetur, sicut & in te. Spero ad aſtatem
proximam me uos uiſurum. Vale & Eccilium bono
animo eſſe iubeto. Norimberge, Die Chrysostomi
M. D. XXXI.

Tuus Hessus.

Optima

EPISTOLAE
OPTIMO ET ERVDITISSIMO
uiro Ioanni Groningo fratri carissimo S.

TV uero mi cariss. Groninge etiam si dijs placet
uereri audes ne tui obliuiscatur Eobanus? in qua
tamen re, quoniam teipsum uelut excusas, do ueniam ti
bi, qui intelligas probe nostrā amicitiam talibus iactā
& constitutam fundamentis, ut nulla possit iniuria labe
factari. Itaq; sic habeto mi Groninge Eobanum non
tantum hoc seculo futurum tuum, quum te ex animo et
uere diligam ut neminem alium. Othoni Begmanno res
spondi libere, & ut sentio regie, quod tu quoq; ubi le
ges, intelliges me scripsisse serio, nec posse sentire uel
scribere aliter. Mi Groninge quā ubi libenter uocanti
obsequer, si ulla ratione possem, & si uos ullā ratio
nem me dignam proponeretis. Sed uideo satis ex uestra
pusilanimiute rem istam, quam fortasse uos priuatim
reditamini perfici non posse, nam crede mihi maioria
bus opus est, & animis & stipendijs, sexaginta florea
ni istas ruinas non subleuabunt, date centum, ac tum citi
cunspicite ubi sint qui uel accipiant, uel acceptis satis
faciant. Sic ridicule semper egerunt nostri Erphurdien
ses. Cur non retinuerunt quod absq; negotio potuerunt
retinere? Cur nunc quod temere est amissum sic ridicula
le & quasi per iocum instaurare conantur? Veror, ue
reor mi Groninge atq; iterum, atq; iterum uereor, ne
uobis in ista parte iam consuli non possit, qui quod ha
buis

EOBANI HESSI.

habuistis uestra maxime culpa de manibus emisistis.
 Nō tam facile hijs temporibus scholæ eriguntur, quam
 paulo ante sc̃uentibus literarum hostibus sunt deie-
 ctæ. Deinde uide mi Groningę, quanta sit stulticia uel
 le nunc Eobanum emere LX. florenis quem retinere li-
 cuerat uel paucioribus, non quia tantum ego ualeam,
 sed quia nunc uideam ad eam uos dementiam peruenisse,
 ut putetis persuaderi mihi posse, ut relicta honestissi-
 ma conditione, rursus me istis angustijs inferam, è quib-
 us Dei beneuolentia euasi semel. Cuperem tamen ut
 me seruet Christus optimo uiro Othoni ac tibi, si ut dā-
 xi, ulla ratione possem, obsequi, sed quid me impediāt,
 uides. Multa sunt præterea in ista uestra uocatione sic
 frigida, ut etiam uolentem abstertere possent. Videli-
 cet, quis uocat me? Otho? Groningus? penes hos scilicet
 summum ius istius ciuitatis, atq; istius scholæ erigendæ
 est? hoc ut sit, quis Eobano sponsor erit meliorem fore
 istam conditionem quàm sit hæc præsens? non multo cer-
 ta incertis, non bona deterioribus. Sic huic ciuitati nunc
 insertus sum, ut non facile queam dimitti, quanquam co-
 gi & nolim & nequeam, si saltem data fuisset uobis ca-
 mens ut uocaretis conditione tolerabili, nam istā quam
 uos offertis, ne discipulus quidem aliquis meus hoc tem-
 pore acceperit. Scio uos facile inuenturos, qui uel minus
 accipiant, sed qui satisfacere isti uestro proposito pos-
 sint uel nullos uel paucos. Itaq; credo futurum tandem
 ut sentiat, quid in Eobano amiseritis. Huic ciuitati

EPISTOLAE

iam prodesse incipio, ut modeste loquar, uestra profui
 (ut arroganter hoc dicā) multis annis, & cū prodesse
 max. possem, tunc ferre me non potuistis. Itaq; meo ma-
 ximo commodo, & rerum & studiorum factum est,
 ut uos mei poenitere incœperit, tum cum uobis maxime
 usui esse debueram. Sic ad te scribo mi Groninge, mi
 frater carissime, tanquam cum ciuitate agam, & quasi
 te ciuitatis personam sustinentem fingo. Sed quid non li-
 ceat apud Groningum Eobano? nisi mihi carissimus es-
 ses, non sic omnia mea consilia tibi detegerem. Verum
 ut eo redeam unde sum paulo ante digressus, nulli hac
 quæ nunc ad te scribo communicabis nisi amicis. Non
 fr̃is. Non enim dubito quin (ut tu quoq; scribis) plures
 sint in ista ciuitate mei amantissimi. Istis omnibus di-
 ces posse quidem fieri ut redeat Erphurdiam Eobanus,
 uerum isto modo atq; ista conditione nec posse illu-
 lum nec uelle nec etiam debere. Tu si quid aliud est
 quod significandum mihi putes, ea rescribes. Idem
 dices Othoni, & ijs in quorum gratiam nihil non
 sum factururus quod possim. Sed heus tu. iam uenit
 in mentem mihi, si quoq; uobis possit in animum de-
 scendere, ut serio rem ageretur, non grauarer autumno
 proximo uenire ad uos, uestris tamen impensis. Si cer-
 to aliquo modo mecum agere fortasse uolueritis. En-
 latam uobis benignam satis meo iudicio conditionem.
 Sed hac in aurem tibi communicabis tantum cum O-
 thone uiro optimo, & meo amantissimo. Saluta
 carissime

EPISTOLAE

carissimum Ioannem Ecilium, cui beneficium gratulor
ab alijs denegatum, ab alijs concessum. Credo te uidisse
Theocritum à me latinitate donatum. Iam Home-
ri bonam partem conuerti Latinis uersibus, atque in eo
nunc sum, ut praeclaro opere hanc ciuitatem illustra-
rem faciam. Vale mi carissime Groninge, & persuade
tibi non esse alium te mihi cariores. Salutat te Regina
mea. Scripsi festinanter Nuringbergæ VII. Id. Au-
gusti M. D. XXXI.

Tuus Eob. Hessus.

PRAESTANTI ERVDITIONE

& humanitate prædito M. Ioanni Gro-
ningo fratri carissimo suo S.

EX tuis literis proxime ad me datis intellexi car-
issime mi Groninge quotidie querere uestros si-
cut tu uocas Philosophos de meo ad uos aduentu, at-
que certos potius esse uelle quàm sic pendere animis.
Ego mi Groninge sicut tibi Ratispona abeūti receperā
facturū, iam dudū uenissēm, nisi fuissēm occupatissimus
in hoc etiā principū Noribergæ cōuentu propter meos
Hessos potissimū, qui et ipsi mecum egerūt eadē de re,
qua & tu mecū agis, proposita conditione honestis.
hoc est, tanta quanta hic nunc mereo, sed ego nihil con-
dixi, & mallem omnino si qua fieri queat Erphura-
diam, quàm in meam redire patriā. Miror autem uehe-

R ij mena

EPISTOLAE

menter si senatus cupit instauratam scholam istam, me
 illum quicquā scribere nec de eo uel à uobis ullū fieri
 uerbum. An scilicet existimatis me inuito Senatu redire
 re uel posse uel debere Erphurdiam? an uos soli hoc
 ageris quod ad clarissimum ordinem imprimis pertine-
 bat? Itaq; factu optimum censeo ut ab hijs qui nunc gu-
 bernandæ apud uos Reip. præfecti sunt, quorum uter-
 que mihi amicissimus est, alter imprimis, quoquo modo
 sciscitemini uelint iubeant me redire. De conditione con-
 stituenda iam uiderimus, cum ipse uenero, mea enim pa-
 rum refert siue cōuenerit, siue parum conuenerit, quan-
 do mihi certa cum incertis, mutare non est animus.
 Quod si Senatus hac in re uoluntatem significauerit
 tis, continuo uobis adero. Quod scribis alios quoq; do-
 ctos esse, qui istam prouinciam ambiant, cum uoluptate
 accipio etiam in hac deploratione temporum aliquid
 doctorum superesse, & nihil impedio quo minus non
 solum ambiant, sed etiam assequantur. Vtinamq; mea
 ad id quod agitis opera nō indigeretis. Habes quod cer-
 ti collegio Senatus Philosophici uiris mihi amicissimis
 ac carissimis renunciare possis. Verum ut hoc quoq;
 cuius me uelut mēdacij arguis tibi excussem: Scito à tuo
 habitu Ratissone quattuor me hebdomadis subsistisse,
 retinente et nesciente semper morarum causas. D. Dan-
 tisco, scis quali uiro, à quo cum tandem ui me auulsis-
 sem, exceptit me Noribergæ, alter conuentus principū,
 quorum aulici, ac familiares adeo me distrahebant, ut

EOBANI HESSI.

usq; ad ipsorum abitum nunquā meus esse potuerim.
Nunc mihi redditus, uereor, ne si uenero inuitis quibus-
dam uenero, de uestro imò de nostro ordine nō loquor,
tu quos designē intelligere potes. In summa, si uno uer-
bulo aliquos ē senatu uelle mihi rescripseritis, continuo
sicut dixi adero. De Turca quod quæris, certa hæc ha-
bemus, quòd adhuc maneat ad traiectum Danubij h.e.
ad Albam Græcam plus centum millibus à Vienna dis-
tante neq; uidetur temere inde moturus. Caesar maxia-
mo exercitu contra illum profecturus est cum fratre
Ferdinando. Iam undiq; confluunt auxilia, omnia ara-
mis perstrepunt. Noriberga nostra cotidie armatis ple-
na est, aiunt conuenturum exercitum centum milium.
Si Turca Viennam non uenerit oppugnatum, nostri il-
lum oppugnaturi sunt, & fortunam certaminis tentatu-
ri, ubicunq; sors tulerit. Nunquam dicunt nostros fuisse
in Turcā, uel paratiores, uel animosiores. Hæc ita nunc
fiunt postquam hic Noribergæ de pace inter Cæsarem
& status Imperij conuenit, ex eo enim tota res pende-
bat: quæ omnia, quia per Dei benignitatem optatum fe-
nem sortita sunt, bona spes est in omnium animis fore,
ut tota Vngaria immanissimus hostis pellatur. Præter
hæc Transyluani auxiliantibus finitimis xxx. millia
Turcarum, qui cum comite Cepusiensi quem Vidam
uocant militarunt, armis fortiter aggressi fuderunt, dele-
uerunt, ac armis prorsus exuerunt. Hæc nobis certa
& per nostros Veredarios comperta sunt. Faxit Deus

EOBANI HESSI.

ut hoc tam felix tamq; faustum præludium lætior etiā
victoria consequatur. Habes de Turca. Reliqua item se
quæ se offerent habiturus uel ex literis uel ex me ipso
coram relato. Saluta totum collegium facultatis ue-
stræ, cui tā absens quā præsens perpetua fide obliga-
tus et esse debeo, & esse uolo. Saluta Cariss. Ecciliū.
Saluta D. Andreā huius Baiuli fratrem. Saluta M.
Nicolaū fratrem tuum. Saluta bonos omnes meo no-
mine, & uale feliciter mi suauiss. Groningæ. Valde cele-
riter scripsi Norimbergæ prima Augusti. M. D.
XXXII. Tuus Eob. Hessus.

HVMANISSIMO VIRO D. IO:
anni Groningo Magistro & Canonico
eo Erphurdensi & c. amico &
fratri cariss. suo S.

Quid agis d. carū caput anime mi, nūmne aliquā
do conceptam de me suspicionem depones? nam
ita suspicaris, satis nouite. Ecce poëta ille uala-
de poëtice, h. e. mala ac mendaci fide nobiscū agit, deci-
pit nos, fallit, mentitur, facile facit, quod semper facit.
Quin tu desinis ista cogitare, dū uides & honestis me
excusari rationibus, et constanter stare promissis, adeo
etiam ut principes uestri respectu contemnā, sicut ad
Eobanum Draconem scripsi, à quo tu requires eam fa-
bulā, quam ob hoc non est opus ut iterum hic recenscā.

Vide

EPISTOLAE

Vides te inique de me suspicatu esse? an quid desideras
 amplius? Quin potius tu omisis tandem suspicionibus
 curabis una cū alijs dominis & amicis nostris, ut &
 hinc expediar et de domo habitāda mihi provideatur.
 Si uos mihi nō defueritis, imō si scolā uestram uere ama
 bitis ante Pascha uobiscū ero. Nā hinc possum, Mutis
 debitis quandocunq; uoluerim demigrare, hoc quana
 do fieri uelitis in uestra potestate situm est. Qui sunt
 nunc istic in senatu principes, admodum uereor ne istia
 us ordinis consilia nuper calida nunc frigere incipiant.
 Vos utemini uobis & nobis omnibus beneuoli. Rogo
 uero, ut quod facere destinatis quā primū faciatis, teme
 pus enim appetit, quod fere nullam ferre possit dilatio
 nem. Si quem ad me missuri estis, mittite Stephanū Spa
 latinum quem uobis fidelem esse existimo. Vale mi Gro
 ninge, & me sic ut facis ama. Saluta amicos communes
 omnes, D. Vdalrichum, & D. Leonhardū uicinos tuos.
 Iterum uale. Salutat te Regina ualde regie. Noribergæ
 postridie Natalis Christi, hoc est, die Stephani M. D.
 XXXII.

T. Eob. Hessus.

ERUDITISSIMO VIRO D. IOAN
 ni Groningo Decano fac. art. Erphurd. amico
 non secus ac fratri cariss. suo S.

EGo uero ignorabam te Decanū esse mi Groninge.
 Ideoq; scribebā ad Eobanum & Melosingum, et
 R. iij Sturtia

EPISTOLAE

Sturtiaden ueteres & constantissimos amicos, tui non
 immemor frater carissime. Sed parcebam interim &
 occupationibus tuis, & dignitati ne tibi dominanti in
 summa arce negotium facerem quod offenderet. Sed
 iterum Decurionatus oblitus in iocos, quod tu fieri ue-
 tas relabor. Nihil igitur nugabor amplius hijs quidem
 literis, nam in posterum, ut spero, & sepius, & libe-
 rius. Gratiſſimæ mihi fuerunt literæ tuæ mi Groninge,
 quas quoniā (ut intelligebā) nomine facultatis nostræ
 scripseras familiarissime, nihil dubitabam unquam de
 fide aut pietate erga me uestra, quæ uicissim erga uos
 mea tanta est, ut nullo pacto, nulla ui labefactari poſ-
 ſit. Quod iam exemplo clarum eſſe ſcitis, nam ego ad
 uos perſcripſi diligenter tentatum fuiſſe me à Princi-
 pe Electore Saxonie. Sed ad rem, non dubitauī, ut dis-
 cebam paulo ante, quin præſtituri eſſetis quod ego ro-
 gabam, ſed quod ſerius hoc quā ego exiſtimaram
 quāq; ferebat mearum rerum neceſſitas, mirabar equi-
 dem, hodieq; miror quid in cauſſa ſit, quod cum ſemel
 pecuniam mittere ſtatuertis, illud ipſum quod faciuri
 aliqui eſtis, tam diu differatis. Etenim ſi miſiſſetis in
 tempore, multo commodius omnibus rebus meis fuiſſet
 proſpectum ac conſultum oportuniuſ, mihi enim in anti-
 mo erat nihil hinc rerum aut librorum ad uos mittere,
 niſi accepta prius pecuniola illa, unde creditoribus par-
 tim ſatiſfacerem, partim ſpem facerem de reliquo quod
 non diſſoluiffem non deſperandi. Sed hæc ſpero pro ſa-
 pientia

EOBANI HESSI.

pietia & probitate uestra proque singulari uestra
in me pietate, iam uos ita ut cupio diligenter curatus
ros. Ad reliquas partes literarum tuarum mi Groninge
uenio. Quod de domo & conducenda & emenda com-
muni nomine facultatis uestre scribis, gratissimum est,
atq; ea res sicut alia de pecunia paulo ante deiebat,
animum mihi erigit, esse uos de me sollicitos utiq; et nō
negligere, quem omnino rebus communibus collapsis
profuturum confidatis, sicut & ego confido, uideor ea
nim posse ἀλλὰ ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν. Sed de hoc in po-
sterum, & cum ad uos uenero melius consultabimus,
neq; enim fortasse ero uobis caput sine lingua, & adse-
ram etiam consilij aliquid in lingua. Interim tu mi fra-
ter cariss. cura sicut scribis, ut adueniens Rex talibus
accipiat muneribus qualibus tu scribis accipiendum,
nam illa sunt regia, quæ tu minime regia esse existimas,
Suilla, frumentacea, Bacchica enim non moror, qui ni-
hil nisi aquam bibo, quia diithyrambus non sum. Quan-
quam ille uetustissimus ὁ δὲ πρῶτος χεῖρς οὐδὲν
nois ἐστὶν & seras enim nugas quoq; & iocos, etiamsi
Deceamus es, ne existimes plane potestatem te habere re-
gibus pro tuo libitu imperandi. Reliquum est mi Gro-
ninge, ut Danieli καὶ βασιλεὺς dicas ut paret nobis in-
terim spondam lecti Regij. Item mensam & alia quæ
uos iudicabit esse aduenienti necessaria, nam istorum
operum ego nihil mecum assero, & utiq; multorum ta-
lium nobis erit opus, Libros & alia quæ misero inter-

EPISTOLAE.

rim obsecro cures, ut Eccilius noster ad se recipiat, nam
id commodissimum iudico & ad meum aduentum dili-
genter seruet. De illo Sycophanta risi & dolui, risi
quia res leuis est, dolui uicem optimi uiri Melosingi cui
in hoc, ut in alijs fortassis Christiana pietas damno fuit,
credidit nimis cito bonus uir, & deceptus est. Sed ego
satis scio ipsum quoq; se ridere quod tam egregie pasa-
sus sit sibi imponi à mendacissimo nebulone, dicitò inte-
rim optimo uiro et præceptori carissimo meo, ut mihi
ignoscat si rideā, quòd Noribergenses etiam ficti tam fa-
cile Erphurdienses ueros possint fallere. Vale mi frater
in Christo longe cariss. & causam nostram cura quam
primū potes, ut effectā habeamus, à Paschate statim ero
uobiscū, & nisi uos in culpa fueritis etiā ante Calend.
Maij. Tuas literas serius accepi, quæ scriptæ fuerant pri-
die. Non. Martij, hoc est, 6. die Martij, quas ego accepi
eiusdē mensis die demū 23. Iterū uale. Cal. Apr. M. D.
XXXII.

Vere T. Eob. Hessus.

Salutat te Regina amantiſſ. sed & Ecciltum, ipsa
enim scribenti adſidebat. Saluta fratrem Germanum
tuum M. Nicolaum & Andream Hutthenum uiros
optimos, & amicos cariſſ. nostros.

VERA VIRTUTE INSIGNI VIRO

D. Ioanni Groningo Decano facultatis art. scho-
læ Erphur. amico incomparabili suo S.

Responſa

EOBANI HESSI.

Respondi nuper ad tuas proximas literas Groninge mi carissime, quæ literæ si tibi redditæ sunt, nihil dubito quin uoluntatem meam intellexeritis omnes quorum ut imprimis interest, & scripseram antea D. Melosingo & D. Eob. & Sturtiada de mittenda pecunia, quã nondũ tamen accepi, & (ut uideo) ne conuitijs quidem extorquere à uobis possum, tamen si missuros polliciamini, quid refert igitur cito an sero mittatis? Ego omnibus dixi, ita me ambiunt Erphurdienses, ut et pecuniam missuri sunt, quotidie interrogor, ecquid miserunt tui Erphurdienses, ego quod respondeam non habeo, nisi hoc polliciti sunt se missuros, & boni uiri sunt, mittent haud dubie. Quid igitur me tamdiu frustramini, non cum pudore et ignominia solum mea, sed etiam iactura & detrimento non mediocri. An ignoratis bis dare qui cito dat? Hic multa sunt expedienda quæ uos ignoratis & in eam pecuniolæ spem, multa distuli, quæ nunc uel omittere uel cum iactura prosequi coactus sum. Quid multa? pene irascor simplicitati meæ, quæ me semper naribus circumducit, ut bubulũ. Cunctationi uestre obsecro ut tandẽ aliquẽ finem imponatis, mitto nũc uasa duo quorũ maius plenũ libris est minus parte suppelletilis domestica, eam Groninge uel ad te recipito, uel Eccilio nostro dato custodienda in aduentũ meum, & uestoribus exoluite pro singulis centenarijs singulos octonos Niuenses, reliqua mittã ubi uos pecuniã miseritis, quod ne facere diutius differatis p fide uestrã

uos

EPISTOLAE.

uos obsecro & obtestor, egeo quidem multo maiore
quàm uos mittitis pecunia, sed erit & illa quædam isti
us cumuli accessio. Hic ego iam periculū uestri faciam.
Nam hoc me habuit in tuis lieris nonnihil male, quod
scribebas frigere solere quæ pluribus committantur.
Quid si ego uni tibi committam omnia? quia Decanus
es instar omnium, & quot demum uestrum sunt? quata
tuor opinor aut quinq;. Sed quid ago. Da operam ut
uectoribus his statim precium uecturæ exoluatur, nam
illi ad me redibunt, & plura uehent, modo uos non
tardaueritis de pecunia mittenda, quam omnino confido
nunc esse in itinere, quod si nondum est, Deum imma-
mortalem quomodo non accusabo fidem uestram. Sta-
tim à Paschate adero, si mittetis. Oro ne differatis
quod & faciendum est, & dilatum tam uobis quàm
mihi est nociturum. Vale mi frater in domino carissime
Norimbergæ.

Tuus Eobanus

Hessus.

ORNATISTIMO VIRO DOMI

no Ioanni Groningo, Decano sac. art. Et

phurd. amico ac fratri caris-

simo suo.

Salue mi Groninge. Mitto iterum partem suppelle-
tilis regie, ut omnino cognoscatis regem certo fu-
turum

EOBANI HESSI.

rum uobiscum breui. Pecuniam accepi, de qua nihil queror amplius, si potero curabo, ut omnium bona uoluntate discedam, quanquam adhuc metuo quorundam insolentiam, ut hic sunt ualde uehementies quidam in ijs quæ ad pecuniariam rem attinent. Scribebam hæc Prid. Paschatos inter turbulentissima negotia, ac multis ab omni parte obstrepentibus Itaq; mi carissime frater boni consules & curabis, ut & hijs uektoribus fiat satis pro singulis cetenarijs pactus sum singulos nouem Ni uenses grossos. Est enim hoc tempore ualde preciosa uectura, & ego cogor utiq; reculas meas transmittere quarum optimam partem librosiam habetis, reliquorum parū superest, nisi quæ nos nobiscum afferemus. Quicquid exponetis uektoribus de mea summa decedet, & defalcabitur, si alia uia non potuerimus exequi, nam & de senatu quidam bonam spem fecerunt. Ego uobis inseruire & prodesse, & etiam promissis meis cupio satisfacere, sed interim conijciō in turbulentissima negotia ē quibus utinā sim explicatus. nemo uestrū credit quantum sit molestia & impendiorum ex una regione demigrare in aliam cum uxore, liberis, ac domesticis omnibus, & nisi sperarem rediturum me in portum apud tam fidos amicos poteram in hac urbe diutius consistere, & uiuere salario neutiquam poenitendo. In summa mi Groninge cura, ut res meæ recte curarentur, sicut te confido facturum sedulo. Sed heus tu qua nam in parte ciuitatis ea domus quam scribis mihi

EPISTOLAE.

nos conduxisse sita est? Scire peruelim ubi habitaturus
sim. Sed nunc uale, ac uiue frater mi uice cariss. & salu
ta D. Melosingum & Eccilium nostros amicis. Ex
Nerico. M. D. XXXIII.

Tuus Eobanus Hessus.

SVO CARISSIMO D. IOANNI

Groningo amico immortali &c.

Detrahit assuetis opulencia moribus omne
Quod cultu dignum simpliciore fuit.
Donec eras de plebe aliquis non magna ferentis
Nomina, non ficto pectore noster eras.
Sic ego ludebam lufurum plura, Camcena
Sunt uisa celeri deseruisse fuga.
Ipse manu calamos iratus fregit Apollo
Iussit & insani carminis esse modum.

Quid faciam igitur? postquam omnis in te seuiendi
materia ablata est, uides tantum queri forte de te pos
sum, irasci tibi non possum, alioqui sicut cœperam mor
daci te perluissem aceto. Nunc quia fauentem habes
Apollinem, etiam tutuses ab hac Poëtica iracundia,
Quid queris amplius? Irascor hijs uindemiarū diebus
totum te nobis subtrahentibus. Quoties enim domi tue
nobis quæsitus hoc quatrinduo nunquam inuentus es?
sed uindemie cur irascor cum

Ludicet

EOBANI HESSI.

Iudicet ipse suo dignum me munere Bacchus

Quo mihi non alius carior esse potest.

Quo duce tot Cyathos labris sitientibus hausi

Quo domino toties pocula plena bibi.

Verum tum tecum esse mihi non licebit semper,
ero tamen quo possum modo tecum uelis nolis, & tu
nunc quoq;

Nam si non hoc est tecum Groninge fuisse

Qua tibi sim propior condicione doct.

Nam sic ineptas misitare literas

Quid esse te rogo potest uir optime

Nisi Poëtam tecum ineptum uiuere?

Vides ut relabor in prohibitam, & interdictam pau-
lo ante mihi materiam, à quo genere adeo non desino,
ut ineptiam potius ineptissime, qui nisi ineptire nihil di-
dici, et tam ineptus sum, ut nisi tecum ineptiam, credam
me adeo ineptum esse, ut ne dignus quidem habear qui
inter ineptos ab ineptioribus dicar ineptissimus. Sed in-
eptiarum nunc satis, ero alias ineptior. Nunc scribendæ
sunt Noribergam literæ quas tamen nunc etiam ante
prandium expediam. Vale ac uiue cum tuis omnibus et
da operam, ut etiam inter illam suspectam nobis opu-
lentiam fortiter ineptias, Ex regia ruinosa. Die Vrfulæ
M. D. XXXIII.

Tuus Hessus.

Ornatiss.

EPISTOLAE

ORNATISSIMO D. M. IO:

anni Groningo amico suauissimo suo

Eobanus Hessus.

PVra uides uerni splendescunt lumina solis,
Blanda serenatum temperat aura iubar.
Iamq; nouo reduces turgescunt germine sylua,
Et tener aestiuas parturit annus opes.
Quam labefecit hyems reparat natura uigorem,
Plena sinu uario germine turget humus.
Et nunc ipsa suas ut opes natura resumit,
Nostra etiam melior corpora sanguis habet.
Qui quia temperie motus reparatur, & exit
Durior, at requie desidiaq; perit.
Iam noua cum Musis ineunda piacula, postquam
Ver aperit Musis gaudia, pleetra, dicim.
Nunc age non frustra nostris Groninge Camenis
Cognite, promissis mitibus adde fidem.
Adde fidem dictis non unquam fallere doctis
Pulpitaq; e larga redde petita manu.
Cras si forte uoles, nec uerna fefellerit aura.
Vna ad apricantes expatiemur aquas.
Verna quidem, sed adhuc non torrida rura petemus
Sunt etiam fesis frigora grata, Vale.

Domini

EOBANI HESSI.
DOMINO IOANNI PRO
cancelario &c. amico suo S.

Non libenter occupatum te nunc rebus honestiss.
mi Groninge impedio, sed tamē existimo te liben
ter hanc quoq; curam pro tuo Eobano suscipere, ut re
uoces in memoriam ea de quibus proximis literis ad te
perscripseram. Ea uero cuiusmodi sint, et ipse scis, &
nunc ego peto ut praestes. Heri tecum esse, utinam po
tuissem, sed tamen secundum tuum praescriptum do
mum satis bene potus redij. Vale.

Tuus Eobanus.

MAGNIFICO VIRO DOMINO
Ioanni Groningo Academiae Rectori prin
cipi &c. suo amicissimo S.

DE tesseriis panarijs quod nuper dixi, & petebam,
ut si commode, & aliqua occasione posses, mia
hi perficeres, optime Groninge, iterū peto, ut si queas
unicam tantum expedias. Non gratuitam peto, sed mea
pecunia pensandam. Nihil enim superest in regia farris
aut Siliginis, & apud publicos artocopos emere dua
rum, & dispendiosum est, ego intra octiduum dissola
uam accepta à conuiuiis meis pecunia, etiam si duo, etia
amsi tres fuerint tesserae, si fidem tuam pro me inter
ponere non grauatus fueris, & meminisse debes hic et
simis

EPISTOLAE

similibus officijs amico te ut amicus inferuire, nō ut Re-
 for gymnasiij subditum tibi despicere, & negligere.
 Ego hodie à prandio extra urbem me proditurum esse
 constitui, tamen si solus Georgius domi nunc est detenta
 tus aduersa ualitudine, quam ex casu ridiculo & supra
 modum mirabili contraxit, sed minime periculosam. Rū
 debis mirabiliter ubi audies, et ego hæc scribens præri-
 su, uix potui tantum scribere, Si uoles ueniam ad te,
 & exponam coram. Vale.

Tuus Hesselus.

CANDIDISS. VIRO M. IOAN
 ni Groningo amico immortalisuo S.

CRedo iā aliquatenus expliciū te ab istis hilarita-
 tibus, et cōpotationibus nostris. Quare mi Gronin-
 ge etiam atq; etiam rogo, ut hodie, si qua fieri queat,
 mecum prandeas, adduces tecum Henricum nostrum,
 bona fide, nihil præter unum anserculum habiturus,
 atq; etiam bibiturus, quid quantumq; uoles, domamq;
 tuam mature rediturus. Nam & ego constitui aliquan-
 do esse sobrius, propter explicanda ea, quæ dixi nuper
 tibi in manus me sumpsiſſe. Et propter uos duos, ac et
 am tertium Eccilium (si modo ille nos non contemnet)
 nemo alius quisquam aderit. Differam prandium usq;
 ad horam undecimam, si uoles forte tuos conuiuas am-
 te quam huc descendas expedire. Si igitur nihil est,
 quod

EOBANI HESSI.

quod te impediatur, rogo te nobis, hoc est, tuo regi exorabilem præbeas. Puero iube dari actum quo de nua per dedisti, & ego oblitus eram, nisi tu heri admonuisses. Vale ex Regia. Die conceptionis Mariæ. M.D.
XXXIII.

Tuus Hesus.

OPTIMO VIRO D. M. IOAN
ni Groningo Vicecancellario &c. amico
summo suo S.

Quam nulla fides sit in enā magnis illis quibusdam & tu sentire potes Groninge, & ego sentio. Si aurū mihi essent polliciti illi, me miserū, qui me illis credidissē, qui ne ligna quidem præstant. Sed ego quidē hoc tempore facilius esurire, quā fringere possum. Itaq; rogo te, id et tu agas, & cum reliquis amicis nostris constituas, ut in proximam sextā feriant ligna nobis coemantur, uel pecuniam pares, ut ipse coemam, nam ubi ego nimium friguero, frigebunt omnia quoq; circum me. Vale.

Tuus Hesus.

SVO IO ANNI GRONINGO VI
ro cordatiss. Eobanus salutem D.

Si te non alio populo sa negotia raptant,
Et potes esse uacans, & potes esse domi,

S II

Ipse

EPISTOLAE

Ipse tuas ueniam conuiuia iniussus ad edes
 Cum decimam tanget splendida uirga notam.
 Cornigeros maesta propere Groninge iuuenos
 Pone Palatinas, fercula sancta, dapes.
 Quanquam si dederis uel holuscula sola, negari
 Conditum stomacho gratus esse meo.
 Nam nec Aristippi sequor anxia fercula Regum
 Diogenis doctus iuscula tuta sequi.
 Et sunt insinuanda tuas mandata per aures
 Publica, de nostra conditione domus.
 Nunc opus est Groninge tuum, nos reddere certos
 Siue manere domi, siue uenire uoles.
 Viue igitur, nostrum uocat hora propinqua Maronem
 Qui nunc Regicolas uix bene pascit aues.

Quinta Februarii
 M.D.XXXIII.

Vade salutifera post inclita tecta puella.
 Littera, Groningi limina quere mei.

SVO GRONINGO ACADEMIAE
 Principi uere magnifico Eobanus S. D.

Symbola (Pythagoræ sed non referentia Mensas
In quibus est fragilis gloria nulla Fabæ.)

Sed

EOBANI HESSI.

Sed quæ oἷτα bonus Cerealia dixit Homerus,

ΣΙΤΟΦάγος Musas dixeris esse licet:

Si potes hæc igitur, uel ab agro mitte paterno,

Aut hoc si nequeas, consule πλῆτορ, emet.

Sic tibi sint salua, tua per sceptrâ inclÿta leges

Quas hesternâ dies te referente tulit.

Sic tibi sint faciles quæ præstant iura sorores,

Gratia ut alternis rebus inesse queat.

Sic tua lanifica remorentur fata puellæ

Donec sponte uoles illa subire. Vale.

ἢ χαίς αἰ ἑραδύπρος ἢ χαίς χαίς ergo benigne

Si facies aliquid fac cito, ἔγερτο χαίς.

XXI. Iunij sub exortum Orionis.

Erphord. M. D. XXXV.

ERVDITIONE ET HVMANI

tate summis prædito D. Ioanni Groninga

go Erphurdiano amico caris-

simo suo S.

SEmel ad te scripsi Groninge carissime ab eo tempo-
re, quo Erphurdia discedens, Martiburgum perue-
ni, tibiq; significavi quo in statu, quaq; in conditione
nunc essent res meæ, post hoc tempus fateor nec scripsi
quicquã, nec satis idoneus oblatus es si tabellarius quo
cum scriberem, aut si oblatus etiam semel fuit, non satis
commode tamen potui, ad te præsertim cui quam accus

S iij

ratissime

EPISTOLAE

rātiſſimē ſcribendum, ſemper exiſtimauī, nunc uero cū
 Agnes noſtra Erphurdiam reuerti cōſtituiſſet, dedi has
 illi ad te, quibus rogo, ut illi, ſi officiū tuum requiſie
 rit, quantum poſſis proſis, ſi modo iſtic manſura ſit,
 quod ſe tamen nondum dicit conſtituiſſe, à me nulla al
 lia cauſa diſcedit, niſi quòd & mores Heſſorū fortaiſſe
 non fert, et ad patriam reſpirat, nec immerito, iam enim
 quintum annum propter me uelut in exilio circumua
 gata eſt. Quod ad me attinet cariſſ. mi Groninge debes
 omnino exiſtimare dulciſſimā tuæ conſuetudinis memo
 riam, nullo ne momento quidem ex animo mihi poſſe
 excidere, adeo ut quotieſcunq; de Erphurdia aliquatio
 qui contingat, tu in primis occurras, cuius quam poſ
 ſum honorificā mentionē faciam. Sed de hijs, & huiuſ
 cemodi, te nihil dubitare certo ſcio. Tu quid agas, quom
 modoq; tibi cum tuis Synaulis conueniat, ſcire uelim,
 rogoq; ut id mihi quamprimum poſſis ſignifices. Nun
 per mecum fui hic Barbaroſſa Spangebergius, qui dixe
 rit te habere mandatum, à noſtro Cariſſ. D. Iodoco
 Heſſo, de caſcolis neſcio quibus mihi tranſmittendis,
 quod ſi eſt uerum, uelim eam rem nobis conſicias quam
 primum queas. Si quid eſt, quod ego uiciſſim tibi hic
 inferuire queam, iube, manda, impera, habes Regem
 non amantiſſimum ſolum tui, ſed etiam tibi obſequentiſ
 ſimum. Utinam uel una horula conſabulari tecum li
 ceat. Quam ego mi Groninge bene uolui iſti ciuitati,
 quæ fuit erga me ingratiffima, quā bene ſchola, quam
 doleo

EOBANI HESSI.

doleo collapsam, & ut non audio solum, sed & uia
deo funditus interiisse. O Erphurdia miseram, & in fe
licem te, quæ tua bona non intelligis. Sed reprimo affe
ctus, non enim hoc nunc erā acturus, nisi se sua sponte
locus obtulisset, de Erphurdia nihil queror amplius,
quādo quid istie agatur, ad me deinceps nihil pertinet.
Ego hic in mea patria, & dulciter uiuo, & ut spero
conualesce, quando iam senescere incipio, bene mi Gro
ninge, & recte per Deū ualeo, splendidissime habito,
diuitijs non abundo sicut nosti, tametsi Decanatu nuper
& mediocribus redditibus auctus liberalitate principis
optime de me, & sentientis & merentis, cuius etiam be
nignitate breui me auctiorem fore spero. Alia omnia
recte nobiscum sunt. De uobis uehementer maximeq;
de te tuisq; rebus omnibus scire cupio. Fac breui intelli
gam quā ualeas, nam id mea scire interest, & refert plu
rimum, cum sis amicorum nulli secundus. Scripsi nua
per Epicedion in mortem Erasmi, quod uidisse te exis
timo, mitto tamen, in eodem leniter perstringo ciuitas
tis uestre erga me ingratitudinem, quod si tibi uidebis
tur indicabis nostra Lupo Tenstadio, quem salutabis re
uerenter cum uxore, & liberis meo nomine, saluta &
carissimum amicum, & uirum plane optimum D. Hein
ricum Naccum *οὐρανόφιλον*, & carissimum
amicum fratremq; non tam tuum quā meum. M. Nis
colaum Algeshemium, & Andream Nuttenum cum
uxorcula blandula & amica. Sed & tuam nostram

EPISTOLAE

conterraneam ne obliuiscare meo nomine plurimum salutare. Saluta & D. Vuolphum Miluitum congerro nem olim nostrum suauissimum & Dominos utrunq; Hersbachium Baltasarem, & Ioannem cum filio. Ecclio nostro dices, ut professoris uestri, & successoris mei mores Olpij Dolpij bene & patienter ferat. Saluta mihi portenses omnes praecipue D. Cornelium & Iacobum. Scire peruelim ecquid agat noster Aperbachius Medicus Regius, ecquid illi cum filio & nuru conueniat. Salutat te Regina mea ualde amanter. Si potero ad autumnum uos inuisam, non enim ita disceſsi Erphurdia, ut nunquam sim rediturus, tum fortassis octiduum uobiscum pergracabor. Reliqua tibi Agnes nostra quam tibi commendo, ut adiuues pauperulam. Vale. D. Iodocum Hessum in primis & ante omnes alios plurima salute meo nomine imperti, qui utinam quam rectissime ualeat, & dii deaeque omnes illam molestissimam podagram ad inferos detrudant, ipsum nobis superstitem relinquunt, & incolumen, quo uiuat me Deus amet, uirum non uidi meliorem, nec inter eius ordinis homines doctiorem. Salutabis & ipsum Oeconomum D. Georgium carissimum mihi olim comhibonem, horum ego uirorum memoriam propter summa, & plurima in me collata beneficia nunquam patiar extingui. Iterum uale & purgo Martis, hoc est, & Agnes nostrae. XVII Iunij M.D. XXXVII.

Tuus Eobanus Hessus.

Opumo

EOBANI HESSI.
OPTIMO ET HUMANISSIMO

uira D. Magistro Ioanni Groninga
go amico uere carissimo
suo S. D.

GRatiam & pacem tibi per Christum opto carissime
Me mi Groninge, qui siue scribas, siue non scri-
bas, at ipse fratris semper tamen, & perpetuo tui simi-
lis es, hoc est Eobanum tuum amare non desinis, nec
desiturus unquam es. Patrono & amico nostro D. Ioa-
doco simpliciter quid cogitem. Scripsi sicut uidebis, non
enim celabit te talem ac tam fidum amicum, & profes-
so hac occasione, quæ tamen uitam data non esset,
cognoscet optimus uir, qualem amicum Eobanum has
beat, qui non ad quamuis auram, ut multi, sit mutabi-
lis, sed cuius & uerba & fides consentiant. Sed hoc
ut spero reipsa comprobabitur, nam de tota causa
Ringlebiana, & ego optime spero, & uos sperare
uelim. Profecto mihi turpe fuerit cum pagum non
posse bonis uiris adserere, & restituere, quem ego
iam carminibus celebratum toti orbi commendaram,
quod ut uerum esse intelligatis, mitto cum hoc uobis
Domino Iodoco, & tibi farragines meas nuper excus-
sas, ut dum in possessione pagum illum non habetis,
saltem in libro habeatis, ego curabo quod reliquum
est, ut in possessionem quoque redeat. Quod omnia
magno pretio uenire Erphurdia scribis, etsi ualde mi-
ser.

EPISTOLAE.

ror, tamen magis doleo istam miseram ciuitatem sic sua
 ipsius culpa affligi, ut sua commoda non intelligat.
 Quae enim possit esse caussa alia tantae calamitas
 tus, quam perpetua ordinum discordia, & inter se dis
 sentientes magistratus. Ego quod de nostrorum cons
 cordia scripsi, de quo gaudere te scribis, uerum est, ut
 breui ipso exitu omnibus declarabitur. Te rogo mi Gro
 ninge, ut quam frequentissime amicum nostrum lodo
 cum adeas & consolers, ne de amisso nimium se af
 flicet, restituetur iure haud dubie, quod iniuria est abo
 latum. Ego ut spero breui uobiscum ero latissima uo
 bis nuncia allaturus. Saluta uicissim meo nomine opti
 & amicissimum uirum D. Ioannem Eccilium, & Ni
 colaum fratrem tuum, & lupos omnes, & in primis
 Henricum Naccum. Item D. Andream Nuttbenum, et
 alios amicos nostros omnes. Deus te seruet fortunatum
 & incolumem mi Groninge. Salutat te Regina amant
 ter. Datum Marpurgi Postridie octidui Paschatos.
 M. D. XXXIX.

Tuus Eobanus Hessus

OPTIMO ATQVE HVMANIS SLA

mo uiro Domino M. Ioanni Groningo Cae

nonico Erphurdiano &c. amico.

non secus ac fratri carissimo.

suo. S.

Literas

EOBANI HESSI.

Literas tuas mi Groninge Mense Septembri scri-
 tas nuper accepi principio Mensis Augusti, quas
 non potes, etiam si maxime uelles, succensere mihi,
 qui tibi petita Epitaphia non trasmiserim, libentissi-
 me transmissurus, si in tempore mihi tuae literae
 redditae fuissent. Miror uehementer te istis as-
 nis literas reddendas committere, qui ut nos oderunt
 semper, ita facile negligunt, deinceps cum ad me
 scribes, eris cautior, & certis tabellarijs literas da-
 bis. Nunc uero quod petebas scriptum mittere tam-
 sero non audebam, ueritus illos uersiculos quos mi-
 sisti uestri professoris iamdudum fuisse adscriptos,
 & tamen significabis cum hoc nostro Capella, quid
 uelis me facere, si adhuc sit locus mittentur quam
 primum, meliore ut opinor forma, & indole
 quam habeant Vlpianici, tametsi hominem nec uidi
 unquam nec odi, scripserat enim nuper humaniter sa-
 tis ad me, sed demiror tantum sui, ut audio, admis-
 ratorem nihil habere naturae melioris, quam quod
 sic ineptiat, neque credo istos, te etiam scio, non esse
 iam stupidos, ut illos uersiculos publice probandos
 duxerint, quanquam sunt tui ordinis maxima pars,
 perquam stupidi, & mirabiliter indocti. Quid agit
 noster Eccilius? Iurisconsultum ne? qualem solent sub
 tilem quidem, sed Pythagoricum, hoc est, perpetuo
 tacentem, uelut in Scripho ista sua ranam quod huius
 ordini atque ei professioni minime omnium esse facien-
 dums

EPISTOLAE

dum nemo non uidet nisi qui nihil uidet. Saluta carissimum Ecciliū mihi milites, & praebe meo nomine aliquid uilli optimi, & hortare, ut aliquid tandem ad nos scribat. Ego in uertendo Homero occupatissimus sum, & iam circa medium Iliados uersor. Reliqua ex Capella nostro haud dubio audies omnia, utinam hic me splendidissime habitantem uideas, non poteris haec uidens non irasci sordibus Erphurdensibus. Breui habiturus aedes proprias sum, et ut spero elegantissimis liberalitate principis opt. Vos me ne in sordibus quidē habitantem pati potuistis. Ad mortem eorum omnium, de quibus scribis praecipue uero Aperi bacchi nostri factis ingemui. Utinam patronus, & amicus noster D. Iodocus Hesus omnium sui ordinis, quos unquam uiderim doctissimus, & non solum ingenio, sed etiam humanitate princeps, quam rectissime ualeat, & cum ista sua tyrannide pedum pulcherrimam pacem obtineat. Quem salutabis quam primum, & quam potes reuerenter meo & Reginae meae nomine, & dices potestatem nostram ipso hortante sic à me acceptam uagari passim iam per Germaniam, & conqueri de me, qui eam accusarim nunquam. quicquam de me male meritam, itaque scribendum alium libellum esse, quo iram eius deprecet, uidetur enim & mihi minari se rationem ex me reposcituram. Videat igitur D. Iodocus in quibus pericula me sua temeritate coniecerit. Quanquam & ad eundem ipsum scribam, cum hoc etiam capella, tua

E O B A N I H E S S I.

men uolui & tibi accusationem illius aduendi praebe-
re, ut ita rescriberes, si ille fortasse non posset. Credo
enim tibi daturum hoc negotij, quæ ille responderit,
uel si quid ad me demandet. Saluta D. Vlpium, cui non
uacabat nunc scribere. M. Iacobum, & Cornelium Es-
piscopos portenses amicos cariss. nostros. Saluta uerò opti-
mos uiros aule Moguntiacensi praefectos D. Michael-
lem praefectum culinae, ut uocant, uirum optimum, et D.
Doctorem Matthiam Sigilliferum. In primis domi-
num & compatrem meum cariss. M. Henricum Vrbas-
num, cui scribam si potero, & nunc felicissime fac uae-
leas mi carissime Groninge, & cum hoc amico nostro
omnino rescribe, & de omnibus Martiburgi XI.
Aug. M. D. XXXVIII. Salutat te regina ualde
amant.

Tuus Eobanus Hessus.

OPTIMO ACHVMANISSIMO VLA-
ro Domino Ioanni Groningo Canonico
&c. amico carissimo
suo S.

Mitto tandem tibi toties petita epigrammata, nul-
lam aliam ob rem Groninge mi carissime, nisi ut
tibi toties instanti tali amico morem utique gererem, et
gratum facerem. Nam quanti me hoc munusculum fa-
cere existimas quod missuros istos scribis. Sed tamen
nostri

EPISTOLAE

nostri mores, & consuetudinem meam. De caseolis ue-
 lum diligenter procures, & reuerentia summa salutes
 urum opt. patrem suauissimum Iodocum Hessum, cui
 scribere non uacabat. Scribam autem breui, multa enim
 sunt, quae illi uiro, & tibi significanda ducere tum
 de meis studijs, tum quibusdam alijs de rebus. Versus
 um credo, non penitebit uos, pauciores pro ea senten-
 tia fieri non potuerunt. Tu inuentes aliquem, cui cas-
 seolos tuto committere queas. Non uacat pluribus. Sa-
 luta optimos uiros & carissimos amicos nostros, Nico-
 laum fratrem tuum, Eccilium, Andream Nuttenum;
 praecipue nostrum carissimum compatrem. D. Volo-
 phum illum, ut aliarum rerum parum & plume
 Euclionem, ita uini liberalissimum. Et uale quam feli-
 ciss. frater carissime mi Groninge. Ex Martis por-
 go. Noui nihil est, quod breuiter tibi significari
 possit, nisi quod ex Anglia mihi scribitur, ibi quoque
 me haberi Poëtam horum temporum summum. Sed
 plura breui, ut spero, reliqua ex Mathia. Hec enim
 scribens adhuc ex dolore dentium laborabam. Iterum
 uale XXIII. Nouembris M. D. XXXVIII.

Vnice tuus Eob.

Hessus.

HUMANISSIMO VIRO DOMINO

M. Ioanni Groningo Erphordiano &c.

amico longe carissimo suo S.

scripsit

EOBANI HESSI.

Scripsi nuper cū Mathia, cursore publico ciuitatis
 Suestræ, & misi dudū à uobis desiderata Epigram-
 mata Groninge mi carissime, pro quibus si munusculi
 aliquid missurus ad me fuisti, da id Hieronymo meo
 quem cū fratre Iulio ad uos remitto, nam metu pestis
 illius quæ prorsus hic nulla est, sed rumor uanissimus
 coortus scholam nonnihil perturbauit. Itaq; cum & a-
 lij quidam in Thuringiam hinc abirent, rogarunt, &
 hij mei, ut unā ipsis proficisci permitterem. Quod co-
 feci libentius, quod alioqui Hieronymum, qui hic ante
 biennium Bacularius effectus est, ad proximum uera-
 num tempus missurus sum Vuittebergam ad Philipa-
 pum, Iulium in Aulam ad Cancellarium Hessiæ. Hijs ro-
 go benignum te præbeas, & existimes certissime te ipsi
 tuo Eobano facere quicquid hijs benefeceris, cui
 etiam beneficia in filios collata multo sunt gratios-
 ra, quàm si in seipsum conferantur. Scripsi Magistro
 Henrico Urbano compatri meo carissimo cui Iulium
 patrinum commendauī, & commendatum fore con-
 fido, certa spe optimum uirum facturum quæ possit
 in communem filium Iulium Urbanum, nam ut ex me
 natus, ita per illum in Christo renatus est, Hierony-
 mus opinor à Domino Sturtiade non repelletur. Virum
 quæ tamen tibi mi Groninge summopere commendo.
 Rogoq; ut optimo uiro patri ac principi Carthusiano-
 rum eos ita commendes, ut si unquam Eobanum si-
 out certe fecit facitque, uere amauit, in hijs ostendat
 fidem

EPISTOLAE.

fidem & amicitiam erga me suam. Utinam optimus
uir optime, sicut dignus est, ualeat, nam de ualitudine
ipsius ut incertus sum, ita per tuas literas cupio quam
primum fieri certior. Saluta Oeconomum, & dispensa
torem ipsius D. Georgium, & dicito magnum me ipsi
calicem propinare cui istic satisfaciat. Breui mittam
Psalterium nouum & alia quaedam. Reliqua ex filiis,
saluta fratrem tuum uirum optimum M. Nicolaum D.
Andream Nuttenum & bonos omnes. De caseolis mi
hil remitto uobis. Si potero scribam, & domino lodo
co Hesso Carthusiano cognomini meo. Fac sentiam fil
ios te habuisse commendatos, saluta Eccilium cariss
imum, et impelle, imò coge, ut scribat aliquando ad nos.
Martiburgi Dominica post Lucie M. D. XXXVIII.

Tuus Eobanus Hessus.

Homerus meus strenue procedit, & iam finem
spe fiat, proximis nundinis spero dabitur Typo
graphis excudendus, ut & Eobanicum Homerum h
beant, qui Smyrnaeum non intelligunt. Noua ex filiis au
dies de Turca profligato & barbarossa maritimo pre
lio uicto, & nouo quodam Deo &c. De mea ualeitudi
ne ijdem te certiores reddent. Ex crure ualde mirabili
casu pene confecto adhuc decumbo, alias bene ualeo.
Stipendium habeo C L. aureorum annuum. Idque nus
per liberalitate principis mei consecutus, quod tibi gra
tissimum esse scio. Iterum uale.

D. Hess

EOBANI HESSI.

D. Henningo &c.

Henningo Goedo grati posuere minores
Per sacra qui nostris Scauola iura fuit.
Ille scholæ sacrum templi tulit huius honorem
Albidos ad ripas ossa sepulta iacent.
Ter quinque exierant à nato secula Christo
Ter septem messes adijce, quando perit.

D. Mathiæ &c.

Viraque Maiero deberent iura Mathiæ
Nunc quoque ni magnis mors inimica foret.
Præfuit huic templo magna pietate Decanus
Mors Neopyrgiaco condidit ossa solo.
Mille anni, & quingenti iterant ter & ordine denique
Cum tanti pietas desijt esse uiri.

D. Ioanni Fabro.

Mille & quingentis ter denos tresque bis annos
Adijce, ut à Christo esset nostra redempta salus.
Cassus Ioannes Faber esset uitalibus auris
Maiero & famulus qui tibi Goede fuit.
Illius impensis præsens tibi picta tabella esset
Qui spectare libens talia facta soles.

HUMANISS. VIRO D. M. IOANNI
ni Groningo amico ac fratri carissimo suo.

T

Salutē

EPISTOLAE

Salue per Christum Groninge mi carissime. Quod
 filijs nostris hac hyeme benefeceris, eosq; liberali-
 ter habueris, loco erit mihi beneficij immortalis, quia
 quid enim in eos contulisti, plane in me collatum esse de-
 bes iudicare, atq; etiam plus quam in me collatū. Ego
 non ero ingratus, pro isthoc tuo merito, ex quo facile
 agnosco, non fictum esse amorem quo tuum Eobanum
 prosequeris. Scripsi optimo patri & amico carissimo
 utriusq; nostrum D. Iodoco de prædio Ringlebiano
 nuper ui illis ablato, quid constituam, quid sperem im-
 petrare me, per meum principem posse, modo is conua-
 lescat, ut iam conualescit, de ea ægritudine qua iam inte-
 grum fere mensem in medijs comitijs Francoforti deca-
 buit. Terogo, ut D. Iodocum patronū nostrum adeas,
 atq; ex eo perquiras, quid faciendū ipsi uideatur, & si
 opus sit, faciat me cum hoc Sebastiano, quem nosti uel
 suis uel tuis literis certiore. De conuentu nihil noui ha-
 bemus, adeo ut ipse Melanchthion ad me scribens, dicat
 nihil dum ne se quidē scire, quid istuc parturiatur, adeo
 tacita & occulta esse omnia, bona tamen spes est pacē
 & tranquillitatem ubiujs gentium esse futuram, præcio
 pue uero concordiam inter partes, id quod summo cum
 gaudio nobis omnibus est accipiendum, et gratiæ agen-
 dæ Deo immortalī, qui tandem istas perniciosissimas dis-
 sensiones finire, et componere sit dignatus, nam ita cer-
 to institutum est, ut à tribus utrinq; tota res in unum
 consensum componatur, ad hoc dictus est locus Noris-
 berga

EOBANI HESSI.

berga nostra. Tu mi Groninge uale & rescribe, cum
hoc nostro. Salutat te Regina. Casculos perpaucos acce-
pi, ut ante scripsi. Iterum uale. Marburgi festinanter.
Prima Aprilis. M. D. X X X I X.

Tuus Eob. Hessus.

HUMANISSIMO VIRO DOMI-
no Magistro Ioanni Algeshemio Groningo
amico ac fratri carissimo suo S.

Scripturo ad te carissime mi Groninge, uix daba-
tur tantillum spatij, ut literas, uel scriptas com-
plicarem ne dum scriberem, quare dabis ueniam huic
breuitati nostrae, uel eam ob causam, quod prolixitate
nimia saepe fuisti offensus. Ego nunc adorno me, &
multa mecum ad proximas imò iam coeptas nundinas,
ad quod iter cras accingar Deo uolente. Omnia pre-
cor mi Groninge tibi succedant ex animo, nec secus
ac uis eueniant, de meis fortunis meoq; statu ac rebus
omnibus ex hoc nostro Capella intelliges omnia me-
lius, quam ego scribere queam. Breuis esse laboro,
obscurus fio. Quid agit noster Eccilius? quama-
diu sic eleganter, ac munde Rhetoricabitur, ac iur-
risconsultum interim aget elinguem, hoc est, ca-
put iurisconsulti sine lingua? cum maxime hoc tem-
pore eius generis hominibus opus sit lingua, adeo ut
etiam inutiles saepe utantur. Saluta nostrum optimum

T ij.

(Eccis)

EPISTOLAE

(Eccilium dico) meo nomine suauiss. Vtinam mihi uersa
 ri uobiscum uel uno die liceat, sed hoc quia denegatum
 hoc tempore nobis est, consolemur nos, quod unum re
 stat, muluis literarum uel ineptijs, si apte nihil possu
 mus, nam has ego ineptias mirum in modum amari
 semper. Saluta fratrem Germanum tuum Nicolaum. D.
 Andream, & uirum uere bonum & mei amantissi
 mum D. Michaelem praefectum aulae Moguniacensi.
 Item M. Bertholdum & c. & uale bellissime. Marpurg
 gi X V. Marcij. M. D. XL.

Vere Tuus Eobanus
 Hessus.

Commendo tibi Capellam quam possum diligentius.
 Quicquid huic praestiteris, mihi praestitum puta.

HUMANISSIMO VIRO MAGI

stro Ioanni Groningo amico non secus ac
 fratri carissimo suo S.

TE mi Groninge frater carissime recte ualere nio
 hil dubito in ista tua beata (si recte utaris) & te
 digna tranquillitate, tamen si enim tibi uiuendum est,
 cum multis alijs tam uita quam moribus tibi d. similis
 bus, tamen si a consuetudine, hoc est, a natura tua non
 recedas, quod facere te non posse scio, fieri non potest,
 ut non quam suauissime ocio, & negotijs tuis utare,
 modo ueritatis conscientiam ne abieceris. De Capella
 nostro

EOBANI HESSI.

nostro cui has ad te dedi, dubitabam, cum hæc scribere, an ad uos ipse esset peruenturus, siue igitur ipse hæc rediderit tibi, siue per alios reddi curauerit, rogo causam amici communis, & uiri optimi tibi commendatam esse patiari. Nō credo esse opus multis hæc uerbis differere, cum tu causæ seriem totam noris optime, præsertim uero petimus, ut apud uicinum tuum uirum humaniss. D. Ioannem Mengerhusium illi adsis in adsequenda parte debiti, quo ipse Hermanus uxoris frater obligatus est, quo ipsi nunc uehementer opus est, tum ad cōmendos libros tum ad cætera, ad ipsius professio- nem spectantia, ut latius ad D. Mengerhusium perscribemus, quàm & obsecro quam officiosissime meo nomine possis, salutes. Ego sane mi frater, scis enim hoc nomine ab opt. uiro donatos, iocari tecum perpetuo malim, quam serijs agere. Quare scito nos hic perbelle uiuere habitare amoenissimè, esse in summa gratia apud principem, ut etiam plerunq; me accersitum familiarissimè habeat. Stipendium dat quotannis centum quinquaginta florenates, & frumentum, & domum propriam, & hereditariam breui daturus est, & indies plura & meliora spero, hæc sunt quæ me patriæ nunc obligant, sic ut uix uidear, hinc alio discessurus. Quamquam Lipsiam quidem cogitaram, quod offenderem mirum in modum moribus patriæ, si ea schola (ut bona & quasi certa spes est refloresceret) nunc uero & moribus horum hominum aliquatenus assueui, &

EPISTOLAE

longe alia est uoluntas principis, qui abire me hinc non
 finit, quantumuis magno retinendum, ego interm non
 desino meo more uiuere, qua ex consuetudine etiam si
 nunc senescens morbos contraham, ut nuper podagram
 infestissimam, & tussim, qua adhuc laboro, tamen
 non discedo. Sed ne charta nimium excrescat finem in-
 eptiendi faciam teq; rogabo si libeat modo, tu quoq;
 mihi perscribas de toto statu, ac omnibus rebus
 tuis, et salutes meo nomine. Lupos nostros
 tres, scis quos dicam, & quam rea
 tissime per Christum ualeas
 cum tuis omnibus. Mar
 tiburgi. XXV.

Iunij.

M. D. XL.

Vere tuus Eob.

Hessus.

Epistola

EPISTOLÆ IOACHIMICÆ

MERARIJ.

EOBANO HESSO PRIN-
cipi Poëtarum S. D.

Ecquam audiisti aut cognovisti unquam ulli iniu-
riam factam indigniorem quàm est amico nostro
Nigrino? Me autem si persequor petitionem, ne conque-
ri quidem, de hac concedetur, neq; declarare dolorem
in amici aduersis. Itaq; quidam, nequaquam infimæ
conditionis homines mihi autores sunt pulcherrimi faci-
noris faciendi, sed audacis. Mihi uero cum multa anis-
mo obuersione, pœne sola Pati mei absentis me consi-
deratio retundit. Cupio tamen & tuam sententiam cog-
noscere, de qua fortassis, & consilij aliquid excepero.
Vale. Nostra ἡμετέρας procedit. Instruitur res qui-
bus copijs in hac nostra inopia potest. Vestes corrogan-
tur. Alia à nobis parantur. Estq; puerorum imprimis
Sibari nostri magna sedulitas, & industria etiam non-
nulla. Videbis igitur breui ἐγγύω χθόνιον , Tu
scilicet Ζὸς ἑσπερίω , id est, Iuppiter meus,
& Poëtarum Rex. Vale è nostro
Museo Patiano.

Ioach.

T iij

Eximio

EXIMIO VI-
RO AC POETAE PHI-
LIPPO ENGENTINO S.

Humaniss. quod fuerit, quot sunt,
Et quot secula profrent futura,
Inter Renigenas decus Philippe.
Magnas hac tibi gratias papiro
Reddit pro meritis tuis amicus,
Quo nemo leuiorq; uiliorq; est,
Vati quo grauior priorq; nemo est:
Quod uestras ubi nuper attigisset
Terras, tuq; tuusq; Bederotus,
O quam splendida corda, quamq; fida,
Mansuetudine, liberalitate,
Cunctis officijs benignitatis
Fouistis uarioq; recreastis
Sermone illius ex diei aquarum
Totum se bene copia madentem,
Hic uester mihi candor est fidesq;
Spe ctata, integritas, amor, uoluntas.
Gratus pro quibus hoc ego repono,
Quod possum mea quodq; dat facultas,
Vt non præteream silenter ista
Quæ nostri studiosi amici honoris
In nos meq; meosq; contulistis

Dilectos

IOACH. CAMERARII.

Dilectos Comites, quibus disertum
 Nobiscum placuit uidere Erasmum,
 Cuius gloria quantus orbis hic est
 Et forsā patet amplius, superq;
 Digna sidera laude subuolauit.
 Quo magno prius Herculi, Iouisq;
 Sescantis alijs datum est uenire
 Natis atq; nepotibus, suarum
 Virtutum preciumq; premiumq;
 Quin uiuo quoq; filius Philippi
 Diuinos sibi postulare honores
 In terris fuit ausus, exhiberi.
 Te uirtus tua rectius beabit,
 Vel nunc, uel tua posteaquam in alta
 Cœlorum atria uita commigrarit,
 Obstat si quid adhuc, Erasme, uiuo
 Quod plane uetet esse te beatum,
 Vt multum solet inuidere præsens
 Aetas, atq; superstiti nocere,
 Semper posteritate iustiore.
 Sed quo iam feror? unde nunc aberro
 Extra septa uagus? redire præstat
 Rursum illuc prius unde sum digressus.
 Ergo quod licet id tibi rependo,
 Et grates ago non potis referre.
 Ac amicitiam manere cœptam
 Tam fausta atq; bona auspicatione

EPISTOLAE

Nos inter peto, semper indirentam,
 Et ni uos uerear nimis grauari,
 Iam nunc & tua postulem uicissim
 Et cari mihi scripta Bederoti.
 Qui tu pieridum ut tenes Philippe
 Primas uerticibusq; fontibusq;
 Campis, uallibus, annibus Latinis,
 Sic Graio facile inter ore princeps
 Omnes eminet unus, inq; tanta
 Turba Cecropiae emicat Minervae.

Argentina Id. Iunij Anno 1524.

IOACHIMVS CAMERAR. SODAL
 libus suis Vuittenbergae.

O Mihi dum licuit gratis, turba sodales,
 Atq; animo egregie nunc quoq; cara meo,
 Quam legitis uobis hinc scriptam mitto saluem,
 Quo Deus è socio iussu abire choro.
 Nam si me uestrum coetum liquisse putatis,
 Et patria arbitrio rura petisse meo:
 Me miserum cuius fortuna iniuria tanta est,
 Ut uos quae non sunt credere facta tuet.
 Sic tamen & quod ago cedat feliciter, & me
 Vrgenti eripiant numina sancta malo,
 Sic mihi postremo non sit uisa Albidus unda,
 Dentq; Philippos fata redire lares,

IOACH. CAMERARII.

Sinon ut maneam, nam tantum nolo precari,
 Ne non sint uoti uerba modesta mei:
 Dum modo præsentes præsens complectar amicos,
 Atq; iterum incesum demq; feramq; uale:
 Ut cessi inuitus sede urbe priore paterna,
 Deseruiq; dolens dulce sodalitiū.
 Communes Musas studiorum iuraq; testor,
 Fineq; sic careat tam bene coeptus amor:
 Ut postquam crebri uos unanimesq; secuti,
 Velleis uestras quisq; redire domos,
 Porrigeretq; mihi pro consuetudine dextram
 Quisq; suam, mea me mens prope destituit.
 Vos ipsi largis abeuntis deniq; nostras
 Vidistis lacrimis immaduisse genas.
 Albiaci uidere sinus, siluæq; Diboæ,
 Inq; Erphurdiaco Gera lutosâ solo.
 Ipse pater Mœnus gemitus miratus obortos,
 Credidit ob matris fâta dolere meâ,
 Et luctum patria iussa tellure nouatum,
 Annos deducti funeris ante duos:
 Et quem quâ Reni uiridantes exit in undas
 Latum, atq; in Franciis uiderat ante iugis,
 Nunc tristem esse dolet, secum caussasq; requirit,
 At desiderium caussa doloris erat.
 Me pater ac inuicta soror cum coniuge fratris,
 Egredere, quod fugiam seq; suosq; ferunt.

Grandæuus,

EPISTOLAE

Grandæuus, mihi sæpe tuo senium, pater inquit,
 Obsequio, ut graue sit, perſice nate, minus.
 Da ueniam longæuæ pater, qui neſcio fiat,
 Vt reſtent animo gaudia nulla meo.
 Ergo mihi iratus conſortia ueſtra negauit,
 Inq; relegauit rura paterna, Deus?
 O me felicem, ſi ueſtra cupido, ſodales,
 Reſpondet cura ueſtraq; cura meæ.
 Si ſum uobiſcum ueteri numeroq; locoq;
 Præſensq; abſentis uultus, & ora manent.
 Tunc me non frangent, quæ multa aduerſa fatigant,
 Quæ ne uos cogam flere, tacere libet.
 Ah iuuat & dulce eſt abſentium nomina mecum
 Dicere, non nihil hac arte leuatur amor.
 Vt Iuuenis caræ nomen ſecum ille puellæ
 Reppetit, Idalio quem domat igne Venus.
 Hic mihi, quem Iuuenem puero olim Lipſia iunxit,
 Qui tenuit fidus ſemper amicitiam,
 Cogito, dilectumq; animo compello Sebal dum,
 Munſteria genitum Noride & urbe, domo.
 At de te ſtudijs mihi conuiſſiſime Caſſar,
 Quanta animum lacerat ſollicitudo meum?
 Franciſci & Iani comitum uiſentis Eraſmum,
 Atq; ſimul potero non meminiffe mei.
 Ballorhodie ò dilecte uale in quo libera uirtus
 Cum generis certat nobilitate ſui.

Chiliane

IOACH CAMERARII.

Chilianum, Francumq; equitem, Musamq; deserti
 Pachnoliti luctu saepe requiro nouo.
 At tu ciuilis iuris studiose Capella,
 Qui quondam scriptis officiosus eras,
 Si cesset pro te nobis tua littera mitti,
 Quem non odisti, ne uideare, caue.
 Te Syre, te Maior, teq; o Spicere rogamus,
 Me memore absentes pectore diligere.
 Ianc ministerio magni spectate Philippi,
 Care mihi, & ualcas care minister hero.
 Te ne ego præteream, Vada Francica, cui patria urbs
 Et de Iustino nomina ducta manent, (est,
 Quæ quondam Rex ille habuit qui nobile legum
 Collectum ueterum condidit autor opus.
 Heu mihi heu Nessene Iaces miserande, nec ad te
 Hinc iam missa potest nostra uenire salus.
 Te tamen & deslet lugubri uoce camena,
 Infixumq; sibi mens mea semper habet.
 Pindare qui saltus nobiscum saepe dedisti,
 Quos exercitum posceret ingenuum:
 Vosq; alij quorum si nomina sola referrem,
 Multiplici carta scilicet esset opus:
 Vos mihi dilecti, saluete, ualete sodales
 Vitaq; uestra omni candida lite uacet.
 Et quoniam semper me tam constanter amastis,
 Deinde uoluntatem quisq; teneto bonam

esse

EPISTOLAE

Esse prius flammis aduersus desinet humor,
 Et guttas arens respuet imbris humus,
 Et stabunt liquidi splendentia sidera mundi,
 Terraq; erit giris mobilis alma nouus,
 Anteq; in Antiquam cunsundet cuncta ruinam
 Illa prius de quo nata fuere, chaos:
 Quàm uestri ferat ulla dies obliuia nobis,
 O animæ socij portio magna meæ.
 Pabepergæ Anno 1544. Cal. Octob.

H. Eobano Hesso.

Q uod quæcunq; hucusq; tibi à me littera uenit,
 Officij & sensus fida ministra mei,
 Non nisi lege carens & uerbis scripta solutis,
 Missa tibi uatum est Hesse Poëta, decus:
 Dicere si me uera iubet pudet, & tamen ille,
 Non malus ut sit, res non facit una pudor.
 Nam tanto qua fronte darem carmen rude uatis?
 Cuius ad arbitrium Musa uocata uenit.
 Cumq; tot arua serant Heliconis piguia sacri,
 Vberior nulli quàm tibi cultus adest.
 Ista probant quæ scripta fluunt tam diuite uena,
 Luxuriansq; animus fertilitate sua,
 Quodq; liquet nomen quando tua stamina neuit,
 Fatali lachrysin pronoluisse colo.

Sci

EPISTOLAE

Sente quod Regem facit ut placuisse uidemus,
 Qui uicto laudes Hostrato ab hoste tulit.
 Siue quod à Græca coelum dat origine, quanquam
 Hoc Hæssum certum est imposuisse patrem.
 Hoc igitur quid erat, quàm qui mare, flumina, fontes
 Procreat Oceano mittere munus aquas.
 Herciniæq; nouas frondes superaddere siluæ,
 Vernantiq; uirens subdere gramen humo,
 Bellatrici oleum quis donet habere Mineruæ,
 Aut Cereri fruges uinaue Bache tibi?
 Cui noua decutiunt enata ex arbore poma,
 Phæacum regi nemo dat Alcinoos.
 Me quoq; si unquam habui præsentia numina uatum
 Omnia nunc celeri deseruere fuga.
 Scilicet hoc coelum non fert hæc terra disertos
 Quosq; pireneos, aspicias, esse putes.
 Antiphatas sæuos interq; Cyclopia Saxa
 Quis sit honos studijs præmia quæue bonis?
 Plura etiam quàm quot diuino carmine Chius
 Monstra canit uates, tempora nostra uident.
 Hæc uitam ingenuas, si qui excoluere per artes,
 Perdere si possint quomodocunq; student.
 Ignoscas Eobane uelim mihi uera fatenti,
 Me nostri studij poene mei q; pudet,
 Desertasq; domos Musarum & Apollinis arces,
 Incolere ab quales te quoq; credo piget.

EPISTOLÆ

Ut taceam quanta immineant discrimina, habenti

Quæ loca turba premit seu inimica manu.

Ipsè igitur dictum meditor uetus, & sapienter,

Qui latuit, uitam hunc instituisse reor.

Præsentiq; uitor fortuna, & quo mea uertit

Vela, sequor, uasto uentus & unda mari.

Nec sector spectas doctorum numina Musas,

Iam uersat nullos dextera ut ante libros,

Quaq; solebamus ludendo scribere uersus,

Ducitur ignaua littera nulla manu.

Nam cur unde nihil redeat me littus arare

Cur, steriliue iuuat condere farra solo?

Nemo hac cui recitem tota reperitur in urbe

Scilicet æternos scripta premenda dies.

Ac uelut ægri oculi solis splendore grauantur,

Sic est ad studij mens mea lumen hebes.

Et fugit infestas ueluti latronibus oras,

Aonios campos Aoniumq; nemus.

Et quia non studijs placet infelicia perdi

Ocia uitæ olim mos erat ille meæ:

Nunc ego seu posito uino, seu tempora ludo

Surripio, & misera conditione tero.

Hæc etiam, quæcunq; uides, tibi misimus Hesse,

Plane desueta carmina facta manu.

Sed tu, pieridum melius qui tendis in arua,

Hunc cursum studij, quod bene cedat, ama.

Musarum

IOACH. CAMERAR.

Musarum cole sacra l'bens, nos quodq; legamus,
Ingenij pulcrum mitte ugentis opus.

Pabeperga Id. Ianuarij Anno 1555.

Ioach. amicis S.

Quam legis patria fugitiuam mitto salutem,
Qua prope iam restat nō magis ulla domo.
Non mihi quod morbo deiectum corpus acerbo
Comminuat uires, agraq; membra trahat,
Seu flammag; geluq; alternis fessus anhelem,
Seu casu acta rolet triste grauedo caput,
Ipsa suum, si quis pertinet, uena tenorem
Seruat & imposito rite sub ungue salit.
Sed quas delicias uos appellare soletis,
Heu mihi me quanto pene dolore necant.
Sic pereō quoniam curis consumor amaris,
Et uestram superant iam mala nostra fidem.
Saepe uocant magni nos ad conuiuia amici
Et ponunt tellus quicquid & aura uehit.
Et qui pegnesso, qui glauci flumine Mœni,
Et riuus Pisces qui lacubusq; natant,
Sed stupidum, & torpens contemnit cuncta palatum,
Nilq; ibi quod nobis esuriatur adest.
Addunt quæ biberent Diui pro neclare uina,
Seu puer hac Phrygius siue Iuuenta daret:

EPISTOLAE

Que faciunt gustu nobis fastidia primo,
 Nec uereor puri poscere fontis aquam.
 Opto, perpetuo non uos, sed talibus illum
 Delicijs, has si quis putat esse, frui.
 Iam corpus qui non minus ac alimenta putatur,
 Nutrire, est lecti pondus inane, sopor.
 Non quod ego uigilem, sed quod uigilante labore,
 Haud ulla somnus membra quiete leuet.
 Quodq; solent alij ceu portum optare malorum,
 Quorum corda graui fessa dolore labant,
 Nos quoniam crescunt illo fatalia damna,
 Tam celeri querimur tempus adesse pede.
 Omnia sic intus turbis seuq; tumultu
 Collidit strepitum turba diurna nouo.
 Et mea fortunam miserandam experta diei.
 Mens, instaurato nocte dolore, pauet.
 Nunc eat & miserum me aliquis neget, & mihi poenas
 Infligi offensi numinis arbitrio.
 O ego si possem curarum auertere fluctus
 Ut sint placato corda quiesca Deo,
 Non uerear latices dulces uitare lyæ,
 Scilicet & hausto pellere fonte sitim.
 Non epulas uentri subducere & ocia uitæ,
 Non mihi suspecta nolle quiete frui.
 Aut, quoniam non perdurat sine uita quiete,
 Sustineam dura ponere corpus humo.

Verum

IOACH. CAMERARIA

Verum hic non reddit felicia numina cultus,
 Obsequia à nobis nec petit ista Deus,
 Ergo alia est animi uitium, mentisq; fuganda
 Anxietas isto quàm diuturna, modo.
 Hanc nisi iam pro fratre mihi tu Mica leuares,
 Iam non tristitiæ mens mea ferret onus.
 Tu naui es seuis agitata fluctibus in quem
 Et qua se referat, portus & aura meæ.
 Cognatusq; tuus fracto undis firma faselo
 Terra est auxilio consilijsq; suis.
 Ferte precor mihi semper opem quia semper egebo,
 Dum culpæ poenas exiget ira Dei.
 Qui meritas nobis minuatur nisi tollere malit,
 Quàm poterit uestra quisq; rogato prece.
 Prid. Non. Martij Anno Christi 1575.

IOACH. CAMER. EOBA
 no Hesso.

Hanc è Vindelicis socius tibi mitto salutem,
 Pierij felix agminis Hesse decus.
 Scilicet autoris necdum scis nomine lecto,
 Vnde sit, & cuius carta notata manu.
 Vel quia consuetam puto te bene noscere dextram,
 Vel quia nulla Hesium Musa latere potest.
 Nostrum igitur miraris iter, causamq; requiris,
 Otia causa mihi sunt inamœna uia.

Vij

Quid

EPISTOLAE

Quid facerem dum me responsa manenda morantur,
 Consiliumq; mihi iudiciumq; silet.
 Heu mihi nulla fides, quæ si foret ulla relicta,
 Iam staret portu nostra carina suo.
 Nullus erat tota iucundus in urbe sodalis,
 Longi reddebant omnia longa dies.
 Ipse etiam spacioq; et ui sudoris Apollo
 Mors suo fessis lentior ibat equis.
 Ergo ego suscepi quod tædia fallere posset,
 Quæ sua Vinda Lyco flumina miscet, iter.
 Vinda parum à propria deducto nomine uoce,
 Si proprium quod nunc Vincla uocatur habet.
 At tua si scirem quo sit Montane colore,
 Quo sit dixissem uersibus unda, Lyce.
 Nam neq; quod uiridis nimium est, bene glauca uidea
 Nec uiridi satis est, nam nimis albet, aqua. *(tut.)*
 Quæ neglecta tamen uiridans situs occupat ara,
 Is facit hanc aliquo dicere posse modo.
 Quoq; magis noscas de fontis origine discer,
 Per iuga de liquida nam uenit alta niue.
 Hæc, quam præcludunt duo flumina, uenimus urbem,
 Iam medium phæbo perficiente diem.
 Quid quæris? non est opis, huius dicere, nostra
 Diuitias, positus, mœnia, templa, domos.
 Tu quoq; Pegnesi laudes qua litore muros,
 Huius ea debes concinuisse, Lyra.

Romanum

IOACH. CAMERARII.

Romanum agnosco nomen uiresq; Latinas.

Hic igitur ciues Roma fuere tui.

Non tamen & casas Germano Marte cohortes,

Hoc Auguste tuas arbitror esse loco.

Quod quidam pictumq; dedit scriptumq; reliquit,

Serius huc uenit copia, Roma, tua.

Verum propositi non sunt hæc seria nostri,

Incceptum teneat nostra Thalia suum.

Hesse mihi studij communibus addite sacris,

Quam miseri indigna conditione sumus?

In tanta tam culta opibus rebusq; potente

Quis tamen & nostris artibus urbe fauet?

Attamen eductas cælo prosternere moles

Sæpe solet, nullo concutiente, dies.

Vrit uastatrix auratum flamma Lacunæ,

Callidus effossa fur rapit æra domo:

Robore fulta suo est sola immortalis honestas,

Sola hæc diuini seminis instar habet.

Quæ, quia nostræ artes huius cultura peritis,

Heu mihi quo nostro corruet illa malo.

Quæ sero, & plagis docti credemus, at illa

Cognitio diri caussa doloris erit.

Quo rapior quasi equo indomito cū frena momordit,

Curriculum teneat nostra camæna suum.

At tamen Hesse dolet, propior sed me dolor urget,

Quem lenit studio Calliopea suo.

EPISTOLAE

Hos etiam scripsi nostri solatia questus,
 Quae ueluti debes consule scripta boni.
 Quod superest, haec est uotorum summa meorum,
 Vosq; statim ut liceat uosq; uidere diu.
 Augusta Vindel CL. Iunij. Anno Christi.

1527.

IOACH. CAMER. H. EO
 bano Hesso.

Magne uir & nostro uatum clarissime saclo,
 Praecipua & nobis Hesse colende, fide.
 Queris quid tibi uenturo mandemus in illud,
 Quo data prima mihi sunt alimenta, solo.
 Dulce alijs hoc dulce mihi est, si uera fatendum,
 Hoc mihi caussa tamen tempore, necsticia.
 Tempus erit melius fortasse & nubibus actis,
 Adueniet grata luce serenadies.
 Nam neq; perpetua nigrum est caligine coelum,
 Nec semper longo Iuppiter imbre pluit.
 Saepe etiam aethereum lumen solesq; reducit,
 Et Zephyros leni murmure flare iubet.
 Quasi spem multa mihi faciunt, & maxima quaedam,
 Sed quae nunc tacito sint retinenda sinu.
 Sed tu si patriae continges oppida nostrae,
 Infesta, at nullo crimine laesa meo.

Teflor

IOACH. CAMERARII.

Testor & ipsius contraria numina nobis,
 Cum non esse etiam nulla benigna putem:
 Quicquid, id est sortis, quæ nos inimica fatigat,
 Immeritum nullo perdere iure caput.
 Ergo ubi non altis munitam mœnibus urbem,
 Videris & nostræ te cæta paterna domus,
 Indignante uicem nostram me mente requirens.
 Dicitur cur mihi non es Ioachime Comes?
 Adice eris sed forte breui, si uota benignum,
 Spes bona quod spondet, sunt habitura Deum.
 Ac iam magnifici superaris limina Pauli,
 Qui decus est generis qui patriaq; sua,
 Qui quoniam colit hoc despectas tempore Musas,
 Se modice cultam Pieris esse negat.
 Nunc etiam steriles nos exercere camœnas,
 Aruaq; spe nulla conseruisse iuuat.
 Exemploq; labos pulcerrimus esse probatur.
 Quis fugienda sibi quæ facit ille putet?
 Illius intra igitur postquam penetraueris ædes,
 Aonian præfens contigerisq; manum,
 Dixeris & grata, ut consuevit, uerba salutis,
 De quoq; sit nobis dicere cura tibi,
 Quid quæris dicenda tibi? notissima quæ sunt.
 Et me scis semper de quibus Hesse queri.
 Summa tamen quædam tibi commendabitur, illum
 Propugnare uelut meq; meosq; roga.

EPISTOLAE

Sed de me quamuis studium curamq; remittat,
 Ne modo subuersos deserat ille meos,
 Indigna in luctu atq; situ rauone iacentes,
 Non ulla culpa commercijoue suo.
 Hoc sat erit. Verum quam possit ferre petenti
 Me melius praesens ipse uidebit, opem.
 Ut se cuncta dabunt, occasio ut accidet ulla
 Sic nostri rogiies ut meminisse uelit.
 Hæc iusi Musas spirante pergeris ore,
 Ipse uia tulero pramia magna tua.
 Quodq; mihi possis facere istic hoc erit omne,
 Utq; uelis, nostri mutua cura iubet.
 Quod nisi quam cælo deiecit Iuppiter olim,
 Nunc premeret nostram pestis acerba domum,
 Me quoq; non praesente tibi nonnullus haberi
 Gentis honor poterat sedulitate mea.
 Nunc cura officij mærore repellitur omnis,
 Ipsa sua & tractat uulnera sola manus.
 Restat ut à magno mox Hesse reuersus amico
 Hiccuncta à nobis experiare, Vale.
 Norimbergæ æquinoctio autumnali

Anno 1527.

IOACH. CAMERA. GEOR
 gio Sabino S.

Cum tua pieridum contingant nomina laudem
 Quæq; facis celebris carmina fama uehat,
 Et

IOACH. CAMERARII.

Et studij quantum huc operæ puer usq; dedisti,
Præmia, doctorum, digna sequantur, amor:
Quam mihi misisti cur non sit littera, miror,
Scripta per alternos officiosa modos.
Venerit ac potius numeris & lege soluta,
Grata quidem, & tamen hoc nomine grata minus.
Me memini ingenium quamuis rude sæpe probare,
Et tua non notis pectora plena Deis,
Cumq; quod indicium successus esse putabam,
Tam puer excellens aggredieris opus.
Risimus ad quædam studij primordia grandis,
Conatum vires exuperante tuas.
Et fuerat noster risus tibi causa pudoris,
Fallor an & lacrimis immauerit genæ.
Quid mirum si quæ caruit structura Magistro,
Principio multis est utilis locis?
Omnibus accessit decor arte & tempore rebus,
Humanus potuit quas dare cunq; labor.
Quæ madidas emersa comas ex æquore siccant,
Haud temere ex petra scilicet exiliuit.
Quæ nitet in rutilo facies expressa metallo,
Sæu tua rex Macedum siue Dariæ tua.
Hæc altis fuit ante metallica massa cauernis,
Aut in arcnosæ littore segmen aquæ.
Perfecit simul atq; simul natura creauit,
Terrarum cernis quicquid in orbe, nihil.

EPISTOLAE

Tu quoq; cuius erant operum primordia nuper
 Talia, Regasidum gloria fontis eris.
 Hanc faciunt mihi scripta fidem tua carmina certam,
 Illa tuis annis grandius instar habent.
 Argumenta tenet sed quod non una, decebat
 Hortatorem etiam carmem adire suum.
 Inter ego te sum multos hortatus ut esse
 Quantum es inciperes, post modo quantus eris.
 Si mihi quos legerem inuidisti mittere uersus,
 Inuidia hæc sceleris non leue crimen habet.
 Quid dicam esse aliud causæ? tua quando feruntur
 Vndiq; doctorum scripta per ora uirum.
 Nunc tamen hæc fuerit forte inquisisse malignum,
 Hac igitur ueniam nos tibi lege damus,
 Si mihi post quoties poteris quotiesq; licebit,
 Imparibus mittes scripta notata modis.
 Ipse etiam quoties potero quotiesq; licebit,
 In respondendo non taciturnus ero.
 Cætera quæ missa legi mandata papiro,
 Nostra effecta tibi sedulitate dabo.
 Quod superest dilecte mihi, stirps inclita phæbi,
 Hoc agito ut fructus, quos pollicere, feras.
 Et mea scripta animo non indignante Sabine.
 Accipe scripta tui plena fauore, Vale.

Norimbergæ Noñ. Decembr. Anno 1523.

H. Eobae

IOACH. CAMERARIJ.

H. EOBANO HESSO

Ioachimvs.

Qvis tibi uisus heri qui nobiscum fuit hospes
Hesse, uetustorum qui fert monumenta librorū,
Quos sese Italicis nactum memorabat in oris?
Nostrum an ad exemplum tibi moribus esse uidetur?
An magis è Latio se fingere? qua studiorum
Fama tu censes? anne egregia ueluti nos?
Nam bene de nostris sermonem rebus habere
Nouit, si quid ego scio uera notare, disertus.
Nobiscum te igitur confido fuisse libenter.
Non quod amatoris tibi frustrata usq; adeo spes
Et noua fiebat quæ fabula prisca, placeret:
Sed quod quem audieras laudari, noscere uelles.
Scilicet est alpes aliquid transisse niuosas,
Perq; Apenini quondam penetrasse cauernas,
Aut mare per salsum perreptasse extera regna.
Hoc uenit & uirtus & gloria nomine. Quam nos
Infauisti Dij producti in luminis auras
Hesse sumus fato? quibus unica flumina Mæni
Atq; Geræ, & Pegnesi, Norica qui rigat arua
Degustare dedit, Magnis fortuna negatis.
Nam quod Sarmatici regni per stagna natasti
Te quoq; credo piget madidum, sine re sine fama.
Me tamen haud nimium uita huius poenitet Hesse,
Forte quia alterius potior non contigit usus.

EPISTOLAE

Ut uulpes, cuius caudam præciderat arcus
 Falx herba latitans, narratur callida quondam
 Integris truncare suas suasisse, quod essent
 Pondus ineers et inutile. Nos quoq; quando maligna
 Sic uoluit fortuna genus leue degere uite,
 Grandia dicendo non esse sequenda probamus.
 Et tamen hac uere nisi fallor parte beati
 Hesse sumus, quod nec quod habemus habere dolemus
 Nec quod abest audi petimus sine fine modoq;
 Norimbergæ Cal. Febr. Anno 1529.

IOANNI SEILERO VIRO
 opti. Ioachim.

Si potes in paruis cum multis adibus esse,
 Optime, req; ipsanobis bene cognite, cuiq;
 Nos sumus in dubijs perspecti rebus, amice
 Scilere, hoc ad nos uenias fac luce suprema,
 Cum sol occiduas fuerit prope lapsus in undas,
 Nec multum ad noctem super umbra plus erit una.
 Ille etiam astrorum promisit in arte peritus,
 Qui docet Phœbi cursus luneq; meatus,
 Et quo sint positu per uastum sidera cœlum,
 Exortu quorum pluuiæ uentiq; cidentur,
 Aera purgatum quæ reddant nube serenum.
 Ille docet fati hominum consistere uitam.
 Quæ uic sit egresso in lucem bona stella nocens uic:

Quæ

IOACH. CAMERARIJ.

Quæ ridet noster stridenti Mica cachinno.
 Præterea ueniet scribarum gloria Hopellus,
 Doctus auellanas nucibus deducere braccas.
 Et ueniet Cynici laudator Mica pudoris.
 Qui non ut librum Rossensis pellegat unum,
 Adduci poterit tunicaq; togaq; nouella.
 Sed iam conuiuias qua inuitem lege requiris?
 Acria Renano de littore uina bibetis.
 Ni melius tecum attuleris. Namq; haud mea condit
 Multorum generum laudato: cella liquores.
 Fercula carnis erunt donata prima ferinæ.
 Proxima, perdices simili mercede paratas
 Obijcientq; gula, uentrem anguinaq; replebunt.
 Atq; aliqua hæc inter risus fabella mouebit,
 Tristitiamq; hilari cunctam de corde fugabit.
 Nam sicyæ hesternæ nobis suxere cruorem
 Mœstificum, qui me prope tum demiserat orco,
 Afflictum capitis morbo atq; graui pituita,
 Cenatis ueniet nobis etiam super Hæssus,
 Ille nouenarum, laus, gloria, fama sororum.
 A nostra abducunt quem certa negotia cæna.
 Impertire uolo tamen & tibi seria, nanq;
 Accersitus eo iam rus, ubi Nucelius nunc
 Se reficit, curasq; urbanas decoquit omnes,
 Ac urbis reparat se ad publica munera nostræ.
 Hæc siccis tamen ante dapes & pocula agentur.
 Nam placet hanc totam securum degere noctem,

Non

EPISTOLAE

Non latium miserantes, non Hierona timentes.

Quare age mensa uocat nisi te magis uncta uenit.

Norimbergæ Id. Martij 1519.

Eidem Ioach.

Iam sol o stipedis peragrato sidere Cancrī,
 Ipergit ad Herculei seruentia terga Leonis
 Falcigeraq; manu spoliatus floribus aret
 Campus, & aëria pallescunt arbore frondes,
 Nec uelut ante suum deslet Philomela pudorem,
 Et uolucres etiam fugientia lumina Phœbi
 Percellunt, totis se uiribus exerit æstus,
 Corpora desiccans, aciem ingenijq; retundens.
 Scilicet hæc inter nos tristi pectore nulla
 Læticia curas animi sedante fruimur?
 Est mihi sæpe tuæ sapientia cognita mentis,
 Rem iuuat ergo istam scilicet exquirere tecum.
 Et uersare stilo ueterum monumenta Sophorum
 Gaudia qui fugienda bonis dicuntur negantur.
 Et iam porticibus procedit plurima turba,
 Virtutemq; suam memorat duosq; labores,
 Et planum in summo uictis iter esse salebris.
 Laudat & Alcideæ clauam, & patientis vlyssis.
 Errores. Quæ mi Deus oro auertere felix
 Dignetur. Quis enim demens sibi damna malumq;
 Sponte sua accersat, Velut excusa ipse sibi erus

Compede

IOACH. CAMERAR.

Compede si religet nisi erant non damna malumq;
 Ditis obire domos uiuos, iugulareq; natos
 Illum, hunc insidias soboli uxoriq; struentes,
 Et nusquam tutos consistere, cuncta timere.
 Non igitur uirtus nisi carnificina putanda est?
 Quanto Epicure tuis (neq; si quod numina ledit
 Dogma probo diuina tuum, neq; cetera laudo
 Quæ ueram perhibent rationem euertere) sed tu
 Quanto Epicure tuis melius requiescis in hortis,
 Et merori fugam monstras excellere uitam.
 Quæ mala nulla sequi, sed nec trepidare futuris,
 Nec præsentia ferre, uelit, firmo male corde.
 Inclamas uitia, & celebras uirtutis honorem.
 Suauia commendas, non ut meliora professus
 Sardanapalei laudes epigramma sepulcri,
 Es, bibe, sectator Venerem, nam cætera bustum
 Includit. Miser est qui sic rem sentit habere.
 Atte delectat moderata & sana uoluptas,
 Quæ neq; delicijs animum eneruet, neq; prauis
 Instituat pectus documentis, quæq; ab obeso
 Ventre uetet sensus subtiles gignier. Ergo
 Hac mihi plus Zenone places parte. Haud ego honesti
 Fines excessisse probo, est & honesta uoluptas.
 Ne longum faciam, cuius tibi talia causa
 Scribere sim aggressus nunc accipe. Candida turba
 Concordes animæ, delecta caterua, sodales
 Constitungere animos fessos reparare labori.

Dulci

EPISTOLAE

Dulci colloquio, & conuiuia laeta agitare
 Cum pare quisq; sua. Si quæris nomina, dicam.
 Primus es Aonidum qui sceptrâ tenes Eobane,
 Gloria Apollinei gregis & tutela Eobane.
 Hunc consulte Myli comitabere iuris & æqui.
 Et tuus hos ueniens Mica inter utrosq; laeabit,
 Vxores uxore sed exuperante utriusq;.
 Ecce suas noster iam cartas ponit Hopellus,
 Festinatq; prius quam sumet adesse culina.
 His ego te studeo scilicet adiungere. Solum
 Mene uocas, inquis? Sane decimus, licet assis,
 Dum modo nos facias certos amplius locus est in
 Hortis Pegnesi ad uicinas mœnibus undas.
 Symbola quemq; manent sua. Sed tu quem tamen esse
 Nobiscum optabis nostris sit moribus aptus,
 Vobis me socium adiungam, quondamq; sororis
 Defunctæ inuitabo uirum nostræ. atq; utinam ne
 Coniuge in hac turba parili spectare carentem
 Cogere, & te utinam. Sed adhuc mihi uota supersunt
 Nescio quæ, sed sunt quædam tamen, hunc quib. & te
 Destino connubijs. Illum non absq; dolore
 Germanæ amissæ, te lætius. Hæc ego magno
 Nunc committo Deo. Tu prima, si uacat, hora
 Nos hodie exspectato domi, ut tecum omnia præscis
 Constituiam tempusq; diemq;. Hæc grata uoluptas
 Denum est, unanimis inter quæ constat amicos.

Norimbergæ XI. CL. VII.
 Eidem

IOACH. ICAMERARII.

EIDEM IOACH.

AD rem seruandam iubeo saluere paratum,
 Ad rem perdendam non equo numine natus.
 Hoc modo non similes, fratres ad cetera mente
 Ingenioq; pari. quibus unà, si qua probantur,
 Unà, si qua minus, trutina expenduntur utrisq;
 Tu laudas si quis Catus auxit scenore nummos,
 Extruxitq; suis cistis solidi aris aceruos,
 Aurum & ferratis cui fuluum splendet in arcis.
 Ac te compactum, sic, ut si copia detur
 Tollendi, nequeas, nisi fixum cuspide carpas,
 Vnum de tanta summa tibi præbendere nummum.
 Me iuuat in tenuis pallere uolumine libri,
 Atq; oculos priscis obtusos perdere cartis.
 Seu lego Mæonida Laertia carmina uatis,
 Aut diuum Iliacis rixas & prælia campis,
 Seu per Socraticos lentus circumuagor agros
 Et præcepta bonæ studeo cognoscere uitæ.
 Iamq; ubi Sol rutilos subduxit gentibus ignes,
 Membra leuem capiant, quàm delassata quietem,
 Fabula nos mores hominum docet ante latina.
 Mane quoq; exortam ante sopor non uertere lucem
 Consuevit. ualeat pallentis cura metalli.
 Quis uideor? nonne optata mage sorte beatus
 Quàm qui mercatus omnes percurrit, & audet
 Propter diuitias animam exposuisse periclis,
 Damq; iter Herciniæ facit ardua per iuga syluæ.

X

Arboreos

EPISTOLAE

Arboreos stupet ad truncos, & murmura frondis,
 Et tremit ad fissi conspecta cacumina ligni.
 Aut qui despoliat Germanas mercibus oras
 Improbis externis, frumentaq; subuehit hosti
 Caesareo. ò peream, quàm talia crimina nostram
 Contemerent famam, satis est ueterum ante malorum
 Sed mihi dum pistor male credit, dum male caupo,
 Illis praesentes dispensant omnia nummi.
 At mihi nec fraudis nec mens sibi conscia lasæ
 In somnis fidei mittit phantasmata, nec mi
 Sollicitudinibus languescit uita diurnis.
 Assa mihi in parua patina sine ponit oliua
 Coniunx, & carnes ouium seu forte bouillas
 Non condit calamo, neq; limphata usq; petitis
 Miscet ab extremis mihi iura saporibus Indis,
 Sed nos hac inter non ringit cura peculij,
 Artibus infandis meditantibus publica damna.
 Quid faciam? maior capit haud fortuna minorem.
 At poteras, inquis, ciuiles discere causas,
 Et caleare forum transuersis gressibus, inter
 Iudicia, & pulle caueata sedilia turbæ.
 Carmine, tu cæci, uatis nunquam facies rem.
 Consilium agnosco, uerum mala nomina Iuris
 Formido procerum, penitus metuenda sonantum.
 Ut taceam laceras leges & dimidiata
 Scripta insinceri uario cum codice Iuris.
 Et quod, ut antiquus queritur grandi Ennius ore,

Non

IOACH. CAMERARII.

Non ex iure manu confertum, sed mage ferro
 Rem repetunt, regnumq; petunt, uadunt solida ui.
 Quid quod ad audaces citius uictoria migrat
 Quàm doctos? Nullus nunc est cum fronte disertus.
 Testis Falcidius, testis Gela, testis Alauda,
 Ac acies rubeo semper Mucronia uultu.
 Sed, nam correctos ultra alpes nactus adesse
 Narratur libros, & linguere Casar Iberos
 Dicitur, ut terras componat iure paternas,
 Forte tuis monitis accedet nostra uoluntas.
 Interea neq; qui recte in lare paupere degam
 Negligo, libra tuis cui nummis bina redempta
 Nuper ab affine est. bonus esse uolo atq; fidelis,
 Et tibi qua posesces omni ratione caucri,
 Quandoquidem noster tandem est iam scriba reuersus.
 Crede mihi uideo quantum sit habere necesse
 In sumtus, olerum, panis, salis. Ecce farinam
 Vxor nascenti puero cum lacte requirit,
 Et coctus bibitur plus uno gutture Bachus,
 Iamq; domus cura nobis est aucta leuata,
 Venit enim germana soror pedibus prope claudis
 Dum fugit irati sine caussa, iussa Hieronis.
 Omnia sed sorti facilis permitto secunda,
 Quod fieri amissa tantum non Cancer ait Re.
 Præterea dedimus quædam mandata ministro,
 Quod petet hic, facies, ut cætera, corde lubente.

Norimbergæ, Anno 1529.

X ij

Ioanni

EPISTOLAE

IOANNI MYLIO IVRISA

consulto. Ioach.

Seffator laute Iurisconsulte culinae,
Nulla Myli si te conditior esca moratur,
Saltem hodie paruo lare mecum & paupere mensa
Vtere contentus, nam nummo ditior uno
Causa nemo tua fiet piscator & auceps.
Mappæ uile tegent acer albæ, pocula limphis
Munda fret, calices uitreos phialamq; paternam,
Tum patinas orbesq; dabit de iure reletos
Hesterno, leue & ponet cum pane salillum
Candidulo, uita coniunx aptissima nostræ.
Ipsa penus solitisq; cibus nos pascet, & unda
Funderis Bache impatiens. Sed libera fandi
Copia de nostris, & crit locus, omnia rebus
Dicere, quæ dicenda aliquis sibi cumq; putarit.
Nec quisquam quæ forte uolet, tunc ore loquetur
Astricto, neq; erit magnos sermone necesse
Ad struces linguam tibi composuisse proteruam.
Hoc etiam inde boni capies, onerabere nulla
Immodica uariaq; dape. Et si nausea crudum
Forte tenet, medica te nostra ope mensa iuuabit.
Sed fac mox uenias, quartam æ nam nunciat horam
Publicum, & indicit ciuilibus ocia rixis.
Nec mihi, quod me ad cenam posse uenire negauit,
(Nam famulus tuus hæc scribentem inuitat, & addit

Ipse

IOACH. CAMERARIJ.

Ipse sui, ut credo, studij quiddam esse uelim te
Iratum nobis, neq; enim temere esse putabis
Quod tibi, difficilisq; ne gem quod tale petenti.
Sed mihi, si uenies, ignosces ipse, nec ultra
Ad tua de nostris ducis conuiuia rebus.
Viq; adeo coram possis rem noscere totam,
Iudicioq; tuo presens decidere litem,
Optime uir simul & Iurisconsulte uenito.

Norimbergæ Anno, 1519.

IOANNI MYLIO IOACH.

VT ueniam ad tua care Myli uis prandia, utriq;
Hoc facile est. Etenim satur & distentus hebesq;
Hesternis ueniam dapibus coenaq; Rubellij,
Collucebat ubi structio angulus omnis ab auro,
Et patina ex albo splendebat ducta metallo,
Ordinibusq; epulas famulus bis quinq; ferebat.
Non ibi iure aberat perfusa ferina nigello,
Non aberant Istri pisces fugientis alumni.
Sanguineos canctos argentea uasa tegebant.
Gnauorum memorem quid condimenta cocorum?
Quid? quot non generum scio, delectissima uina,
Quod rapidū ad Renum liquidū quod Neccara creuit,
Rupibus Heluetijsq; & duri Franconis aruis.
Verum hæc conuiuæ superabant omnia leti,
Falcidiusq; Midasq; & Publius, atq; Sacranus,
X ij Caluusq;

EPISTOLAE

Caluusq; Albinusq; & Symphorianus & Aulus.
Attila, uulturius, Catulus, Mucronius, Vrsus.

Innumeriq; alij, quos uix potuere tabellæ
Tres iunctæ accipere, & non possent, ni Catulus se
Transuersum inferret, gremioq; sedere Sacranum

Pœne suo impositum, carum pateretur amicum.

Et iam cum scurris fidicen ueniebat, at illos

Non admiserunt clamores, quos puto unum

Largiter epotum crebros exciuerat udis.

Nunc age Musa tuo mea pectora numine comple,

Plane ut ibi auditos sermones promere possim.

Principio laudes equitum Sacranus & Aulus

Et Caluus cum Vulturio pleno ore canebant.

Publius hos sociusq; Midas culpabat, & esse

Prædonum turmas dicebat, quis neq; iustam

Militiam neq; bella sequi mos segnibus esset,

Sed mercatorum tantum decerpere saccos.

Flagitijs clarum maculent qui nomen auorum.

At sunt præsidium, nam quis negat? omnibus isti

Principibus, quibus absq; foret iam nemo teneret

Pacatum regnum: Sed quod casugat equestris

Ordo suis homines fraudantem mercibus orbem,

Haud reprehendo, Albinus ait, quis quæso superbos

Elatosq; animis ferat? Institor ille igitur me

Vanus despicit? quia Publius inquit in eodem

Antro habitas, & grata quoq; est tibi portio prædæ.

Cui Caluus, nimirum hoc est nos dicere uulpes.

Publius

IOACH. CAMERARII.

Publius arridens, nisi mauis esse Lupum te,
 Esto inquit uulpes. Sed uena in flata Sacrano
 Cerula per rubrum ducebat reuia uultum.
 Forsan & in rixas studio certaminis iissent,
 Falcidius, litera nisi decidisset, & inter
 Se medium ponens legem sanxisset, ut omne
 Diluere iratum dictum calices duo possent.
 Iamne tuas leges ait, auscultabimus, Aulus.
 Falcidius spectans sulcato hunc ore, quid inquit,
 Queso affers sacro Musarum ex agmine nobis?
 Nunc adeo Aonij ueniens de uertice montis.
 Quid? nisi quod monuit me scilicet una sororum,
 Falcidia ut nunquam paterer me lege teneri,
 Et fugerem inflatas fauces oculosq; suillos.
 Hunc insultantem cunctis uce feremus inertem?
 Falcidius clamabat. at Aulus pax ait esto.
 Cœnæ sacra inter, quem laudans protinus Vrsus.
 Insignem pateram gemmis auroq; propinat.
 Iamq; epulæ & tenues sublata marmora mappæ
 Nudabant, quæ Vindelicis mittuntur ab oris
 In tabulas quadris incidunturq; figuris:
 Cum feri succinctus leuia ilia, una minister,
 Stantibus eq; manu protendit pocula utraq;
 Laua gerebat enim rubrum, album dextra liquorem.
 Dumq; bibunt Albinus & Attila, Symphorianum
 Nescio qui, præ se latum Mucronius egre
 Dum patitur fieriq; dolet sua stemmata parui,

EPISTOLAE

Non ualedicto abiit festinans hospite primus.
Iamq; nigrescebant submerso Sole plateae,
Omnis quisq; suas aedes cum turba secuta est.

Norimbergæ Anno Christi 1530.

IOANNI MYLIO IURIS
consulto. Ioach.

IRasci nolim tibi nec possim. male sed me
Iuris habet consulte Myli, quod cætera doctus
Virq; bonus, ueras artes contemnere, quàm sit
Infandum scelus ignoras, nisi forte uideri
Contemtor cupis, & nobis imponere quaris.
Sed mihi iam dicis, ueras contemnere ne artes
Sustineam illarum professor? tu mihi nugas
Artis componis uestitu & nomine uera.
Non mihi, crede Myli imponis, sed falleris ipse.
Nam non diuinis maior sapientia Musis
Vlla fuit, non ulla prior sapientia fiet.
Te tamen & sacros ego quondam hausisse liquores
Accipio, & iuga Parnasi tentasse. Quid ergo
Esse mali dicam? Quod enim superare potestas
Non data sit fatis succenses? Esse uirum te
Non tali leuitate Myli cognouimus. Ergo
Erras. Nec tu errare Myli cum sis homo supra
Turpe modum natus ducas, erratur ubiq;
Sed tolerabiliter ratione ubi uincitur error.

IOACH. CAMERARIJ.

Tu ne putas, vulgi fert sicut opinio, uanæ
 Sacra uoluptatis diuorum carmina uatum
 Materiam esse, nihilq; nisi quod uoce titillet
 Blanda animos hominū faciles comprehendere Musas;
 Haud ut credo putas uir talis. siue tamen tu
 Sic statuis, seu commemoras quid turba loquatur
 Expers doctrinæ & studiorum inimica bonorum.
 Quid ratio tamen euincat uideamus ulterq;
 Toto & perspectum teneamus pectore, nobis
 Haud populo hæc, quoniam non uult audire, canentes;
 Ergo quid est? nunquid nihili & res parua Poeta,
 Aut nihil utilitatis habet memorabile carmen?
 Esse aliter uix eximio persuasero Cræse,
 Cui prior est Phæbo Musis prior alea uidetrix,
 Sed ratio diuersamea est, credo & tua, sed sic
 Nunc ago tanquam habeat te scilicet ille patronum.
 Si non est igitur studium componere uersus
 Præclarum, quid ego hos paruos memorare Poetas
 Sustineam? nihil est diuini carmen Homeri,
 Atq; opere in tanto ille operam uir perdidit omnem.
 At uetus hunc habuit Sparta qui legibus urbem
 Et uirtutifero fundauit iure, magistrum.
 Quid spectamus adhuc facilis temeraria uulgi
 Iudicia, arbitrioq; animos componimus huius?
 Nam quando doctrinæ aut artibus illud amicum
 Quando fuit cordi huic uitæ cultura seueræ?
 Et tamen est, inquis, prudentia, seq; suosq;.

X

7

Respicere

EPISTOLAE

Respicere, etatisq; suae communibus uti
 Moribus ac studijs, & inutile linquere nomen,
 Ingenij, Musisq; operatas spernere caritas,
 Atq; ea quae uel nemo colit uel percipit alter,
 Non aliquem exercere sine fructu & sine laude.
 Immo aliquis restat Musis non prorsus iniquus
 Quiq; amet ingenuas simul ac intelligat artes,
 Et non Aonio consedit cespite nemo,
 Gorgoneo aut fusos gustauit fonte liquores:
 Hos igitur par est motam decidere litem.
 Horribilis quondam fertur sibi cauda Draconis
 Primas, & ius ducendi petiisse uicissim,
 Tempore nam longo se se caput esse secutam.
 Quod postquam obtinuit, sic tum praecessit, ut omne
 Corpus per uepres, dumos, spineta, salebras
 Afflictum raperetur, & ipsa offenderet una
 Pars caeca & uecors. Sic si uulgare iubes me
 Iudicium ante sequi cedens, male praecipis, & me
 Seducis, consulte Myli carissime Iuris,
 Non modo ciuilis quo controuersia saepe
 Finitur ciues inter, sed copula uerae
 Per quod amicitiae iucundi iungitur usus.
 Sed neq; tu praepcepta Myli das talia, nec me
 Decipis, ac potius quaeris cognoscere nostram
 Hac de re rationem, atq; hanc augere benigne
 Suffragante tuo studio mihi. Sed licet ut mox
 Hac de re coram, de alijs uelut ante, loquamur.

Petro

IOACH. CAMERARIJ.
PETRO PABERGENSI,
amico S.

Cum tua de nobis Petre tam præclara uoluntas
Audicij, celebret nostrum per carmina nomen.
Meq; Melanchthoniæ dignetur iungere laudi:
Sim prauus, si non, ut non agnoscere possim,
Pro meritis studeam gratus q; bonus q; uideri.
Non sapiens ego sum, neq; de Zenonis alumnis,
Ut non uel falsis delecter laudibus, idem
Terrear infamante, nihil mihi conscius, ore.
Nunc ad te redeo, cuius me scripta Poetam
Pæne iterum fecerunt post longa ocia. Meq;
Sopitas excire nouem iussere sorores,
Quæ mihi deserta iamdudum in parte iacebant
Nam mihi nec studiosos postremo inter, opinor,
Nec contemnendo penitus, tamen experienti
Vires, displicui ipse, quia ut ne nomina dicam
Virgilijq; Albijq; Lyræq; tenentis Horatij,
Non facerem uersus nostri similes Eobani
Versibus. Utq; magis uerum tamen hic tibi dicam,
Quod sprete obscura Musæ sub nocte iacerent,
Scribere tædebat sine laude & carmina fructu,
Spernere quæ possent mediocres, carpere docti.
Inter cum tamen ista uagabundus ferè & errans
Ausidia incerto pede littora lentus obijssim,
Mimiadosq; usurpassim mihi arundinis usum,
Tentassim

EPISTOLAE

Tentassem & Nasonis opus priscaeque Catulli,
 Omnia non cum re magna peragens sed amore,
 Antiquae uirtutis & istorum studiorum.
 Ne faciens nihil hoc aliquid facerem. Hoc aliquid si est
 Sed recte ostendis non nos debere moueri
 Iniusta uulgi censura, ipsamque tuentes
 Virtutis speciem stultam contemnere plebem.
 Deque bonis bene sperare, atque ita pectore firmo
 Urgere Aonidum studia, optatissima rerum.
 Saepe ego, crede mihi, cepi, sum saepe repulsus
 Diuerso mentis motu, ceu fluctibus. Illuc
 Huc agitur uento saepe aduersante carina.
 Sed, puto, constituis iam cum sine nomine uelle
 Vivere decreui, uanis nec honoribus auctus
 Re sine, contentus modico, non notus, egenus.
 Ut neque me multi esse sciant natum, ut quoque fato
 Defunctus fallam reliquos, me desleat una
 Sicut nunc uno me turba domestica gaudet.
 Longum erat huc contendentem mihi crede uenire,
 Magnus & ut sit ibi sedes quoque firma labor est.
 Nunc igitur, quod me soletur, cuncta uidentem
 Vexari rabie, misceri sacra profanis
 Iura nihil legesque ualere, fidem esse sepultam,
 Vi peragere iniusta omnes, bella uigere,
 Aut in Aristocleas me totum implico cartas,
 Aut quo perpetuam meruisti carmine famam,
 Caece lego erroresque tuos & praelia nates.

Hec

IOACH. CAMERARIJ.

Hæc longa irati stomachus quæ fecit Achillis,
Illos bis decimo anno quos finiuit Vlysses.
Deinde horum admiratores adiungo Latinos,
Arpini decus & famam, Musamq; Maronis.
Quos ego suspiciens merito uirtutis utrosq;
Tanquam ad lusciniæ concentus rana coaxans,
Te quoq; nunc, ut nemo legat reprobetur, monente
Germanos latio pennas agitauero ductu,
Atq; modis aliquod scriptum perarauero Graijs.
Namq; tuum mihi pro monitis studium esse putabo.
Atq; ita qui humanis iactant in rebus, opesue
Viresue aut titulos, regno imperijsq; potentes,
Requi, quod mihi sors dederit nil tale, boniq;
Despiciam faciens. Me iudice Petre beatus.
Norimbergæ Idus Aprilis, Anno 1530.

IOACHIM. CAMER. DANIELI
Stibaro S.

Hanc è Vindelico mitto tibi rure salutem,
O animæ maior pars Daniele meæ.
Quid dubitans cartam uertis nomenq; requiris,
Debuit autorem significare manus.
Miraris tamen hæc, quod de tot milibus à me.
Littera pierijs uenerit unâ modis,
Desine mirari, requies mihi sola petita est,
Quid facerem melius puluerulentus eques?

Sæpe

EPISTOLAE

Sæpe etiam raucus religatus compede fossor,
 Cantat arenosæ per loca Sarmatia.
 Nec quia lusciniæ nihil est uocalius ore,
 Non gemit aërijs turtur ab arboribus.
 Ipse ego quantumuis agresti carmine sensi
 Tædia longa meæ facta minora uia.
 Hæc Heliconiades præbent solatia diuæ,
 Suni q; domi fidæ sunt sociæ q; foris.
 Nostra igitur languorifero dum membra calore
 Desuper igne micans urit Apollo suo,
 Calce excitus equi puluis simul obruit infra,
 Pistrini tenui polline sparsa putes:
 Ipse neq; ignotum penitus, penitus neq; uotum,
 Exequor huc illuc incomitatus iter:
 Consolor q; uia errores æstum q; dici,
 Qua ratione mihi fit, uia longa, breuis.
 Consolor studij repetens consortia nostri,
 Qui q; est, qui q; fuit, semper et usus erit.
 Nam prius à uestra spaciofo flumine Mænus
 Montis in Abiegni refluet urbe, caput,
 Ille q; iam uertex unde Egra, Nabis, Sala, Mænus.
 Manat lache tuis frondibus auctus erit:
 Mutua quam nobis ueniant obliuia nostri,
 Aut aliquid sanctam lædat amicitiam.
 Hæc meditans numerisq; includens carmina pango,
 Carmina disparibus qualiacumq; modis.

Sæpeq;

IOACH. CAMERARII.

Sæpeq; quam sensi studia inter talia nobis.
Pars prius est longa magna peracta uia.
Atq; ego nunc residens Augusta lentus in urbe,
Imperij dubias res ubi Cæsar agit,
Sicut eram commentatus descripta repente,
Marcello tibi qui mitteret ista dedi.
Marcello quo non uno studiosior alter,
Tota mente mei est, est Daniele tui.
Ille etiam te mox nobiscum hic affore narrat,
Hunc ferat optatum Memnonis orta diem.
Interea fueris Daniele ubicunq; ualetò,
Utq; tui est mihi, sit sic tibi cura mei.
Augustæ Vindel. Idus VII. Anno, 1530.

THOMAE VENATORIO
IOACH.

Sæpe mihi multis iucundus cognite Thoma
Rebus, amicitie perspectus Iure fidelis:
Si quid agam quaris, sicut puto quærere, scito
Esse loco nostras in eo res, ut tolerari
Posse putem, indignas lacrimis durisq; querelis.
Interdum (nam quæ caret omni uita labore
Diuinam mereat famam) neq; tristitia desunt
Sive recens tanquam hospitij nos cura fatigat,
Seu multa accisam sumtu quibus indiget usus
Rem minuunt, seu nota diu & consueta retardant
Incurata pedis mala, sollicitiq; labores.

EPISTOLAE

In summa tum est nil cur me conditionis,
 Consilij pigeat certi captae ratione,
 Quamuis nec res ut uellemus publica prorsus
 Proceat, quadamq; bonum fortuna retardet
 Successum nostri studij fructumq; laboris.
 At spes non fragili fulcit tibicine mentem
 Et meliora iubet nos expectare futura.
 Quam non mox iactis surgant de semine fruges,
 Herbaq; à cuminibus quod pinguibus emicet agris
 Ante uides Cereris quam donis arca pregnet.
 Illa etiam quae sunt praecocia germina, quadam
 Sese arte in lucem subito proferre coacta,
 Ut quondam memorat quos Graecus, Adonidos hortii,
 Tam facile intereunt quam sunt producta repente.
 Illi etiam foetus subitus quos edidit ortus,
 Aut nullam aut ducunt infirmo corpore uitam.
 At contra illa seges octauo prodita mense
 Matura uotis respondet fruge coloni:
 Atq; Elephas decimo tantus uix gignitur anno.
 His ego, si qua, uelut sit, non satis expediuntur,
 Consolorq; moram, ac animum confirmo labantem.
 Sed mihi cur, qui uos certe non sponte reliqui,
 Et non sum temere Sueuos delatus in agros
 Diuinum imprimis nutum arbitriumq; secutus:
 Cur mihi praecipue sit cura res in utrumq;
 Euentum? quin quod tulerit diuina uoluntas
 Nos animo, quod & ille dabit, praesente seramus,
 Nostri

IOACH. CAMERARII.

Nostra opera est nosterq; labor, fortuna utriusq;
 Hinc ueniet totis ueniunt unde omnia terris.
 Sed teneat nostra hunc tandem sapientia finem.
 Ne uidear Thoma mihi te discenda docere,
 Atq; tuas tibi uelle scolas exponere. quanquam
 Quid scribam? nisi quod res subiicit. At tua foelix
 Perpetua urbs rerum quales nouitate uolenti
 Scribere materias tibi dictatura uidetur?
 Vel nunc quos ludos dederit magna, Itala pubes
 Conducta, ut fertur, mercede. quid illius ergo
 Vicini instructum pompæ sit, quando remota
 Africa, Casarei; filet modo fama triumphi.
 Hæc tamen aut alij scribent, aut te mihi Thoma
 Scribere nil refert, consuetas postulo cartas,
 De nostris studijs, consensu, rebus, amicis.
 De quibus ire frequens huc debet Epistola. Tuq;
 Quo pluris facis, hoc cupide magis illa capeffes.

Tubingæ, Anno 1535.

GILIELMO BIGOTIO

Gallo Ioach.

Cum tibi desertas placeat, doctissime, quondam
 Maioris cura studij potiore camenas
 Bigoti ablato, poscente, reuifere, sic re,
 Me quoq; amor numeris habet ad te scribere iunctis,
 His leuibus numeris, quorum est sermonis imago.

Y Nam

EPISTOLAE

Nam neq; mens alijs subtilibus est satis, & nunc
De uitio extremo quæ sunt etiam intima languent,
Si tibi tantisper cultor uetus ille Lycei
Indulget, neq; te sensus auertere paulum
A se, nec certo prohibet decedere tractu,
Accipe quæ in mentem ueniunt hoc tempore nobis.
Non Neoclideo ratio sermone probatur
Declarata mihi, qua uirtutem ille in amœnos
Hortos, & præcepta bonæ omnia contulit artis
In dubium & sensus quos sæpe leuissima fallunt,
Sustulit & directam animo rationis amussim.
Sed mihi & aduersis in rebus uita beata
Inq; dolorifico tactu remanere uidetur,
Et præcepta bonas concludere sentio certo
Iudicij tanquam præscripto limitis, artes.
Regula nec mihi naturæ fit opinio rerum.
Idem ego credo tamen iucundum suauiter usum
Carpendum uitæ, & breuis huius temporis æui
Quam minime spacium, quasi rugis esse seuerum
Cogendum ad rugidum ductis tristemq; tenorem.
Et similem intento naturæ cognitioni
Concedo, ac ueri uestigia rara sequenti
Libertatem animo, nec se ut non explicet unquam
Querendi curis, sed plurima præter inertem
Ire probo, patiorq; uagum per aperta priorum
Atq; notata pedum signis incedere crebris
Prata, sub Aonidum liquido uiridantia fonte.

Nec

IOACH. CAMERARIL.

Nec quasi semotos calles indago uiarum
 Per quas ingressisq; fatigatisq; labore
 Ardua uix conspecta acri est sapientia paucis
 Lumine, quàm me hebetem tam crassa posse minerva.
 Assequi ego quia desperaui, Sic facio nunc
 Vt fecisse olim quaedam uulpecula fertur,
 Quæ quàm non posset saltu contingere uitam,
 Illius esse uuas gustu clamaret acerbis.
 Non tamen hæc animo est innata superbia nostro,
 Vt quæ forte mihi bona, fors aduersa negauit
 Vsbis inconcessa meis, contemnere tanquam
 Ponderis haud soleam magni, neq; deesse laborem.
 Sed magis inq; alijs admiror. Et illa potitos
 Suspicio magniq; puto doleoq; carere,
 Damna ferendo tamen fati consolor iniqui.
 Rebus in humanis stabilis perspectio ueri
 Primas iure tenet. Cui totam intendere cordis
 Vim cupide uestigando curamq; sagacis,
 Diuinum est opus Et uulgi de fece remotum.
 Sed paucis, quorum uigor Et celestibus ale
 Spiritibus mota mentem euexere sub ipsas
 Aetheris in puro radiantibus lumine sedes,
 Hæc data fortunæ felicitis copia, sese
 Tollere humo atq; poli petere ardua templa uolatu,
 Multa animæ ui pennigero late impete sursum,
 Nec magis incluse quasi carcere corporis. At me
 Lux offusa micans oculis tam clara fatigat.

EPISTOLAE

Ergo peto gelidos lucos, et anhelat sub umbra
 Antra sequor, frondes subterq; supinus opacas,
 Nil sublime animo spectans requiesco, nec ipsas
 Nunquam uoce cio genitas Ioue patre sorores,
 Dicite quae iuga Parnassi uicina tenent
 Rupis Apollineae, quae laetae Agamppidos unda
 Ducitis Aoniae per florida prata choreas,
 Quo maneat cultu in terris me uita beata?
 Sic ego, de numero sic reddidi una noucio.
 Viue tua, o bone, contentus re. Nec tibi laetatur
 Alterius fortuna oculos. Nec si tibi praestat
 Robore carniuorum immanis natura ferarum,
 Nec si quo uolucres poteris pertingere nunquam,
 Iecirco te hominem natum patiare moleste.
 Inuidia careat, proprijs mens, qualiacumq;
 Sint ea, laeta bonis. fac et illustrem magis ut te
 Reddat quam premat alterius spectabilis usu
 Splendor amicitiae, quam suscitet illius a te
 Assiduo simplex grata obseruatio cultu.
 Haec Erato siue Vranie. Quae, quippe probantur
 Bigoti mihi, si possim praestare laboro.
 Atq; ita te similesq; tui mihi iungere conor
 Officio quocumq; licet, quod pro tenui re
 Tale quidem ut pudeat nos illius, esse fatemur.
 Sed tibi si nostra est, ut spero, nota uoluntas,
 Aut reuerentis erit te pectoris, aut ego fallor,
 A nobis acceptus honor tibi. Sed neq; fallor,

Nec

IOACH. CAMERARIIL.

Nec meriti studium tibi non arridet amoris
Doctrina eximia meriti. Sed si placet hæc ut
Pluribus inter nos agiletur mentio uerbis,
Crastina quo iuga demere equis properabit Apollo,
Ad nostram uenias Bigoti tempore cœnam.
Siue alijs tibi sermonem de rebus habere
Gratius est de istis placitumq; tacere futurum,
Seu quodcumq; loqui libet ac facere, ut tamen assis,
Nostro à te dabitur studioq; pedisq; dolori.
Ne tamen hoc tibi non prædictum forte queraris,
Ad mensam tu me iuxta accumbente sedebis,
Iamq; uale, & te siste nobis qua diximus hora.
Tubingæ bruma, Anni 1538.

IOACHIM. CAMER. BARTO-
lomeo Amantio Iurisconsulto.

V Enimus, id uotis quod Amanti sæpe petisti,
Pectoris hæc cupidi mentio semper erat.
Venimus huc uestram quo tendebamus ad urbem,
Vector & emeritis iam iuga demit equis,
Hoc ut reseres è nostris primus amicis,
Certior Aonio redderis indicio.
Nam neq; te studio monstrandi, si qua requiram,
Nec quisquam officium uincet amore tuum.
Queris uti ualeam? nam non minus, ac pariter, uel
Nostra tibi magis est quàm mihi cara salus.

EPISTOLAE

Omnia ab unius iam nunc quoq; membra dolore
Et uitio languent debilitata, pedis.
Nec tibi si cupiam plane perscribere possim,
Quam bene sim firmo corpore, quam uic male.
Me desiderium tamen excellentis amici,
Cuius Appollineum nomina nomen habent,
Cuius & indocto posuit sapientia sedem,
Inq; artes habitat corde iuuante bonas,
Cuius honestatis succensa cupidine flagent,
Candida sincera pectora plena fide:
Illius ergo facit amor me posse ualere,
Neue esset fuerat qui dolor ante dolor.
An nos Gryneum pateremur, abire parantem,
A nobis nostra languiditate, rapi?
Non ita quantumuis natura factus iniqua,
Pectus in afflicto corpore molle gero.
Hunc ego cum tantum conuenero letus amicum,
Quod tulit, hinc rursus digrediemur iter.
Vel si, quo nil sit mihi tristius, ille recessit,
Id quoq; sed moesti, regrediemur iter.
Ad nos interea properes accedere Amanti,
Consequar ut studio quæ uolo cumq; tuo.
Paulis perq; tuæ posito uirtutis honore,
Officij socia fungere parte tui.
Cumq; fori & rixis suspenderis apta creandis,
Legis amicitiae dulcia Iura coles.

Quod

IOACH. CAMERARII.

Quod superes cū nos iam pransum conuocet hospes
Ne sit opus uerbis pluribus, ipse ueni.
Ipse ueni, ut dape nobiscum uestire parata,
Colloquio fessos exhilarēsq; tuo.
Gratius hoc fuerit, quā si quæ Neccar & ista
Munera dant uestri ditia rura soli,
Apponat mensis ad quem diuertimus hospes,
Sed tu, namq; ambos his moror, ipse ueni,
Tubingæ IIII. Cal. VLis. Anno 1535.

IOACH. CAMER. BARTO-
lomeo Amantio S.

Docte fori & legum sanciti Iuris Amanti,
Docte magis sanctæ Iuris amicitie.
Si te, quod cupio, morbi mala deseruerunt,
Maxima sunt animo gaudia parta meo.
Sed si nunc etiam morbus, quod abominor, urget,
Hoc uno possit tristius esse nihil.
Cum tamen inter heri te nos uidisse recordor,
Concio qui fuimus docte Sicharde tua,
Esse tibi melius spero quā nuper habebas,
Cum labor è lecto surgere tantus erat.
Qua propter nisi me spes hæc gratissima fallit,
Omnia letitia tristitia pulsa cadunt.
Nec tibi iam rerum nostrarum imponere curam,
Nec dubito studium sollicitare tuum.

EPISTOLAE

Quid uerbis opus est? non magna negotia quæ me
 Ad miserum exercent, sunt tibi nota, modum,
 Consilij horum utinam tandem decisio uestri,
 Partem in nostræ aliquam commoditatis eat.
 Hoc ut agas non te rogo, Sed tamen hoc age Amanti,
 Utq; tui ratio sit tibi sitq; mei.
 Nil peto quod possit mihi post concessa negari,
 Quo minus est aliquem par superesse metum.
 Si tamen obstiterit quicquam, Tu scilicet illud
 Reijcies operæ sedulitate tuæ.
 Omnibus ut semel expositis planeq; peractis,
 Nulla sit addendæ causæ deinde moræ.
 Præterea Tulli nobis fac scripta diserti
 Mittere, causarum prodita scripta uelis.
 Quæq; in ea Asconi uelut enarrata feruntur,
 Tempore in hoc quæ sunt inspicienda mihi.
 Inter tot tamq; innumeros tua nam quoq; certe
 Continet hos ingens Bibliotheca libros.
 At nostros uel adhuc paucos uetura moratur,
 Vel nondum certis sarcina rebus habet.

Tubingæ IX. Septembris, Anno 1535.

CASPARI VOLANDO VIRO
 doctissimo Scribæ Senatorio,
 Tubingæ.

Te

IOACH. CAMERARIJ.

TE studiorum artisq; bonæ doctissime, quantum
 Vtriq; ignotum, est dedecus, esse mihi?
 Culpa quidem nostræ est, neq; enim licet esse negare,
 Sed tamen ex quadam est hæc quoq; parte tua.
 Nam me contentas colere isto tempore diuas,
 Et sub Apollinea fronde quiete frui,
 Ante & uilia ferre opibus leuis ocia uitæ,
 Ignotum possit scilicet esse tibi?
 At tu qui fora quiq; negotia publica curas,
 Iudicij & fida colligis acta manu,
 Te ne ego si scirem studia hæc quondam coluisse,
 Illis nunc etiam posse uacare putem?
 An piget, & quibus omnis abest honor, illa uideri
 Cordi nuda tibi credo fuisse pudet.
 Nam cur distimules te numen habere benignum?
 Cui iuga Cirreo sunt sacra iuncta solo.
 Cur ue nouenarum turbæ placuisse sororum?
 Edita de summo quæ patre turba Ioue est.
 Non hominum, rerum naturas inquinat error,
 Quodq; bonum est reddit nemo putando malum.
 Nec quia non retur studium esse hoc utile uulgus,
 Nos sacra pieridum non coluisse iuuat.
 Sic loquor Aonij quasi sit mihi semita collis,
 Et sit Castaliæ fons mihi notus aquæ.
 Si tamen interdum pro re laudata uoluntas
 Et solum in magnis est uoluisse satis:

Y

Diuarum

EPISTOLAE

Diuarum dicar quæ circum Aganippidas undas
 Inq; petra ludunt Delphide, cultor ego.
 Nunc uenio ad missos à te doctissime uersus,
 Adq; mihi mirificum qui placuerit modum.
 Qui numero pauci, multi bonitate probarunt,
 In genere hoc uires ingeniumq; tuum.
 Nunc mihi amore tuæ mens consuetudinis ardet.
 Nunc uideor primum te mihi nosse parum.
 Atq; ita me cupio tecum coniungere totum,
 Ut possit iunctis arctius esse nihil.
 Hæc studia à teneris semper dileximus annis,
 Sunt mihi qui fatis conciliata putent.
 Inq; meo inueniunt signa horum tempore cultus,
 Quod mea natalis luminis hora notat.
 Sine quidem hoc uerum, seu falsum est, sicut opinor,
 Hæc tamen est animo fabula grata meo.
 Nil moror aut magno prodire insignis honore
 Inuigilet misera diues auaritie.
 Non opibus non & caussis delector agendis,
 Sitq; frequens alijs, cura lucrosa, cliens.
 Seu natura quidem sic est, seu nostra uoluntas,
 Sunt studia hæc animo mollia grata meo.
 Sentio & esse mihi Musarum inuenta necesse,
 Musarum cupidos & coluisse uiros.
 Quem mihi si tecum bonitas tua iunxerit usum,
 Omnis erit uoti summa peracta mei.

Quod

IOACH. CAMERARII.

Quod tibi iura petis transmitti Noridos urbis,
Iudicio nuper Iura probata meo,
Hanc modo fer, dum sit quem mox confido futurum.
Tradita ibi, nobis qui ferat illa, moram.
Nos curæ & fidei nihil obmitteremus, ut omni
Nos studio fiat te coluisse, palam.
Carmina nunc tibi quæ possent nouitate placere
Cæsareæ nisi carmina laudis opus.
Quæ legisse uoles nisi fallor, sed tamen illa
Atq; hac scripta precor consule nostra boni:
Nostra quidem studio & calami properante labore,
Pleno scripta animo sollicitudinibus.
Quæ, nisi turbarent optatam multa quietem,
Et sero acciperes & mala forte minus.

Anno Christi Iesu, 1536.

GILIELMO PHYLLOBRYO.

Hanc tibi Iochimus mitto Gilielme salutem
Hinc ubi uitifero Suenia monte patet,
Vicinisq; tribus trino de uallibus amne,
Auctior ad Reni flumina Neccar abit.
Arx ubi stat prisca complectens nomina famæ,
Nobilis in patrio structa Tubinga solo.
Quæ tibi nam uox ignota peregrina Camæna
Obstrepat insueto carmine forte roges?

Versibus

EPISTOLAE

Versibus & nostro cum primis nomine lecto
 Miratus dicas, iste poeta fuit?
 Vidi ego qui penna temere ducente minutas
 Pingere in libri margine saepe manus,
 Inq; lito interdum uariaret multa colore,
 Nec tamen hic posses dicere pictor erat.
 Et nos in cartas nonnunquam carmina uiles
 Pierio uacua mente furore damus.
 Siue ita fert quaedam nulla ratione uoluptas,
 Siue quis indoctum poscit amicus opus.
 Non nunc cassa quidem nostros ratione uoluptas,
 Curarum tenuit mole graues animos,
 Sed quod ego nollem facere, & nescire faterer,
 Ut facerem noster fecit amicus, opus.
 Inter praecipuos qui nobis primis amicos,
 Consonum habet sanctae nomen amicitiae,
 Quo tua magnifica uirtutis gloria teste,
 Tempa per aethera iam uolat alta domus,
 Ille fori & iuris consultus Amantius, Idem
 Ornatus doctum Delphice fronde caput.
 Nos igitur summis impulsos uiribus ille
 Aggit ad Aoniae plestra mouenda Lyrae.
 Nil ego cui possum quicquam Gilielme negare
 Impetrare illum passus & ista fui
 Legibus & uersus ad te componere iussus,
 Dextera amicitiae morigerante, dedi.

Non

IOACH. CAMERARII.

Non quibus aut celebrare tuum genus aut tua facta,
 Aut uellem ingenij candida dona boni,
 Stemmata decantent alij uirtutis auitæ,
 Decantentq; tuæ fortia facta manus:
 Atq; ornent dotes uerborum mentis honore,
 Aeternæ dignas laudis honore uehi,
 Vt te Castalidum cultorem postera, & artis
 Ingenuæ primum secla fuisse sciant.
 Non nostrum illud opus spaciū decurrere, frenis
 Arctior adductis contineatur equus
 Hæc, ut dixi, alijsq; canent, & Amantius inter
 Arguto primos barbiton ungue cicens
 Cum positis curis consopiuq; dolore,
 Leta tegent pexas sarta recepta comas,
 Qui nunc ab mœrens & flens iacet infinitis
 Ah miser oppressus sollicitudine us.
 Te Raimonda uocans lacrimis gemituq; frequente
 Non responsurum te Raimonda uocans.
 Qui nuper multis heu flebilis occubisti,
 Dextera sæpe quibus larga tulisset opem.
 Sed quanquam innumeris hic flebilis occidit, Vni
 Præcipue es flendus Bartolomæe tibi.
 Et fletur nimis ab fletur, teneat tamen iste
 Fletus in hac ingens anxietate modum.
 Non certe ille tuis lacrimis gemituq; resurget,
 Te facere hoc etiam mortuus ipse uetat.

Nunc

EPISTOLAE

Nunc tibi finito resonet Lyra carmina luctu
 Viuorum ad pulcrum carmina facta decus.
 In primis Gilielmeas deducere laudes,
 Materia numeris conueniente, uelis.
 Ad quem dum nostros extorques tu prece uersus,
 Quanto iam dederis rectius ipse tuos?
 Sed nostra ad te nunc redeat Gilielme camoena,
 In certo ac tandem desinat ire pede.
 Scilicet an cum nil esset quod scribere possem,
 Atq; aliquid cuperem scribere, scribo nihil.
 Viderit hoc noster, cui nunc operamur, amicus
 Imperij casum praestet & ille sui.
 Ipse quidem quod agam tecum Gilielme quaternis,
 Perscriptum inferius uersibus omne leges.
 Quo tibi mos cunctis dare te cultoribus artis
 Ingenuae, hoc mihi da te Gilielme modo.
 Nos ne non isto digni inueniamur amore,
 Efficiam studij sedulitate mei.
 Quod superest, quasi pieridum parnaside frondes
 Quod decerpit augent nomina rupe tibi,
 Non ideo mea despicias Gilielme, sed ista
 Qualiacumq; boni consule scripta. Vale.
 Tubingae CL. Ianu. Anno 1536.

IOACH. CAMER. BAR
 tolonico Amantio S.

Non

IOACH. CAMERARII.

Non tantas tibi ago uestro pro munere grates,
 Quas tamen ingentes, sicut oportet ago,
 Quanta promissos expecto cupidine uersus,
 Pieridos donum Bartolomæ tuæ.
 Non ita totius sudore æstuq; diei
 Dum calidas lauguens gurgitor inter aquas,
 Aridulæ gelido fauces de fonte requirunt,
 Larga uel ampulla flumina fusa graui,
 Nec cum qui medicis densus uapor exit ab undis,
 Feruentem nudo torret in ore cutem,
 Grata ita frigida uis inspirans molliter auræ,
 Arctooûe cadens flamen ab axe uenit:
 Quàm tua Bartolomæ mihi doctissime cordi
 Carmina sunt, claræ carmina mentis opus.
 Hæc, nos quo desiderium tibi notius esset,
 Et studium Musæ Bartolomæ tuæ,
 Fumantes merfi latices distillauimus intra
 Pectore debilibus deficiente sonis,
 Ergo mala hæc & nō multa, ut prius, accipe scripta,
 Quæ proferre mihi difficile ipsa fuit.
 At tu redde mihi multa & bona carmina, quorum
 Suauibus exultet mens recreata modis.
 Sed ne maxima sit tamen hæc ita magna uoluptas,
 Aut sequere, aut uersus tu comitare tuos.
 In thermais Blasianis Mense Iunio, Anno 1536.

Georgio

EPISTOLAE

GEORGIO SABINO POLI-
tissimo adolescenti S.

Sic ubi mater abest solus uiridi agnus in herba
Ora requirenti pectore nota gemit,
Sic quondam amissum Minois Thesca siccis
Nondum etiam penitus sentit abesse, genis.
Ipsa Phrygum attonito prospectat lumine classem,
Sidonis Iliada uela parante uiro.
Nec quia conficior frustra absumorq; dolendo,
Fit desiderij mollior ille dolor.
Atq; ita Neccaridas residens heu tristis ad undas,
Te cupida auctum mente Philippe sequor.
Nec uacat in lacrimas animus, nec lumina fletus
De perturbato fundere corde ualent.
Qui mox quam largis manabit fluctibus amnis?
Aemulus ille tuis limpide Neccar aquis,
Tum dolor in stabili postquam quasi sede quierit,
Certior & sensus caperit esse mali.
Interea mea damna leui, quo possumus uno
Consolor uersu, care Sabine, modo.
Te generum nostra compellans uoce Philippi,
O Socero tanto digne reperte gener.
Quem modo (quod mirum, cū non sit amantior aliter,
Teq; magis cupidus nemo Sabine mei.)
Tristitia delectant aduerso tempore nostra,
Quemq; tu dici uera Sabine neges.

Certe

TOACH. CAMERARIJ.

Certe magna tibi est nos deseruisse uoluptas
Seq; suis socerum restituisse tuum.
Non facis hoc quod tu nos oderis, Est tibi facti
Iusta Sabine tui notaq; caussa mihi.
Nos te, si placide ferres, pateremur inique
Longam hac ferre minus posse Sabine moram.
Quodq; oculo tibi desponsam cupiente puellam
Aspiciens, uelles non meminisse patris.
Cuius in aduentum cum gaudia uestra referri
Constet amoriferum leticiaq; diem,
Si cito me, socerum cupias rediisse, relicto,
Debita nulla tuis ira cupidinibus.
Forte tibi cum mox tradetur Epistola nostra,
In thalamos fuerit ducta puella tuos,
Illa mea persæpe manu gestata puella,
Paruulaq; in nostrum sæpe recepta sinum.
O quoties dapibus posito mihi ab orbe petitis
Visa sibi pasci suauius illa fuit?
O quoties blæsa cum mecum luderet infans
Leticiæ nobis Annula uoce fuit.
Que nunc æquales inter pulcerrima cunctas,
Alte formosum fert tua sponsa caput.
Vel noua, quod faustum ac fœlix sit, nupta Sabini,
Optima nupta haud cum deteriore uiro.
Ad quodcumq; igitur ueniet mea littera tempus,
Hæc ueniat uoti nuntia fida mei.

Z

Multos

EPISTOLAE

Multos nos tibi felices optare Sabine
 Illustris reditus ad sua signa Dei,
 Inq; omnes illo iucundas tempore lucas,
 Quas tribuas cultis Pieridum studijs.
 Inq; omnes illo mellitas tempore noctes,
 Curarum in uacuo tristitiaeq; toro.
 Quae tibi cum precor atq; uolo contingere, Nuptae
 Haec eadem cupio cuncta uenire tuae.
 An tibi dulce sine hac, uel si huius gaudia cessent
 Esse quid aut fieri posse Sabine putem?
 Aut illam credam tecum mutare quod usquam est,
 Esseq; si detur, te sine uelle Deam?
 Non uellet. neq; penelopes castissimus ignis
 Gaudia Telemachi praetulit ulla patri.
 Nec, memor uxoris dux diua ab Atlantide latus
 Nericius lata conditione fuit.
 Nunc animis igitur pueri concordibus ambo
 Ite agite aeterna sub iuga blanda fide.
 Pulcra quidem in tota res est concordia uita,
 Semper et humanas seruat et auget opes,
 Sed generi in primis huic nexus debita sancti,
 Quo sit quae fuerant iam duo, corpus idem.
 Nec melius quicquam esse potest optabilius uae,
 Nec fieri in terris uita beata magis,
 Vnanimis quam si teneant bene mentibus apti
 Foedera legitimi foemina uirq; tori.

NON

IOACH. CAMERARIJ.

Non ratione aliquis magis hostes laferit ulla,
 Gaudia non possit conciliare suis.
 At fama interea præclaro nomine crescit,
 Præcipuaq; horum laude celebris honor.
 Viuite deuincto cum corpore mente beati,
 Mutuus æterna quod face tangat amor.
 Viuite o dilectæ animæ, uestrumq; parentem,
 Quo toto hoc nemo est carior orbe mihi,
 Quamprimum pulcro genito exhilarate nepote,
 Et facite hunc soboles uestra salutet auum.
 Quem uobis sit cura uirum colere atq; uereri,
 Vestra sit huic pietas officiosa uiro.
 Rectet à uobis ut consuetudinis usus,
 Illius in magnis anxia corda malis.
 Cuius præsentem cultum fortuna negauit,
 In primis ista parte maligna, mihi.
 Hunc tamen absentem semper uenerabor amicum,
 Illabescitatem persoluamq; fidem.
 Quod superest, tu nunc castis complexibus Annam
 Nomine nostra etiam iunge Sabine tibi.
 Tu quoq; nunc nostra, blandis comprehende lacertis
 Pulcra tuum, caussa, suauiter Anna uirum,
 Et bene cumq; patre & uestra cum matre ualete,
 O mihi non leuius quàm mea, cara domus.

Tubingæ Mense Nouembris. Anno 1539.

EPISTOLAE

IOACH. H. EO BANO

Hesso.

Haec Eobane nouem decus immortale sororum,
 De tibi Sueuorum littera rure uenit.
 Qua tibi quondam inter Ioachimus mitto salutem,
 Praecipua primos iunctus amicitia.
 Hinc ubi diuersas ternis de uallibus, uno
 Poene loco cunctas Neccar inundat aquas.
 Quarum quae media trepidantes urbe feruntur.
 Nomen habent quod habet Doride uoce dies.
 Delabi has saxis concluso ubi cernimus alueo,
 Aonium Solem tam procul esse, queror.
 Quid queror? esse procul minus intolerabile certe est,
 Quam credi officij non meminisse sui.
 Hec mihi si spacium facit haec obliuia tantum,
 Quodq; decem creuit milibus atq; decem.
 Et potuit noster quo Noride cessimus urbe,
 Cadere tantillo tempore pulsus amor.
 Namq; ego qua de alia tam longa silentia caussa,
 Velle tuas Musas Hesse tenere putem?
 Non nimium taciti Musas quas nouimus oris,
 Quasq; irritauit littera saepe mea.
 Postquam etenim audacis iuga uidimus alta Sueui,
 Hesiace uisa est littera nulla manus.
 At nos per francos per Norica mittimus arua
 Nostra parum cordi scripta futura tibi.

Omnia

IOACH. CAMERARII.

Omnia sint igitur nobis aduersa, premamur
 Vndiq; congesti mole grauante mali:
 Si subit & nostri neglectio nominis Hesse,
 Cura nec absentis iam super ullu mei.
 Quem facere ante, quid ab facere hunc uoluisse putamus
 Me tamen ante alijs pluribus ille tulit. (dum,
 Scilicet hæc dico quasi quodam tempore notus,
 Esseq; quem, qui sum, mentio nostra monet.
 Et nisi carta uetus memoraret nomen, ad illud
 Parte sui nulla mens tua respiceret.
 Ergo ubi diuini laudatio carminis illa?
 Per mea quam mortem fama subire nequit.
 Illa manent ubi magnifici præconia uersus?
 Facta quibus magnis par mea uita Deis.
 Hæc & in æternum, nostrum decus, Hesse legentur.
 Et sunt uersi animi probra futura tui.
 Probra animi nullo nostro de crimine uersi,
 Namq; omni culpæ mens mea labe caret.
 Non ego forte tuo, fateor, sum dignus amore,
 Dignus eram uisus quo tamen ante tibi.
 Ergo mea ut leuitas fuerit spernenda, subesse
 Iudicio pondus debuit Hesse tuo.
 Forte mihi nocitura etiam est confessio ueri,
 Noster critq; tibi gaudia magna, dolor.
 Dissimulare tamen nequeo, quam pectora grandi
 Pieridos flagrent Hæsidios igne, mea.

EPISTOLAE

Quæ quoniam mihi iam loquitur nihil, omnia circum
 Cunctis quaq; locis muta iacere puto.
 Omnia iam feci iam per sum cuncta secutus,
 Scripta tibi hinc iterū nisi iterumq; mea,
 Nunc etiam quodam quasi tactus corda furore
 Hæc insueta malis uersibus apta dedi.
 Aut operatæ alia nos Musis nobile nulla,
 Aut hac arte manus eliciemus opus.
 Quæ siquidem nil proficient, quod abominor, ad te
 Hamera erit luctus nostra querela noui.
 Tunc ego consistens lapidosæ ad flumina ripæ
 Non radios nostri Solis abesse querar,
 Sed se illum à nobis totum auertisse dolebo,
 Vos nitidæ lacrimas inuoluetis aquæ.
 Atq; has uobiscum Neccar mox hauriet una,
 Rene tibiq; suo defluus amne feret.
 Ante tamen præter cum labens uiderit urbem,
 Cuius de montis nomina uoce cadunt,
 Mœsticiam prodet nostram maiore Micyllo
 Murmure quam fluitans currere forte solet.
 Hic quamcunq; suam tractabit ut assolet artem,
 Increpita planget tum mala nostra, Lyra.
 Ipse quidem dubiam spem sollicitante timore,
 Perpetiar firmo pectore quicquid erit.
 Tu ne sit falso mihi spes concepta uideto,
 Quodq; mihi incertum nunc facis Hesse, Vale.
 Tubingæ Anno Christi Iesu, 1536.

IOACH. CAMERARIIL.
IOACH. CAMERARIVS

Iacobo Micillo S.

Quam legis è medica tibi mitto Micylle salutem,
Qua seaturit tepidis ualle Bacanis, aquis.
Hanc mihi, forte tibi noti persuasit adire
Dira senescentis carnificina mali.
In qua tanta iterum nuper tormenta doloris
Vix fonti infligat qualia lictor, erant.
Quæ perferre diu cum me nō posse putarem,
Sum pridem ostensam deinde secutus opem.
Quid faciam si quæris? adhuc me scito ualere,
Speq; pati finis tadia multa boni.
Dum totos prope perspicuis demergor in undis,
Et laticosa sedens altero saxa, dies.
Nec quisquam est qui cum grato sermone loquelas
Consummatrices temporis huius, agam.
Ergo premo tacitus lapidosa sedilia & horas,
Deputo quàm multas præterijisse putem.
Vt quot de præfinito mihi tempore restent,
Quamq; sciam longæ sit medicina moræ.
O placeat modo sancte tibi pater ò uaga giros
Cuius in æternos sidera dextra rotat.
Qui mare terrarum circumdas sedibus inis,
Et medio mundi figis in orbe solum.

Z iij

Qui

EPISTOLAE

Qui misisti hominum generi, miseratus ab alto
 Depromptam ē proprio corde salutis opem.
 Vnigena portante tuo, sanctissime, nato,
 Qui statuit uicta morte Trophæa Deus.
 O placeat sit ut hæc nostri medicina laboris,
 Aut placeat nobis quod tibi cunq; placet.
 Non tamen omnino est mihi nulla relicta uoluptas
 Hisq; locis aliquid quo recreamur, inest.
 Dum tremula spectans argentea flumina limphæ,
 Cognita in illustri dignaq; multa lacu.
 Quoq; modo fontes medijs oriantur arenis,
 Quoq; loco insurgens murmuret unda, noto.
 Deinde metallifera uenarum rupe lapillos
 Exiliens si quos deterit unda, lego.
 Tum uarias animo causas dubitante uoluto,
 Naturæq; uagum quæro latentis iter.
 Quæ uis possit aquæ duras pertundere petras,
 Ipse mouens ortum spiritus unde trahat.
 Enascens tepidum qua flumen origine manet,
 Quæ ratio subter temperet illud humum.
 Iam quoq; dum calidam quid pandat cogito uenam
 Iuxta alius gelidæ riuulus exit, aquæ.
 Quæ nos siue quid efficiat reperisse uidemur,
 Non sunt parua animo gaudia parta meo.
 Seu minus inuenio, tamen admiratio tempus
 Ut breue sit quod sit non breue sæpe facit.

Nec

IOACH. CAMERARII.

Nec magis obseruata frequens elabitur hora,
Signaq; iam modici temporis æra canunt.

Quin etiam studium memori tum mente retracto
Pieridum, & tenerum molior artis opus.

Atq; hæc de uitreo, commentans carmina, fontis
Extabam nitidi gurgite fauce tenus.

Gratia calliopea tibi, tu nos comitata

In Solis solos non finis esse locis.

Nec tantum auxilio depulsa molestia cessat,

Sed labor aut non est, aut leuis ipse, tuo.

Quod superes si scripta hæc placeat tibi nostra Miculle

Atq; boni uersus consule quæso malos

Et tua quæ quondam nos est complexa uoluntas,

Perfice ut æterno duret amore, Vale.

In thermis Hercinijs mense Aprili, Anno 1536.

OPTIMO ADOLESCENTI

Chiliano Sinapio S.

Talia sæcla igitur quæ tu Chiliane facundo

Anni commemoras ore futura noui,

Talia sæcla suos iubeat decurrere fusos,

Fatifera torquet quæ Dea fila colu.

Antiquo tua iam recrudescente dolore,

Reddita non firmo scripta fuere mihi.

Z v

Q26

EPISTOLAE

Quæ simul ut legi, simul ut plenissima uidi,
 Omne felici saluificaq; prece,
 Nescio qua subito sensi mea corda moueri
 Et sibi spe faustos conciliare dies.
 Gaudia fecerunt certe ne dira uetusti
 Sic foret ut fuerat carnificina mali.
 Macle animo & uirtute mihi patriæq; tibiq;
 Atq; tue gentis forte tuere decus.
 Perfacile est rebus non desperare secundis,
 Fortiter & placida stante quiete loqui.
 Undiq; sed circum turba instaurante malorum
 Sanguine polluta prælia seuæ, manu:
 Dum trepidant castris, Tuba dū canit horrida signū,
 Vere, quisquis eris, tum mihi fortis eris.
 Ergo ita fortuna bene te confidere tristi,
 Et posito claram spem retinere metu,
 Præsentis Chiliane animi est. Nam flebilis omni
 Nostrum à parte lues impetit ecce caput.
 Hinc rabies toto Martis furit impia mundo,
 Armæq; per terras undiq; mota sonant.
 Illinc tellurem pelagusq; fatigat auarus,
 Et petit ignotas quas habet orbis opes.
 Interea misera extorres spretæq; camœnæ
 Flebilibus celebrant tristia fata modis.
 Respondent querulam uocem syluæq; lacusq;
 Et gelida è dura quæ scatet undæ petra.

Pennigere

IOACH. CAMERARII.

Pennigerae applaudunt uiridi de fronde uolucres,
 Exultant cantu letificante ferae.
 Ipsae urbes, dictu indignum, fugitant hominesq;
 Insueti aetheros participare sonos.
 Nec satis, exagitant spoliatas laude, forasq;
 Nudatas omni proijciunt decore.
 Non sua tam ualde tamen has iniuria tangit
 Nec proprio moerent tantopere exilio:
 Terrarum misera quam conditione mouentur
 Infinita hominum stultitiaq; dolent.
 O miserum mortale genus, canit una sororum
 Quae pulcrum à coeli nomine nomen habet,
 Vestra igitur nullo stabit uesania fine?
 Scilicet improbitas & caritura modo esse
 Quam finitis præter foelicia tempora labi,
 Quam plenos quanta prosperitate dies.
 Quid uia uirtutis, studij quid semita recti,
 Quid inuat ingenuæ quod patet artis iter?
 Cum uix inuenias qui nunc in tramite laudis,
 Heu mihi de multis milibus unus eat.
 Interea huc abit ille, alius diuertitur istuc.
 Quo furor hunc, alium foeda libido trahit.
 Deniq; ad interitum qui deferat omnis apertus,
 Quae se tota terant agmina, callis habet.
 Sic hominum stultos miseranti uoce labores,
 Strata super uiuo cessite, Musa canit.

EPISTOLAE

Ipse chorus modico reliquus circum ordine fusus
 Tristia prosequitur tristibus orsa modis.
 Pierio densum resonat nemus undiq; luctu,
 Concutit arboreas tanta querela comas.
 De vulgo has hominum quisquam si forte querelas,
 Nescio quis, quisquam si tamen audierit,
 Caelestes surda prae ter monitus abit aure
 Eiq; his quod moueat se nihil esse finit.
 Sed paucosq; bonosq; Deas audire uidemus,
 Pieriamq; sequi non dubitare uiam.
 Inter quos Chiliane patent uestigia paucos
 Crebra tua Aonio conspicienda solo.
 Qui nihil à stulta uulgi improbitate moueris
 Quin studium addicas artibus omne bonis.
 Teq; finis potius fraternae tangere laudis
 Quaesita ingenio nomina clara suo.
 Nam celebris tibi sunt exempla domestica uita,
 Et consanguineos quos imiteris habes.
 Atq; utinam illa dies, fratrem nobisq; tibiq;
 Incolumen Suae quae bona reddat humo
 Linquentem Ausoniae gratam pradiuitis oram,
 Aurea mox roseis orta uehatur equis.
 Atq; haec tam longo tibi debita tempore tandem,
 Dissimili ueniunt carmina facta stilo.
 Quae partim in calidis dudum exudauius undis,
 Peruigili partim mens uaga nocte dedit.

Quae

IOACH. CAMERARII.

Que tibi amici scripta boni non esse Poeta
Grata uelim, & te aequo pectore ferre moram.
Quod superes si sicut facis, o Iuuenis mihi bino,
Et proprio & fratris nomine care tui,
Ne breue rektorum studiorum negliges tempus,
Et tua sit uirtus maxima cura, Vale.

Anno Christi Iesu, 1537.

GVIELMO BIGOTIO

Ioach.

Cum mihi te aeternum quodam policerer amicum
Tempore, Bigoti, non me spes illa fefellit,
Sed tamen auspicio est eadem progressa sinistro.
Namq; quod in te esset, tua nobis summa uoluntas
Et prae sto studium fuit & condignus utriq;
Cultus amicitiae. Sed uipera saeva uenenum
Assuit in coeptis foelicibus, ore nefando,
Quo te noster amor quoq; nunc absente laborat.
Sanguineo truculenta tibi quid uipera rictu,
Quid tibi pro tanto scelere & furialibus ausis
Imprecer? huc ades o quodcunq; es carminis usquam,
Ut crepet incantata sacrae sub murmure uocis,
Et medio iaceat tabo spoliata uiarum
Tramite cum uita, pueris mox arida pellis,
Ludibrium, atq; inter clamores syrna futurum.
Eucniet dextro ex oculi magis orbe refulgens

Quod

EPISTOLAE

Quam solet emicuit iubar. ergo ego nocte silente
 Te ingulaturus paragam mala uipera cantus,
 Teq; peremittas uoces tacito eloquar ore. Et
 Verba, ueneni uomas quæ fauces interstringant.
 Sed quid te sapientem hominem Gilicime putabo
 Mouisse, ut potius cuiquam ac tibi credere uelles
 De nobis? Cum præsertim me noscere totum
 Et posses & deberes. Illis neq; ut essem
 Notus ego, res aut tempus tulerat, neq; ut essem.
 Quippe fatebor, erat quæsitâ occasio Certe
 Ille fuit noster tecum sic usus apertus,
 Omnia ut in clara sunt Phœbi luce sereni.
 Nulla uoluntatis caligo, nulla latebra
 Sermonum. Ac nocuit forte hæc mihi tanta meorum
 Simplicitas morum, nocuit mihi rustica gentis
 Natura & manifesta meæ, ob quam scilicet esse
 Ponendi in nullo numeroq; locoq; uidemur.
 Non ego, quod clamat me res sanè ipsa tacente,
 Sum Laertiades qui calliditate dolosa,
 Omnibus antecam mortalibus, ut mea fama
 Sparsa per immensi uolet ætheris ardua templa,
 Vi canit ipse suas laudes salebrosæ Ithacæ Rex.
 Verum idem didici doctos colere atq; uereri,
 Obseruare bonos, uti constanter amicis.
 Vera loqui, ad nullas linguam conuertere fraudes.
 Custodire fidem, pietatem, religionem.

Quæ

IOACH. CAMERARII.

Quæ tibi nobiscum non sunt obscura, frequenter
Versato. Ergo aliquid potuit me ledere apud te?
Quid mihi confidam posthac quid credere cuiquam
Non dubitem: mutata tuo si corde uoluntas
Nunc aliena ab eo est quem pridem ornare solebat.
Sed neq; mutata esse mihi tua pectora constat,
Nec puto dilectum à præsentè quod oderis absens.
Hoc est. lingua profecto bonam tentat mala mentem.
Quam contra ut nauis quondam ne dulce noceret
Sirenium carmem Cephalenes, obline ceram,
Non hanc flammivomo quæ Solis ab igne liquefat,
Sed ratio & doctrina tibi quam subijciat, ne
Aduersus temere insontem mendacia amicum
Credulus admittas. Hoc si Gilielme petenti
Concedes mihi, quod dignum sit præstiteris te,
Ac fuerit res hæc animo gratissima nostro.

Tubingæ, Anno Christi Iesu, 1552.

CLARISSIMO VIRO CA

rolo Adamo. Ioach. Camer.

Pab.

Non tua, nam liceat quæ sentio uera fateri,
Magna quidem, tanti sunt benefacta mihi,
Me Carole adiutum & quibus ornatum uoluisti,
Deberem ut meritis omnia summa tuis.

Quanti

EPISTOLAE

Quanti est ille tuus, quo nos complexus amore,
 Poëne loco ut me sit nemo priore facis.
 Et quod me in primis iuuat, huius opinio, causset
 Pieridum ac artis nomina pulcra bonæ.
 Nunc libet abiectam fidente requirere corde
 Nec spem prorsum animo deferuisse meo,
 Huius uicturas in tanta peste camcenas
 Temporis, inuenta, quæ modeatur, ope.
 Nunc licet, ingenuis studijs spondere salutem,
 Credere & hæc fatum uincere posse suum.
 Sed ueniet fortasse alio mea tempore grati
 Pectoris interpretes littera missa tibi.
 Nunc memorem subito quedam testantia mentem
 Paruula dona meo parta labore damus.
 Quæ Carole accipies, ut primo forte reperia
 Vere datum florem purpureum uiola,
 Festinante aliquis quem letum carpsit ungues,
 Non re sed studio gratificante suo.
 Hec admitte lubens. Sic aram laurea quondam
 Auget Apollo tuam gratiaq; uirga tibi est.
 Post modo successum sors si aspirauerit, & si
 Copia prouentus uberioris erit,
 Munera plena tibi congesta fruge feremus,
 Paupere nec dabimus paucula carpta manu.
 Esi non fecundus ager nostriq; benignum
 Ingenij non est fertilitate solum:

Nostra

IOACH. CAMERARII.

Nostra malam tamen impigras, attentio, cura,
Conferet ad fructus spem melioris humum,
Vnde metam mox quæ confidam posse probari,
Aequa mente quidem suscipienda tibi.
Viderit hoc fortuna. At tu Carole hæc mea quæso,
Scripta placere tibi qualiacumq; sinas.
Atq; tuum erga me conserua firmus amorem,
O decus o priscae nobilitatis honos.
Compositas longo qui maiorum ordine, doctæ
Virtutis ceras uincis imaginibus:
Quanque potes studijs communibus addito laudem,
Et clarij antistes sacra tuere Dei.
Gorgoneiq; à fonte feri & parnaßide lauro,
Pulsa metu fugiat turba profana tui.
Quod facis, ut facias monco, laudoq; monendo,
Officiumq; mea comprobo uoce tuum.
Hoc olim acclamare modo consueuimus acri
Sapeq; currenti subdere calcar equo.
Viue ualeq; nouem decus immortale sororū,
Sint Carole & fati candida fila tui.

Tubingæ, Anno Christi Iesu, 1539.

MAGNIFICO VIRO GEOR

gio Loxano, Ioach.

Camer. Pab.

Hanc

EPISTOLAE

Hanc etiam primis Musarum cultor ab annis,
 Castalij & liquidæ fontis amator aquæ,
 Inclusam numeris mitti Loxane salutem,
 Commendatq; simul se studiumq; tibi.
 Idem à quo sermone data est uerbisq; solutis
 Littera dudum, alijs quàm tibi le Etia prius.
 Te tamen ut uidisse etiam sperare liceret,
 Scripta sua hinc à se fecit ut acciperes.
 Addidit & uersus his carmina pauca Latini,
 Grata futura tibi sic ratus illa magis.
 Cui tua Pieridum nota esset gloria, fama
 Inclita, & hoc misero tempore certa fides.
 Qui, cum ferme alij studiorum prodere eaussem,
 Et soleant nudas deseruisse Decas,
 Ipse Heliconiadum nomenq; decusq; tueris,
 Seculi & has pressas improbitate lenas.
 Hæc tua, crede mihi, uel enim tu crede tibi, istum
 Quippe tui sensum pectoris esse liquet:
 Hæc tua laus igitur maior, Loxane, futura est
 Maior & ingenue posteritatis honor,
 Afferet hoc meliora bonæ præconia famæ,
 Altius & uestram tollet in astra domum,
 Quàm uel uirtutis memorabile nomen auitæ,
 Et celebri antiquum nobilitate genus.
 Vel regum fauor, & splendoris culmina summi,
 Vel dubia incertæ munera sortis, opes.

IOACH. CAMERARII.

An quia non sunt hæc quæ dixi maxima? certe
 Maxima, nec nisi qui desipit esse negat.
 Parua tamen grandi ceu gemma remidet in auro,
 Nescio quo illa magis sunt preciosa modo.
 Hoc fortasse putant multi secus esse, sed illi
 Non etiam dubitant turpe putare, bonum:
 Ac ferri poterant spernentia secula Musas,
 His nisi & interitum pernitentiq; parent.
 Heu mihi quæ nostram labefactant tempora uita
 Quamq; retro celeri spes bona calce fugit.
 Gramina sic segetis passim exorientia late,
 Quæq; racemifera uite propago uiret:
 Aut nitidos tenera nascentes arbore ramos,
 Impete uentorum concita grando necat.
 Non male prodierant pululantes germine pulero,
 Quæ studia humanum initia nomen habent.
 Iamq; uidebantur radice uirescere firma,
 Crescere & in robur caperat herba suum,
 Cum subito horribilis furor & uis barbara cultum
 Vi ferus Aonidum rus populatur aper.
 Diffugiunt mox agricola, & sibi quisq; salutem
 Querit, habent nullam quæ colat arua manum:
 Arua biceps quæ parnassus subiecta tuetur,
 Præter & inde fluens pegasis unda rigat.
 Hos tu disiectos Loxane recolligis, & spem
 Euentus prohibes deposuisse boni.

EPISTOLAE

Teq; ipsis socium in studijs communibus addis,
 Nec sinis exemplo deferere illa tuo.
 Maeste uoluntatis, uir prestantissime, talis
 Et decus hoc laudi iungere perge tuae.
 Nec tibi quas neftunt hederas contemne camœna,
 Cingant ut doctum Musica ferta caput.
 Actas aspiciat quæ nulla arescere, quæ nec
 Conficiat structi flamma suprema rogi.
 Nosq; fer, in multis, augere hæc floribus illis
 Quos cupida inuentos dextera forte tulit.
 Namq; alij cassiam & te suauē rubentem *Hiacynthæ*,
 Albaq; purpureis lilia mista rosis
 Decerpent, Violas nos & crispantis anethi,
 Aut etiam ad tritam gramina nata uiam.
 Qualia nunc auidis manibus congestimus, inq;
 Misimus angusto fasce ligata tibi.
 Condita quæ rerum studiosa mente tuarum
 Seu bona seu mala sint consule quæso boni.
 De tamen est scripto si dicendum amplius isto,
 Materia est meritis non aliena tuis.
 Quæ studium de re nostrum differat equestri,
 Atq; aliquam eximie curam animantis agit:
 Qui uetus à longa serie procedis auorum,
 Silesiæ celebri nomine gentis eques.
 Cuius imaginibus penetrabilia picta resurgunt,
 Stantq; insignifera scuta super galea.

Quod

IOACH. CAMERARII.

Quod si tam bona sint quàm conuenientia scripta,
Iam mea non etiam gloria nulla foret.
Nec tibi doctrinam præceptaq; tradere rerum
Notarum ante tibi nos uoluisse, putes.
Sed tibi cum primis cupiisse placere perito,
Stareq; iudicio nostra reperta tuo.
Sic & Achaemenidis, quorum cura esset in uno,
Nati rite suis ut ueherentur equis,
Tala miserit, aut aliquis fortasse Pericli,
Hæc docuit sob olem qui prope sola suam.
Ergo etiam pedibus rectis insistere dorso,
Ferreq; cursuram sic potuere, feri.
Viq; alia adducam, quo sint pomaria cultus
Augenda antiquo scripserit Alcino.
Aut opus extructum prisco monstrarit Epeo,
Murigradum crebra qui trabe fecit equum.
Non quoniam illorum perhiberi, credo, Magister
Vellet & ingenij uincere laude sui,
Sed potius censuram operæ sibi quæreret, ut te
Censorem nostri quærimus esse libri.
Quod superest placida hæc admittas mente precamur,
Viq; iuues artes & tueare bonas,
Viq; nouem timidæ recrees Loxane sorores,
Inq; tuis cures me numerare, Vale.

Tubingæ Anno Clristi Iesu, 1540.

EPISTOLAE
IOACH. CAMERARIUS

Iacobo Scheggio S.

AD nos uisere quod Iacobe raro
Et tecum esse soles domi libenter,
Ut uerum fatear, sapiis profecto,
Si nec scita bonæ reperta mentis
Vis dimittere, nec uenire in illa
Festinas loca ubi molestiarum
Plus quàm læticiæ scias futurum
Sed sanè sapere ut tibi sit ipsi
In primis licitum, Iacobe, debes
Nonnunq̃ tamen & uacare amicis,
Atq; officiolo benignus esse.
Nunc te, sponte tua quia usq; cessas,
Si possum prece commouere blanda,
Ad cœnam uenias Iacobe nostram
Per Musas rogo gratias q̃, & ullum
Si numen facile atq; liberale est,
De toto numero omnium Deorum
Quem tot uersibus & libro frequente
Cæci utrumq; opus explicat Porta.
Nos una dabimus tibi uetustam
Re cœnam, appositam ad tabellam ut ipsi
Porrecti in latus accumbemus unum.
Quod si non fieri oportere dicis,

Tecum

IOACH. CAMERARIL

Tecum sentio, sed necessitate
 Quod nollem facere atq; ferre cogor.
 Verum quicquid id est eritq; mecum
 Hoc tempus breue ne Iacobe cœnæ
 In partem accipias malam rogamus.
 Quod si uersibus arbitraris esse
 Ad nos te, uelut es, malis uocatum
 Quam nunc sit male cogitato nobis,
 Atq; hanc da ueniam, & ueni libenter.

EXIMIE ERVDITO VIRO
 Doctori Meliori Volmaro S.

Musica me quædam hoc exercet tempore cura.
 Musica cura mea est, ars est tua Volmare, qd nî
 Musica cura tuam sibi nunc nostra aduocet artem.
 Non pudet, ut quosdam, quædam nescire fateri
 Discere nec tædet, neq; ego persolvere nolo,
 Vel precio ut par est uel grata mente Minerua.
 Reddere quid possim quæris? si quid dederis tua
 Non quæ sorte probes uestris collata, sed illa
 Per se non despero tamen tibi posse placere,
 Qui quid per se sit laudabile, quid minus, ut de
 Aequa perspectum suspendis lance. Sed ad rem
 Nunc uenio præ quammiuum sum multa locutus.
 Essent conuiuiæ cum quodam tempore mecum

EPISTOLAE

Atq; unus citharam in potu sibi posceret, alter
 Nescio quis, cantans uocali alluderet ore.
 Noster forte, quid esse, iocans ibi Amantius inquit,
 Dicam? quod tu (me signans) bonus esse Poeta
 Dicere, nec possis tamen hac testudine carmen
 Pangere, nec socius nostris in cantibus esse,
 Et, si quis roget, nequeas exponere, quid sit
 In cantu prauum aut rectum. Sic dixerat ille
 Cumq; alij dictum hoc importunum esse putarent,
 Non mouit stomachum mihi, namq; id dixerat ille
 Res quod erat, soleat quamuis offendere uerum.
 Sed posthac studui cognoscere certius illa,
 Quae mihi propter ego reprehensus iure uidebar,
 Cum tandē in nostras quidā haud malus incidit autor
 Forte manus, psellum qui se perscriberet, atq; is
 Balbutire tamen mihi non est, Volmare, uisus.
 Explicat ille etenim, nisi fallor, gnauius artem
 Doctrinae & causas declarat Volmare, uestra.
 Sed tanq̃ salebras me amens quasdam inter adhæret,
 Nonnullis ignara locis rationis & usus,
 In quibus ut præclara scientia nos tua captos
 Expediat, da quæso mihi tempusq; locumq;
 Quo te non tibi sit me conuenisse molestum,
 Obstant & nostris tua nulla negocia rebus.
 Nec turpem nobis hanc duxeris esse Palastram.
 In similem uenit ludum quoq; Socrates olim,

Musicum

IOACH. CAMERARIJ.

Musicum ut audiret grauiore etate magistrum.

Ioach.

THOMAE VENATORIO S.

O Prime nostrorum tibi quod conspectus amice
Tam gratus fuit agnosco mentemq; animūq;
Exploratum in amicitia firmum atq; fidelem.
Cum tamen & numeris ueterem testaris amorem,
Hac fit forma etiam multo speciosior ille,
Fulgida ceu rutilo quæ gemma includitur auro.
Quid dicam data sunt nostra quæ munera natæ?
Pro quibus omnibus ipse tibi quid reddere possim
Ut non inuenio, cupio sic reddere, Thoma,
Multa tibi, & memori conseruo debita mente.
Interea quamuis disiungant nos iuga & annes,
Alliget irruptis concordia pectora nodis
Musarum cultura tamen, pietasq; fidesq;,
Barbariæq; odium, uitij fuga, cura bonorum.
Idq; futurum à me tibi ego promittere possum,
A te nec minus expecto speroq; uicissim.
Quod tamen haud uerbis sed factis præstet uterq;.
Quæ res à ueris falsos distinguit amicos.
Viue uale, pueriq; tui simul, & bona coniunx.
Et si nota tibi magis ac mihi publica rescet,
Vi puto, Vangionum de coetu quid sit, utrum sit

EPISTOLAE

De hoc aliquid, quos ille dies hinc congreget atq; hinc,
Imperij num sit conuentus deinde futurus
Regini ut memorant antiqua ad incenia Pyrgi.
Copia nam celebris nobis nisi uestra quod affert,
Nocte fugit multa nos & caligine tectum.

Ioach.

AMICO *Ὀϊωνύμῳ* IOACH.

Camerarius S.

Quam mea amicitiae capiant obliuia nostrae
Pectora, & officium fallat omissa fides,
O longo eximio iuncte usu tempore, Cuius
Nomen in hoc uersu ponere nolo, mihi,
Purpureae citius duris in sentibus uuae,
Nascenturq; hirtis mellea poma rubis.
Ante hiemes placido gelidae stringentur ab austro
Nec Boreas rigido fundet ab axe niues.
Quaq; uenit caeli Sol per conuexa supremi,
Ibunt correpta tempora rara die.
Quod si quae obstiterint conatibus undiq; nostris,
Non dubitem & causas exposuisse morae,
Quidq; opus inceptum iam perturbauerit olim,
Proxi hae fiat temporis historia.
Sed quamuis sero, studiūq; operaeq; fidelis,
Asqui nunc faciens hae tamen atq; boni

Accipe

IOACH. CAMERARII.

Accipe de ueterum preceptis signa notata,
Quæ sit in hac nati uita futura die,
Quam tuo ab indicio perscripsimus, & rationis
Principium nostræ fecimus atq; uia.
Quæ tu, ut spero leges, studiosè facta libenter,
Cumq; aliqua forte hæc utilitate leges.
Nil moror ut prædicta probet res omnia, cum sit
Hæc uia nullius sub pede trita prius.
Et nos in tenebris tanquam palpare profundis,
Querere & ignotum nocte solemus iter.
Quod cum cura magis doctorum pandet, & ipse
Cognitione mea forte secutus ero,
Vaticinæ tum obscura minus prædictio cartæ
Et fors iudicij est certa futura magis.
Nam quod ad hanc quæ nunc facimus nos attinet artem,
Hæc animo constant indubitata meo:
Stellifero fati quas fixit in æthere leges,
Dicit & in terris quæ sua iura, Deus,
Nosse quod & iubeat. Nam cur quæ prodidit ipse,
Incompræhensa hominum cognitione uelit.
Sunt tamen ipsius super omnia sidera uires,
Naturamq; sua continet ipse manu,
Quem sibi deuinxit si quis pietate fideq;
Astra super Domini sit comes ille sui.

IOACHIM. CAMERARIUS,

Iohanni Hospiniano S.

Cui

EPISTOLAE

Cvi deriuatum formam dedit hospes ad illam
 Qua sibi quondam alius fecit de cuspide nomen,
 Quisq; fores primum si nunc mihi forte uocandus,
 Hospitaneus eras: scriptam tibi mitto salutem.
 Hinc Ioachimus, ubi calidis medicamen ab undis
 Undiq; terrarum petitur mortalibus, omnis
 Ordinis, etatis, sexus. Pueri atq; puella,
 Quoq; senes & anus ueniunt, ubi rusticus atq;
 Nobilis immergit sua membra salutis egena,
 Et mento tenuis illustris de gurgite limphae
 Extat, arenosis incumbens sedibus, inter
 Multiplices uenas rimosa in rupe patentes,
 De quibus crumpens tepida restagnat aqua uis.
 In quas forte malum notum tibi, me quoq; misit
 Intolerabilibus nuper cruciatibus actum
 Sperantem auxilium inter sperantes tot & ipsum.
 Hic ego dum prima solus de luce madesco,
 Multa animo uersans, sicut fit, quaeq; peregi
 Non facienda domi aut facienda infecta reliqui,
 Haec inter neglecta subit responsio mentem
 Ad mihi transmissos quodam à te tempore uersus.
 Debita iam nono nec adhuc, puto, mense soluta.
 Quod si tam facile es alienum soluere possem,
 Quam facile est tales nobis componere uersus,
 Quales nunc factos sine numine mitto Thaliae,
 Scilicet expensi iam pridem haud debitor ullus

IOACH. CAMERARII.

In tabulis nostrum perscriptum nomen haberet.
 At tamen officium facere est pro parte uirili
 Rectum quemq; suum. Dis ipsis sacra docebat
 Sic etiam facienda Heliconidos incola uallis,
 Ille quidem pastor quondam sed munere factus
 Formosæ uates mox munere Mnemosynines.
 Nec mihi, cum multi faciant opera atq; laborum
 Versibus edendis precium memorabile, duco
 Turpe, leui uiles scripturæ impendere cartas.
 Seu cupio hanc alijs animi perferre fideli
 Sensa ministerio nostri, seu fallere tempus
 Grata quæro mora, quod nunc conamur utrumq;.
 Quod si nemo nisi pecudum quisanguine centum
 Hunc clare Deum casarum altaria possit,
 Audeat esse sacris augusta operatus in æde,
 Cœlicolum raro nasci tangantur odore
 Extircemis ueniat qui de carbonibus. At iam
 Agno uno aut capra, quin & iam ture litatur.
 Sed redeo ad tua missa mihi gratissima quondam
 Carmina, quæ studiumq; tuum ingeniumq; probarunt.
 Ergo ego currentem quanquam incito te tamē hortor,
 Quodq; licet spretas misero hoc ut tempore diuas
 Sectere & tueare rogo, nec sic tibi quicquam
 Præclarum uita ac magnum uideatur in ista,
 Qua uariius furor & regnat uesania, Nec te
 Aut lucri aut falsi species peruertat honoris,

EPISTOLAE

Ut tibi Parnassi colles & castalis unda
 Sordcat. hæc, falcor, non ornant commoda vulgi
 Vana nec attollit populari gloria uento,
 Sed cœlestis in his uera oblectatio mentis,
 Sed uirtutis inest decus, & constantia sanctæ.
 Deniq; quicquid in humanis laudabile rebus
 (Vnde suo humanū studium hoc quoq; nomine fertur,
 Hoc urgebis & hæc uenerabere numina semper,
 Quod facis. Hic quid agam, quæ lux opis eunteat. Si
 Forte rogas. Nunc sanè etiam me scito ualere,
 Hasq; salutiferas undas sperare futuras.
 Spes formosa Dea est, eadem est lenissîma. Quam ne
 Per terras uaga ferretur, sed semper adesset
 Humanis infixâ animis, oppressit in imo
 Vasis morbiferi fundo uicors Epimetheus.
 Spes alit extorres. Pendentem etiam in cruce uix spes
 Deserit. Hæc eadem solatur nos quoq; sed sic
 Nostra Deo in solo ut spes hæreat, utq; mihi omnem
 Ex ipso euentum prorsus credam esse, nihilq;
 Vitilius melius nê ac quod uelit ipse futurum.
 Quod superest nostris dices uerbis Iacobo,
 Si tamen est etiam nunc uobiscum ille, salutem.
 Concordiq; animo studijs communibus ambo
 Et uirtuti operam nostram nauabitis omnem.
 Hæc tibi per uitrei meditati flumina fontis
 Postmodo non accurato calamo perarata
 Missimus. In meliorem hæc partem pone. Valeq;.

IOACH. CAMERARIJ.
CASPARI VOLANDO IVRISC.
compatri S. Ioach.

DVm mecum instabilis reputo discrimina uite,
Et uarios hominum casus, incertaq; fatus
Tempora, dum dubios euentus consiliorum,
Quæ bene capta diuq; animo uersata fuere,
Tunc ego, compater, interdum sic cogito, uero
Antiquum, quicumq; est autor, uincere uerbum,
Non nasci bonitate homini primum esse, secundum,
Quod perhibet, celeri, si lucem morte relinquat.
Cum uero & quondam nobis iuuenilibus annis
Qui saepe obiectus fuerit demenibus error,
Quiq; agitet non sana etiam nam corda frequenter,
Intra se reminiscendo mens conscia uersat,
Tum uixisse dolet, tum me piget & pudet eui.
Ergo precor mortem. Nunc ergo occumbere uellem?
Non puto. namq; uelut mea coti illisa resultat
Oblata facie exitij interitusq; uoluntas.
Ut quem prisca refert pressum sub fasce maligno,
Fabula uoce senem lacrimante orasse supremam
Mortis opem. uenit illa ecquidq; uelut rogat, iste
Territus ut sibi onus petit attollendo leuaret.
Ergo ut ab Astræis mare fratribus exagratum,
Sic animi uite nostri tactantur in undis.
Quis portus tamen, an portus proponitur ullus?

EPISTOLAE

In dominum curas coeli terræq; reponi
 Iesaidæ suadent coelestia carmina uatis.
 Cuius natus & ipse, eadem clarissima proles.
 Nos monet, ut partis dapibus, uescamur, & intra
 Legitimos hilares carpamus gaudia lectos,
 Quippe placere Deo studiumq; operamq; fidelem.
 Quorsum hæc tandem, inquis, quidnec ista petita sibi
 Mentio tam longe? Volui carissime tecum, (uult
 Compater, intima sensa mea communiã mentis,
 (Quæ te sperarem facturum æquiq; boniq;)
 Nunc facere, & releuare simul mea pectora curis
 In cartameis ad fidum prorsus amicum.
 Sed quia iam meliore refulgens lumine phæbus,
 Festiuerum retulit tempus letabilis ocij,
 Hæc melius coram mox discussisse licebit.
 Et tu care, mihi, si uis, pater addite, mecum
 Non canare male, hunc uenies quam quinq; repulsa
 Aera sonent prius, atq; feres satiabile tecum
 Pectus, & appositas epulas potumq; uelit quod
 Consuluisse boni. Medicus Leonartus ibidem
 Alter & ille aderit quem uos dimittere dicunt
 Cum retinere foret melius fortasse. Sed aio
 Fortasse, hæc falli quia possum compater in re.
 Optime nil rerum, scio compater utile quid sit
 Quidnec fecus. Quin nota etiam iam nescio, id unum
 Scimus adhuc tamen, & posthac quoq; scire uolemus
 Fidum

IOACH. CAMERARIJ.

Fidum animum prestare quibusq; in rebus, amicis.

Ioach.

CASPARI VOLANDO COM

patri S. Ioach.

NOte mihi longo cariss. compater usa
Dulcis amicitia, & fidei spectamine rara,
Istic rixarum dum tu fora plena frequentas,
Legitima exaquant lites examine norme,
Nos hic Hercinie laticosa ualle sedemus
Et morbi in tepidis medicamina quarimus undis.
Scire cupis quid opis sit adhuc mihi forte repertum?
Re modicum sed me spes consolatur, & audet
Tristibus euentum multis promittere letum
Quid faciam? inuisas fugerent cum numina terras
Et mala cum totum uolitarent sparsa per orbem
Vna doloriferi labris hæc uasis inhaesit.
Hanc sequor, hanc tenco, hanc elabi nõ sino, nec quod
Me sæpe est frustrata, ideo illam auersor & odi
Et tamen euentus me iam minus ac minus angit,
Decurso ætatis spatio maiore, uidentem
Quæ sit uita hominum, subeant quæ tempora, quæ res,
Quod uulgi studium, quæ regum pectora cure
Sollicitent. Laudi ac uirtuti quis locus? aut quis
Iam lucro decus, utilibus præponit honesta?
Ipsos in mores uitia inuasere nefanda.
Turpe putat nemo frangere ac fallere fretum,

EPISTOLAE

Pollicitis, uerum simulare. Deumq; hominesq;
Spernere, quid gestus dicam ornatusq; pudendos?
Quid rabiem uetitam ludorum legibus olim,
Deformes memorem quid ab ebrietate furores?
His rebus grandes passim magniq; tenentur,
Has teneri discunt paruiq; imitantur. Ego ne
Quod faciunt reges populum uitare iubebo?
Non exempla sequi debere domestica natos?
Nil disciplinae est reliquum, confusa profanis
Suut sacra, barbaries & uis dominatur iniqua
Interijt cultus uitae, temere omnia fiunt
Ut quondam unocula cyclopum in gente. Sed huius
Vnus tam miserae cladis, si querimus et si fons,
Vna & origo mali reperitur prisca recentis,
De qua flumina non cessant manare laborum,
Religio peruersa nocente superstitione,
Diuinisq; alijs adiuncti rebus honores,
Ambitioq; leuis regnandi & dira libido
In cœtu tibi Christe sacro. heu mihi qualia monstra
Quanta aluit portenta tuo quaesita cruore
Pars hominum, quod seruitium quae uincula sensit
Sancta Dei natio, gens haeres regia cœli,
Quae nuper patefacta graues peperere tumultus,
Et laqueis falsae iam libera religionis
Corda exultarunt nimium gaussa, bonamq;
Corruperunt nonnullo peccamine caussam.
Quis tamen has inter, posito certamine, uel Rex

vel

IOACH. CAMERARII.

Vel Præsul, Princeps uel pericula maxima cernens
 Impendere tuo de nomine Christe uocato
 Communi populo, studuit depellere pestem?
 Nunc foeda est lacris miseranda Ecclesia membris
 Deq; sua cernas pugnare cupidine, deq;
 Viribus augendis quacunq; tyrannidos arte,
 Atq; suis huius factis prætexere curam
 Omnes quiq; sacri perhibentur quiq; profani.
 Nos consolari tamen hoc debetq; potestq;
 Quod nube errorum pulsa falsisq; retectis
 In ueri claro uersantur lumine mentes,
 Nam doctrina quidem nobis integra sacrorum
 Contigit, & ueterum peccata grauissima damnat.
 Quiq; Deo placeant cultus ostendit & omnes
 Conatus se fretorum conuellit inanes.
 Quid sit non dubium est uerum. Quid iam petat ille
 Quid fugiat, quid agat rerum hic, quid non agat iste.
 Cur ego in hac recti & ueri iam luce laborem?
 Sed miserum est nostrum plenisq; laboribus æuum
 Nec quod te iuuat inuenias. nam ferrea certe hæc
 Tempora sunt ferro uel si qua nocentior est res.
 Non ego communis tolerando incommoda sortis
 Aequa mente feram compensans tristitia lætis?
 An malim in placida quondam uixisse quiete?
 Socraticoq; uelut prisco iacuisse sub antro,
 Pro rebus quædam rerum simulacra secutus?
 Non ita. nam neco nihil est optabilius, nil.

EPISTOLAE

Quod præferre uelit non sana mentis egenus
 Tu quoq; Chrifte tuos uoluisti degere talem
 In terris uitam cupidos excedere, ne quid
 Quod remoraretur tendentes afforet ad te.
 Nunc igitur fidens animis fultusq; bona spe
 Nil infelicem me tuo hanc amittere lucem
 Nec me terribilis nigris & dira tenebris
 Mors terret, pallens seui formidine ditis.
 Et tamen est multis factis polluta nefandis
 Multis flagitijs temerata est uita, recordor
 Heu quot præsentis, quot & heu delicta prioris
 Temporis. O maculas fadas iuuenilibus annis
 Aspersas. O matura peccata peracta
 Atq; etate graui, pariunt sane illa dolorem
 Non tamen & captam me spem deponere cogunt.
 Gratia Chrifte tibi, tu nostro robora cordi
 Attribuis, tantumq; iubes tibi fidere. Tu me
 Non ideo quia criminibus uitijsq; tenemur
 Innumerus, pateris cor despondere, docesq;
 A patre sperandam per te solum esse salutem,
 Cuius late obeat totas misratio terras
 Et Pelagus transcendat & æthera compleat altum.
 Hac & ego pressis animis super ipse quiesco.
 Semper enim fuit incertis diuersa uoluntas
 Consilij, uarioq; uagans sententia serpsit
 Propositio humanis in mentibus, hic modo pulchra
 Vsa sibi, culpauit, hic ante reprehensa probauit.

Hæc

IOACH. CAMERARII.

Hæc alij placuit uia, at hæc alij omnia deorsum
Quippe hoc mortali ac sursum iactantur in orbe,
Et rapido cursu ceu qui præterfluit annis
Instabili in mundo subito reuoluta feruntur,
Nil firmum ac fixum est rerum. Tua sola Deus uox
Cuncta regens cunctis tribuens uitam atq; salutem
Immutabilibus conseruatur rata uerbis.
Hæc freti sumus hæc confidimus, hæc tibi mecum
Conueniunt si dilectissime compater, aude
Vti iisdem. Si dissenti meliora doceto
Atq; boni fac queso malos per balnea uersus.
Compositos medicis madidi dum namus in undis
Nec præsumim animo tempus discedimus ante.

Tubingæ Anno 1539.

D. MELIORI VOLMARIO

S. D. Ioach.

Volmare pieridum et clariæ pars magna cateruæ,
Ad te, quæ mandata habet, queso accipe, sed me
Prænarrare etiam quiddam patiare libenter.
A nostræ nuper dum consuetudine uitæ
Torpentem studeo paulum deducere mentem,
Languida & assumto membra excercere labore:
Harderum inuiso, quo non uir fortior alier
Nec melior, fidei nec conseruantior, & quod
Nunc rariū est, animi niueo candore remidens,

b ij

Dicere

EPISTOLAE

Dicere quiq; ausit uerbis, quod pectore sentit,
 Quodq; minus sentit simulatum dicere nolit.
 Sed tibi quid memorem? quæ sunt notissima. ad illum
 Perspectum nobis animi constantis amicum,
 Compatriis excurro sociusq; comesq; Volandi,
 Stiggelus accedit nactus sudore caballum
 Vix multo tandem, magna expectatio leti
 Quo recreemur habet nos inter temporis illam
 Quam sermone uiam terimus cursuq; uagante,
 Sicut fit curis dum libera corda remissis,
 Nil quod agant meditantur, eunt huc rursus & illuc
 Allucinabundi portantes tarda caballi
 Corpora, & impressi subsultans pondus ephippij
 Ambulat & uaria in uarijs oratio rebus.
 Iamq; tuas Hereburga procul uix contuor arces,
 Deq; sinu promptis oculis contemplor, ibiq;
 Quam sit adhuc lento uia facta intelligo gressu.
 Ergo hortor comites properent, properantibus illis
 Cantharius sompes offendit compatriis, ut per
 Crebra uiam salebra extabat. ridemus, & horam
 Oppida uix umbra decimam signante, subimus.
 Hic caupo triplici uino nos excipit, utq;
 Gustabamus & hoc atq; illud rursus, & istud,
 Extremus sapor aut erat, aut referebat acetum.
 Hinc cito fert animus discedere. uenimus ergo
 Hortorum quo uilla loco tua nomine dicta
 Visitur antiquæ specimen uirtutis, & huius

Hardere

IOACH. CAMERARII.

Hardere ætatis decus. O quàm suscipit ille
 Nos cupide hospitio? quanto coniungere dextram
 Festinat studio? ad prima ostia profilit ipse
 Et famulos curare iubet iumenta. Venite
 Vos, ait, o carissima turba. It præ, sequimur nos.
 Quàm bene tractarit nos si fortasse requiris,
 Singula posse modis, me scito exponere nullis,
 Non mihi si linguae centum sint oraq; centum,
 Omnia sed dicam simul. Haud melius fuit usquam.
 Hic ille, heus ubi uos, inquit, liquisse uoracem
 Doctoremq; meum dicam mensæq; magistrum
 Volmarium, medicumq; Lupum? Tibi nunc Ioachime
 Ille igitur labor esto, ambos adducere tecum,
 Tuq; Volande & tu facito istum Stiggele coctum
 Concelebretis. Io iuuat omnes ponere curas,
 Cumq; bonis bene, dum Deus hoc permittit, amicis
 Viuere. Quid nam aliud sit uiuere? Sic erit, inquam,
 Atq; operam dabimus curentur ut omnia recte.
 Sed quàm mox præsto esse iubes? post quattuor, inquit
 Ille, dies. nequit hoc fieri, inquam. ergo adjicit octo.
 Iamq; dies cælo decesserat, almaq; curru
 Noctiuago phœbe medium pulsabat Olympum,
 Harderus, neq; enim uina inter dulcia & inter
 Iucundus sopor est garritus cordi, age prome
 Si quid adest potus quo fiat gravior, inquit.
 Inferriq; iubet raphanos. ego primus in illos
 Inijcioq; manus & crebros deuoro, nec quàm

EPISTOLAE

Sedula tunc anide multos demiserit aluo
 Dextra nimis, facile est numerabile, dumq; iocantes
 Potantesq; simul, plaudentes & tibi Claussē
 Arcu uictori, parua tua pramia uestis
 Efferrimus uerbis, tandem nox humida ccelo
 Præcipitans suadent & plurima pocula somnum.
 Heu mihi quam totis nihil est durabile terris
 Quod iuuet, heu quam non est unquā longa uoluptas.
 Ecce sopor placidus iam sole abscesserat orto,
 Erigo me sperans stulta noua gaudia mente,
 Cum stringi pectus, corq; inturgescere, & ipsa
 Linquere me magno cœpit mens ægra dolore.
 In lectum uix me refero. Tunc omnia luctu.
 Omnia tristitia plena & taciturna uideres.
 Hic ego, quanta illis nostræ esset cura salutis,
 Perस्पexi. Deus, ut grates gaudentibus opto,
 Successum aspires dignas dependere possim,
 Non opis est etenim nostræ, & præclara uoluntas,
 Viribus inferior. Sed quid te demoror? aut cur
 Sollicitis onero te mecum Volmare uerbis?
 Quin data nunc potius perago mandata, paroq;
 Me ipse ad iter? Quare distam, quæ tertia mensis
 Sextilis nonas antea cognoscito, nobis
 Volmare docte diem, quem tu medicusq; uoletis.
 Sic studiose ut nos cupide ille expectat obire.
 Non dubito facietis, & hoc quod tantopere illum,
 Et nostros uersus uelle atq; rogare uidetis.

IOACH. CAMERARIJ.

Sin detreclaritis, at acri carmen iambo,
Non magis Ausidio deductum à flumine curret,
Plura his adijcerem, nisi carta hic deficeret me.

Tubingæ V. Cal. VII. Anno 1545

IOANNES STIGELIVS IOACH.

mo Camerario Neapoli ocium cum Musis

agenti, amico cariss. S. D.

Domo absui hoc octiduum. Reverso uero reddia-
tum mihi fuit scriptum de Eobano tuum, quod
perlegi auidissime. Ac mirum est quantopere me dele-
clarit, non modo historia illorum temporum, sed etiam
genus dicendi tuum, purum ac elegans, et ad res quas
exprimit, accommodatissimum. Sed quia idem mihi acci-
dit, quod sumentibus solet, qui festinabundi primo ima-
petu, oblata frigida ingurgitantes sese, uelut abutuna-
tur, mox cum paulatim degustant, maiorem uolupta-
tem ex sensu saporis capiunt. Sic ego non remittam
hoc scriptum priusquam eius iucundissima lectione sim
cum intimæ delectationis sensu ita exatius, ut alijs
quoque inde commemorare, quæ meminerim, possim.
Quod cupis à me adijci, si quid mihi de illis temporibus
cognitum sit, plane tu quidem ex lapide argentum.
Quid enim sciam ego? qui admodum adolescens in notitia
Eobani iam senis perueni. Mutiani nomen celebre
iam puer sum admiratus unice, de quo quidem audiui

EPISTOLAE

permulta, cogniti atq; imitatione digna, quæ successu
temporis publica perturbatio mihi exemit e memoria,
aut ita peruertit, ut res quidem aliquas commemorare
possim, ordinem tamen & modum amiserim. Memini
me puerum Epitaphio complexum fuisse eius laudem,
ad subscripsi, ut legeres, meumq; desiderium, quale
iam tum fuerit, istorum hominum, quos audiebam
Poetas saluari, agnosceres.

HAc tumulatus humo, Rufus post fata quiesco,
Ardua qui clarum nomen ad astra tuli
Prima mihi teneræ dedit incunabula uitæ
Hæstia, fertilibus terra recincta iugis
Cum mihi adhuc uridi uernaret flore iuuentus,
Nec tegetet flauas hispida barba genas,
Ingenuas colui Musis ducentibus artes,
Deditus & studiis nocte dieq; fui.
Hinc didici rerum uarias cognoscere causas,
Quasq; parit miras terra fretumq; uices.
Interdum uersus, & blanda poemata finxi,
Qualia Virgilium nemo probasse neget.
Cumq; mihi uires prouectior adderet ætas,
Cura mihi leges noscere Iuris erat.
Sed mihi cum Musis & caris uiuere amicis,
Plus placuit trepida quam fora lite sequi.
Omnia nam quoniam stulte transire uidebam,
Non sibi tituli nomina magna mei.

Aula

IOACH. CAMERARII.

Aulas præcipue fugi, quia fulmen ab Aulis,

Et fortuna pijs sæpe sinistra, uenit.

Aurea me blandi fouit clementia coeli,

Qua iacet uberibus Gotha beata iugis.

Hic ego traduxi tranquilla tempora pacis,

Hic mihi pax uere uita beata fuit,

Inuida me donec caro mors abstulit æuo

Et mea sub uiridi condidit ossa solo.

Quàm bene nunc recubo florentibus oblitus herbis.

Hoc mihi perpetui nominis omen erit.

ET quoniam hæc scribo stans in pro cinctu ad si-
gnum horæ datum recta iturus ad auditorium
meum, finem Epistolæ faciam. Scribam uero proxime
copiosius, & mittam carmen de Spiritu sancto.

Optime uale in æternum. Ienæ 19. Septem.

Anno LI.

Esfromum saluto amanter
& officiose.

IOACH. CAMER. PHILIPPO

Bechio opt.artium Magistro, amico S.

EN tibi tandem operas scripturæ tuæ expressione
perfectas, id quod & tu quidem sæpe fieri opta-
uisti, & ego non nolui, fortuna autem hæcenus multipli-
ce & uaria aduersatione quasi ex composito editionem
hanc impediuit. Et nisi nuper ego, & Ioachimus meus
discedentes

EPISTOLAE

discedentes Lipsia (facta, ut scis, potestate Magistris
 scholasticis, ut abesse istinc aliquantisper liceret) forte
 simul has cartas abstulissimus, quis scit quando, uel an
 unquam euenisset, ut hic libellus in publicum prodiret.
 Nunc enim mihi hic residenti, et ocij tantū, & ea occa-
 sio fuit, ut studium editioni huic, id quod admodum
 cupio, impendere tandē concederetur. Et si enim tua
 descriptione plerāq; omnia satis luculente erant exara-
 ta, tamen & nostrorum quaedam scriptorum, & Eo-
 banicarum epistolarum ad alios, quas postea nacti sumus,
 explicatio atq; distinctio, nostram recognitionem
 desiderabat. Quae nisi opportunitas tanta & temporis
 & elaborationis fuisset oblata, haud scio an nunquam
 huic editioni opera à me fuisset impensa. De qua est
 me non fugit, quin alij aliorum sermones sint futuri,
 Non dubito tamen bonos & bonarum artium amans
 ex lectione huius libelli uoluptatē esse percepturos
 singularem, & aliquos fructum quoq; ut ne eos quia-
 dem defuturos esse confidam, à quibus gratiae agantur
 nobis, quorum diligentia ac assiduitate effectum fue-
 rit, ut in publicum ista prodirent. Mihi certe iucundiss.
 est memoria temporum illorum, quorum in his scriptis
 mentio fit, quam hoc pacto renouari sentio, cum suas
 uis. rerum memorabilium, & uirorum uirtute & pie-
 tate atq; doctrina praestantium, & in literis actae uitae
 & dulci. societatis quasi negotiorum Musicorum.
 Itaq; letor istas cartas, inter tot raras migrationes, &
 harum

IOACH. CAMERARII.

harum tam uariam & interdum dubiam fortunam, esse
se conseruatas, alijs amissis, quæ forte à plerisq; multo
fierent atq; æstimarentur carius. Quanquam autē nunc
quoq; inter cartas nostras iacere non pauca crederem,
quibus hæc editio cum augeri tum ornari posset, nō du-
xi tamen negligendam hanc commoditatem, diuulganda
di ea quæ penes me modo essent, & quorum ego elabo-
rationem mea præsentia adiuuare possem. Mitto autem
tibi hunc libellum, mi Philippe, non tam ut legendis his
te oblectes, quàm ut scias defendendi huius facti tibi etiā
onus esse impositum, qui ad hoc mihi hortator & insti-
gator fueris, ut, quicquid à me sit actum, id tibi quoq;
præstādum esse nō ignores. Sed facilis, ut opinor, causa
erit ad bonos. Malos neq; ego moror, neq; tu curas cen-
seo. Quid tamē deinceps ad augendū huiusmodi meritis
tabernulas librarias, animi nobis esse debeat, de euentu
huius editionis poterimus decernere. Si enim hæc nō ma-
lā in partē accipi intellexerimus, erimus ad alia prom-
da alacriores, adq; illa etiam cum componenda tum dis-
ponenda, tua, ut spero, opera utemur. Vbi esses hoc
tempore nesciebamus. Quod Lipsiam tamen te
redisse arbitramur, mandata dare co-
gitabamus illic ut libellus iste tibi
tradereitur. Vale. Norim-
bergæ Calend. Febr.
bruarij.

F I N I S.

ERRATA EXPRESSIONIS, SIC
 emendabuntur. A iij. dorso, uersu 15. lege exprobrat,
 A 5. u. 4. l. autogra. A 6. u. 14. l. fastis. D. u. 11. l.
 temporis hac instit. B 6. d. u. à fine 4. l. elegantissimis
 ep. B. 7. d. u. 3. l. consens. B ultimo d. l. singularis
 Eob. C. 6. d. u. 2. l. autem ob. C. ultimo d. u. 12. l.
 sacros. D. u. 1. l. amans Eob. & mox, posset fac. Et
 u. 5. produceret D ij. d. u. ultimo l. incommodo. D
 iij. u. 3. l. quiesce. E. 7. u. 5. à fine l. sacrar. Do. in-
 ducantur. u. 1. repetita uerba. F iij. d. u. à fine 1. l.
 prem. F 7. u. à fine 2. l. Lucife. F ultimo d. u. 2. l. uix
 unq. G. u. 3. l. misc. G. iij. d. u. à fine 5. l. flabel.
 G. 7. u. 1. l. pergracando. u. à f. 3. nolu. Do. u. à f. 1.
 l. familiari H. ij. u. à f. 3. Enou, & ultimo repat.
 Do. u. 15. l. pacif. H. iij. u. 2. & 10. l. ἀνιψύστα
 & gene. H. 5. d. u. 14. l. proficisci. H. 6. u. à f. 10.
 l. erudito Do. u. 6. l. τῶ. H. 7. u. 10. l. Siculas
 I 7. u. 5. l. lutul. K. d. u. 10. l. iuue. & u. 15. l. Vale,
 K. ij. d. u. à f. 5. l. partem K. iij. u. 14. l. legatis,
 d. u. 9. l. ut ex animo me L. ij. u. 8. l. doctis, L. iij.
 d. u. 6. l. quoniam L. 5. d. u. 14. l. est mihi om. L. 6
 u. 16. l. silicern. L. 7. u. 3. l. longius, d. u. 11. l. uid.
 L. ultimo u. à f. 1. l. possumus M. u. 6. l. minime ues-
 lim, M. iij. u. 3. l. ἀκούσε. M. 6. u. à f. 11. l. prec.
 & u. 2. l. Si rar. N. ij. d. u. à f. 7. l. illum N. iij.
 u. à f. 7. l. β. ἰ. λ. N. 6. d. u. 8. l. cenæ pa. N. 7. d.
 u. 14. l. mortem, O. u. 1. l. prandear, O ij. d. u. à f.
 5. inducatur, nisi. O. iij. u. à f. 5. l. reddidero. O 6.
 d. u.

d. u. à f. ij. l. spira O 7. u. à f. 3. l. ueni O ultimo
u. 7. l. affixi. do. u. à f. 9. l. liberalem hab. P. 5. d.
u. à f. 12. l. uidebor, O 7. l. summae toti. P. 7. d. u. 5. l.
talis er. O u. 6. l. ferebat, Q ij. l. uestra, Q iij. u.
à f. u. l. redderet Q iij. d. l. fidelissime. Q. 5. d.
u. 10. l. olim no. O u. à f. 6. l. audacia ac. Q 6. d.
u. 5. l. ^{ῥεννὰρ}. R. d. u. ultimo l. mei am. R. ij. d.
n. 1. l. quae of. R. iij. u. 6. l. solutis, O 11. l. bea
ueuolis. R. 5. u. à f. 8. l. feres en. R. 6. u. 4. l. O
inpr. O 8. policeam. R. ultimo u. 5. l. cum tec. S. ij.
d. u. 3. l. negarim O u. à f. 6. l. tecta pu. S. 5. u. à f.
5. l. excusas, T. d. u. à f. 9. l. quid illic par. T. iij. u.
13. l. quem O ob. T. iij. d. u. 4. l. quot fue. T. 6. d.
u. à f. 6. l. coniunct. V. 5. d. u. à f. 4. l. police. X. u.
10. l. Arcte com. X. iij. u. 15. l. cunctisne fe. X. 6. d.
u. 11. fluctibus il. O 13. constitimus X. 7. d. u. 13. l.
neq. notum, X. ultimo u. 13. l. Idib. Do. u. 1. l. In
summa tamen O u. 2. l. capta rat. O u. 9. l. acumin.
Y. d. u. 8. à f. l. rigid. Y. 7. u. 11. l. alijsq. Y. ultimo
u. 14. l. claria. Z. iij. u. 4. l. ulla mei. a. iij. d. u. 7.
à f. l. accube, a 5. u. 10. l. nostra. a 7. u. à f. 4. l.
uestram.

L
A
C
E
D

Q
ne

E